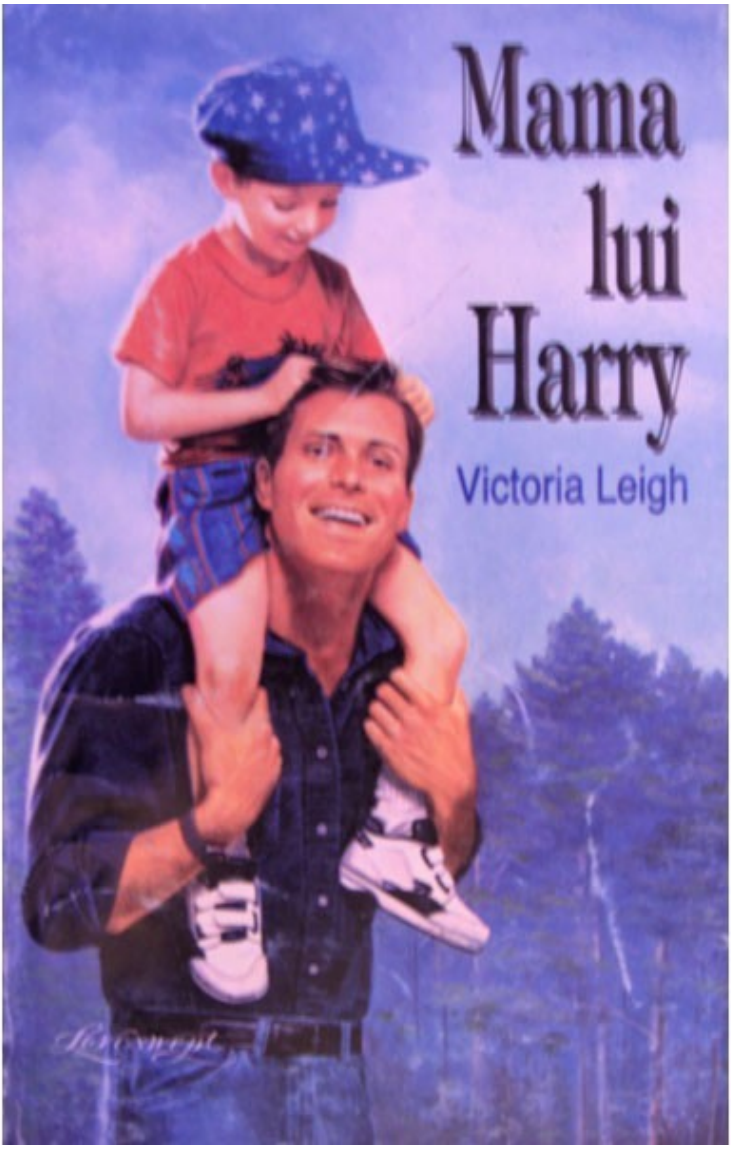

MAMA LUI HARRY VICTORIA LEIGH

CAPITOLUL 1

— Lansează-mă, Scotty.

— Pierdem energie, căpitane. Nu cred că mai avem destulă pentru transportator.

— Fă tot posibilul. Kirk; încheiat. Făraşul de grădină alunecă printre degetele lui Sharron şi căzu pe cerceluşi,

lângă genunchii ei. Nu putea fi decât o singură explicaţie cu privire la vocile pe care le auzea, undeva, între crini şi alyssum.

Descoperise o nouă dimensiune spaţială. Nu reuşea să-şi amintească dacă ultima oară găsise şi altceva, în afară de flori sau buruieni, în grădină.

Cu privirea fixată la zidul de trei picioare, care despărţea proprietatea ei de cea vecină, şi cu respiraţia oprită, Sharron aştepta.

— Către lilomobil, Robin.

— Dar cu Joker cum rămâne, homolilule? Sharron clipi şi îşi trecu degetele prin părul blond, lung şi ondulat, înainte de a-şi aminti că erau pline de frunze putrede şi de pământ. Se scuturã de dezgust şi atenţia îi zburã pe moment". Ce chestie!" îşi spuse ea. Tocmai îşi spălase părul, cu o oră înainte, şi îl lăsase să se usuce în soarele blând de după-amiază. Acum trebuia s-o ia de la capăt. Vocile de dincolo de zid, însă, nu-i dădeau voie să-şi descătuşeze furia.

— Ne vom lua revanşa altă dată, Robin. Deocamdată, oraşul Gotham are nevoie de noi. Recunoştea vocile, dar nu şi accentul. Un singur lucru era cert: nici căpitanul Kirk de la misiunea Starship, nici Cruciatul, nu se aflau de cealaltă parte a zidului, cu tot schimbul dimensional. Păşi cu grijă printre mănunchiurile de flori. Era timpul să stea faţă în faţă cu posesorii vocilor.

— Trei… doi… unu… şi uite că ne-am desprins de sol. Scoase un urlet şi sări în lături, când pe lângă urechea ei stângă trecu ceva în mare viteză, vâjâind. Ateriza pe petunii şi, uluită, urmări proiectilul, care se îngropa într-un ciorchine de begonii. Îşi făcu socoteala că era mult mai cuminte să stea deoparte, dar curiozitatea învinse. Porni în cercetare. Se opri cât să recupereze obiectul acela dintre begonii-o rachetă în miniatură, cu bot negru şi aripi argintii, având pe fuselaj marcajul NASA, apoi îşi reluă înaintarea. Trecu tiptil peste ultimele câteva picioare de pământ proaspăt săpat, şi se sprijini de zidul scund: doi ochi verzi-albăstrui se uitau, de acolo, de jos, drept în ochii

ei. Ochi de copil, remarcă ea, observând şuviţa blondă care ieşea de sub cascheta de baseball, San Francisco Giants, şi apoi corpul mititel. Tricoul roz, asortat cu pantalonii galben-fosforescent care îi ajungeau până la genunchi, şi tenişii verzi, înalţi, marca Day-GIO, îi puseră vederea la grea încercare. Clipi de două ori ca să gonească închipuirea. Probabil că strălucea pe întuneric”. O fi copil?” se întrebă ea, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet uşor. Nu prea se pricepea la copii. Zâmbetul îi pieri cu totul când îşi aminti de rachetă.

— Să fiţi mai atenţi cu jucăriile, spuse Sharron, trecând cu privirea peste copil, în căutarea unui complice. Nimeni. Era limpede că acţiona singur. Dar de unde venise? Oricum, nu din casa de pe pământul vecin. Aceea era a familiei Anderson, un cuplu de pensionari, ai căror copii erau toţi mari şi se aflau departe de casă. Mai mult, Andersonii erau în vacanţă, în perioada aceea. În tot cazul, era violare de proprietate. Sharron se pomeni fixându-l din nou pe băieţel, care se uita şi el la ea în acelaşi mod.

— Aproape că m-ai lovit cu drăcia aia!

— Ia tămă. Întinse buza de jos, în semn de căinţă.

la tămă? De la un copil care putea să susţină de unul singur ambele părţi ale unui dialog? Sharron clătină din cap, încercând să se adune. Se întrebă peste ce dimensiune mai dăduse acum. Se aşeză pe zid, cu braţele încolăcite peste genunchii ridicaţi, fără să lase nicio clipă racheta din mână.

— Câţi ani ai?

Se simţea stânjenită că întrebase, vădindu-şi astfel ignoranţa în materie de copii şi nu numai. Din cauza unei copilării petrecute exclusiv în faţa pianului, urmată de opt ani în atmosfera rarefiată a turneelor de concerte, estimarea ei putea să aibă o aproximaţie de vreo trei ani. Un copil de şase ani, după socoteala ei, poată să găsească drumul înapoi acasă”. *Repede, Sharron, să te poţi întoarce la grădinărit, sau să intri în casă, să te speli din nou pe cap”.*

— Trei ani şi jumătate. Băiatul ridică trei degete

grăsuţe, apoi patru, şi, imediat după aceea pe faţă i se aşternu o expresie de mirare, pe când încerca să execute ceva între trei şi patru. Sharron se întreba cum va rezolva dilema, când el îi întoarse întrebarea:

— Tu câţi ani ai?

— Douăzeci şi nouă, îi răspunse ea fără să stea pe gânduri, după care îi aruncă o căutătură neîncrezătoare şi, în final, se încruntă". Obrăznicătură", îl mustră în gând, abia abţinându-şi un chicot. Continua să-l privească pe sub sprâncene, până când băgă de seamă că puştiul zâmbea, semn că nu era câtuşi de puţin intimidat, aşa că oftă şi se lăsă păgubaşă.

— Trei ani, reflectă ea cu voce tare, întrebându-se ce trebuia să facă în continuare.

„*De-abia a învăţat să umble*". Aşteptările ei de a găsi o soluţie rapidă se dovediră înşelătoare.

— Trei ani şi jumătate. Zâmbi destins.

— Tu ai copii? Sharron clătină din cap absentă, gândindu-se ce să facă cu copilul.

— De ce nu?

— De ce nu ce? îl întrebă ea.

— De ce, nu ai copii?

— Pentru că, nu vreau. Vorbele îi zburaseră, înainte de a-şi da seama cât de aspru sunau". *Şi ce dacă*", îşi spuse ea". *La urma urmei, nu e treaba lui*".

Numai că el nu era de aceeaşi părere.

— Nu-ţi plac copiii? Se uită la el un timp, năucită de insistenţa lui". *Oare toţi copiii or fi aşa de impertinenţi*?" se întrebă ea. Totuşi, se simţi datoare să răspundă.

— Nu că nu-mi plac, dar pur şi simplu n-am avut de-a face cu copii. M-am mulţumit să trăiesc fără… Cuvintele îi rămaseră în gât când îşi dădu seama că încerca să justifice o atitudine foarte intimă, faţă de o persoană cu desăvârşire străină. Un străin în vârstă de trei ani şi jumătate. Se încruntă din nou.

— Unde locuieşti?

Nu se prea aştepta să capete un răspuns, dar, spre surpriza ei, băiatul se ridică în picioare şi arătă cu degetul.

Sharron urmări cu privirea direcţia degetului, dar nu văzu decât nişte ziduri de piatră, structurate, ca într-un labirint, printre casele din corpul în care se afla şi casa ei. După vreo douăzeci de metri, dispăreau chiar şi zidurile, printre copaci şi tufe.

— Cât de departe? întrebă ea, din nou, fără prea mari speranţe.

Ridică din umeri şi lăsă mâna în jos, oferindu-i încă un zâmbet, care lăsa vederii o pauză în rândul de sus al dinţilor.

— Sunt în emisiune.

— Vrei să spui în misiune, da? îi zâmbi şi ea, încântată că înţelesese. Băiatul întoarse capul de mai multe ori în stânga şi-n dreapta, cuprins de entuziasm.

— Zidul ăla e lung tare. *„Cred şi eu”*. Ştia cu certitudine că avea vreo câteva sute de metri. Îşi învinse tentaţia de a-l trimite acasă exact cum venise, scoase un oftat şi se hotărî:

— Cred că va trebui să aflăm al cui eşti, ce zici?

— Cred că da.

Ridică braţele ca şi cum ar fi vrut să-i arate că e dornic să meargă oriunde vrea ea să-l ducă. O încercă o strângere de inimă. Apoi mânia. Îi era străină pe de-a-ntregul. Nu avea voie să se încreadă în ea, cu atât mai puţin să meargă cu ea, aiurea. Ar fi fost normal să ţipe şi să fugă, nu să i se caţăre în braţe.

Pe chestia asta, avea o urecheală zdravănă de la părinţi, când îi va întâlni din nou. Azvârli racheta puştiului înapoi pe peluză şi îl ridică. I se aşeză în braţe, de parcă făcuseră acest lucru de mii de ori. Îşi curbă corpul după linia şoldului ei şi îşi împreună mâinile pufoase în jurul gâtului ei, încolăcindu-i părul cu degetele, îşi stăpâni emoţia şi îl înconjura şi ea cu braţele când se ghemui lipit de umărul ei.

I se păru că şi-a şters nasul de cămaşa ei. Deşi era revoltată din pricina acestui gând, nu cedă impulsului de a-l lăsa jos.

Dacă l-ar fi lăsat să meargă singur, era mai mult ca

sigur că ar fi distrus grădina. Pe lângă asta, chiar dacă nu vedea pe unde pune piciorul, din cauză că îl avea pe el în braţe, grămăjoara încolăcită de gâtul ei era caldă. Îşi sfârşi periplul până la peluză, după ce strivi irecuperabil trei petunii şi două flori albe de alyssum.

Se strâmbă, apoi îşi reaminti că vara e abia la început. Plantele care vor creşte în loc se vor dezvolta cu o lună mai târziu.

Pe când parcurgea întinderea de un verde crud a grâului de Kentucky, pantofii îi deveneau tot mai grei, din pricina noroiului care rămânea agăţat de ei. Îi trecu din nou prin minte să-l lase pe băiat jos, dar din nou se răzgândi. Cu picioruşele astea, i-ar fi luat de două ori mai mult timp să ajungă la destinaţie, şi cu cât îl băga mai repede în casă, cu atât descoperea mai repede al cui era.

Îşi trecu ca din greşeală obrazul peste marginea caschetei lui.

Uşile cu canaturi de sticlă, care dădeau în sufragerie, erau deschise. Îşi azvârli pantofii înainte de a trece pragul. Camera era scăldată în lumina soarelui. Sharron îşi plimbă privirea de la un capăt la altul al ei: canapeaua de pluş cu desene tropicale şi fotoliile asortate, măsuţa de cafea din sticlă şi alamă, combina instalată de curând, biroul de mahon şi scaunul tapiţat cu mătase şi, cel mai important, pianul de concert, care stătea în toată splendoarea lui pe un covor vechi persan. Camera nu fusese amenajată pentru a fi locuită de un copil, gândi Sharron cu un dram de nelinişte. Atunci, copiii nu intraseră în niciunul dintre planurile ei. Împinse uşile batante de la bucătărie şi dădu drumul băiatului pe un scaun, lângă masa de gătit.

— Papa. Se uita cu înţeles la frigider.

— Nu cred că am nimic bun de mâncat pentru tine, îi spuse ea, desfăcând degetele băiatului din părul ei. Se asigură că nu se răstoarnă cu scaunul, se dădu un pas înapoi şi făcu în gând inventarul frigiderului: iaurt, legume verzi şi răcoritoare de regim”. *Probabil că nu l-ar interesa*”, gândi ea, periindu-şi cămaşa strânsă pe încheietura mâinii, odată albă, înainte de a-şi aminti de

noroiul pe care îl avea deopotrivă şi pe mâini. Oftă şi se întrebă dacă să se spele înainte de a chema poliţiştii. Mai bine nu. Dacă şi-ar fi pierdut ea copilul, fiecare secundă i-ar fi părut o viaţă, până când l-ar fi găsit.

— Îmi place orice îmi dai. Sharron nu-şi putu înfrânge zâmbetul care îi stătea în colţurile gurii.

— Dar ştiu că, copiilor nu le place orice.

— Mie da.

Îşi muşcă buza de jos şi i se păru că-i aude stomacul chiorăind. Îşi stabili ce să facă, nu fără un sentiment de vinovăţie: mai întâi telefonul, apoi hrana.

— Întâi şi întâi trebuie să dau un telefon. Să stai aici, îl avertiză ea, mişcând un deget prin faţa lui, înainte de a-i întoarce spatele, pentru a se duce la telefon.

Făcuse deja o greşeală, întorcându-i spatele.

Formă numărul şerifului. Răspunse un subaltern, care o bine dispuse. Tocmai fusese anunţată dispariţia copilului de către tatăl său, care acum cerceta împrejurimile, ajutat şi de o maşină a poliţiei. Puse receptorul în furcă, plină de optimism. Orăşelul, situat în nordul Californiei, ocupa un spaţiu restrâns, aşa că n-ar fi durat mai mult de cinci minute ca tatăl să afle unde îi era băiatul.

Peste alte două-trei minute, ar fi putut să bată la uşa ei. Ăsta era unul dintre lucrurile care îi plăceau în acest oraş. Dimensiunile Wagner-ului îi dădeau o impresie de securitate, pe care niciodată nu i-o dăduse San Francisco.

Sharron cugetă la avantajele vieţii într-un oraş mic când se întoarse să-l întrebe pe băiat dacă voia iaurt. Locul unde ar fi trebuit să stea era liber.

Se sperie”. *L-am pierdut*”, murmură ea, cercetând bucătăria, nefiind prea mare.

N-avea niciun loc unde să te ascunzi, nici măcar dacă erai un băieţel de trei ani şi jumătate. Trase adânc aer în piept, pentru a-şi redobândi stăpânirea de sine, apoi o porni în viteză către uşa din faţă. Era încuiată. Bine cel puţin că nu umbla aiurea pe stradă. Mai rămăseseră casa şi curtea din spate.

— Unde eşti…? Fraza i se pierdu când descoperi că nu-i cunoştea numele. În casă la ea, era un băieţel de trei ani şi jumătate, şi nici măcar nu-l putea striga pe nume, ca să-l îndepărteze de toate obiectele acelea casabile care îi erau la îndemână.

Schimbă metoda.

— Vezi să nu spargi nimic! îi strigă ea, după care se mută în camera de zi şi începu să caute cu disperare. Nimic. Nici măcar un semn că ar fi călcat în camera aceea… ceea ce, îşi spuse în sine, era un semn bun. Poate că se ascundea de ea, se juca de-a v-aţi ascunselea. Spera. Trebuia să-l găsească. O casă, un băiat. Nu era nicio problemă. Se uită pe geam şi nu-l văzu nici afară. Atunci, lua cameră după cameră, deschise debarale şi WC-uri, căută pe sub paturi, se uită în spatele tuturor uşilor, fără a înceta să strige „Băieţel” – un cuvânt care îi suna şi ei însăşi prosteşte. Inima începu să-i bată cu putere, gata-gata să-i spargă pieptul. Începea să-şi facă griji cu adevărat. Dacă se ascunsese într-un loc unde putea să păţească ceva? Dacă se ascundea din cauză că nu voia să fie găsit? La urma urmei, chemase poliţiştii. Nu cumva băiatul se temea de ce va păţi când va veni tatăl lui? Nu. Adică, nu prea tare. La urma urmei, nu avea decât trei ani. Trei ani şi jumătate. Cu aproape un secol mai târziu – cam cinci minute după ceasul de pe perete – Sharron zări tenişii Day-Glo verzi ivindu-se de după draperia care se afla în spatele pianului. Îşi mai veni puţin în fire, în vreme ce traversa încăperea pentru a trage deoparte textila cu pricina. O întâmpinară doi ochi albaştri.

— E rândul tău. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să numere.

— Unu, doi, trei… Sharron se lăsă în genunchi şi îi luă mâinile de pe faţă.

— Nu cred că e vreme de jucat acum. Decepţia lui era evidentă.

— Nu vrei să te joci cu mine?

Se hotărî să schimbe subiectul, cu speranţa că nu va mai trece mult până ce va apărea tatăl lui. Nervii îi erau

puţin încordaţi. Se aşează mai confortabil pe covorul gros, persan, şi trase băieţelul de lângă perete în faţa ei.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea, când băieţelul încetă să se mai foiască.

— Harry.

— Harry şi mai cum?

— Harry Ross. Picioarele pianului se aflau nu prea departe, aşa că Harry se grăbi să ajungă la el, pentru a pune mâna pe mahonul strălucitor. Sharron îi urmări mânuţele în timp ce loveau lemnul şi se întreba ce ar face dacă ar ajunge până la scaun şi ar vedea înşiruirea de clape albe şi negre.

Ce ar face? Ar apăsa, sau ar izbi? Probabil că ar izbi. Nu fac toţi copiii la fel? O privi peste umăr.

— Cum te cheamă?

— Sharron Capwell, îi răspunse ea. Pentru tine, însă, cred că ar trebui să mă cheme

„*Miss Capwell*”, adăugă Sharron.

— De ce? Pentru că este mai… potrivit, îşi încreţi fruntea, ascultându-se, în timp ce vorbea. De ce oare Harry o făcea să se simtă ca o fată bătrână şi ursuză?

— Dar mie îmi place Shawon. Shawon? Surâse, fără a fi convinsă că nu-i plăcea şi ei mai mult.

— Sharron, nu Shawon. Aşa cum spui Harry, nu Hawy. Harry îi aruncă o privire indiferentă şi se concentra din nou asupra pianului, târându-se până la pedalele de alamă, cărora le dădu un ghiont de încercare. Când se auzi clopoţelul de la intrare, Sharron socoti că Harry era în siguranţă sub pian – şi invers – şi se propti în mâini şi picioare pentru a se ridica de pe podea.

Traversă cu repeziciune holul de marmură şi deschise uşa. Se uită lung.

Nu exista niciun dubiu că era tatăl lui Harry. Ceea ce o făcu pe Sharron să ghicească, era nu părul lui blond-doar cu o nuanţă-două mai închis decât al lui Harry – ci tricoul de rugby, vişiniu cu alb şi pantalonii scurţi verzi care autentificau relaţia dintre tată şi fiu. Incapacitatea de a potrivi hainele unele cu altele era în mod evident, o

trăsătură de familie. Aici asemănarea se oprea.

Pe câtă vreme Harry era bucălat şi pufos, bărbatul acesta era bine structurat. Îşi dădea seama de acest lucru, fără ca să-l atingă, deşi cu greu se stăpânea. Privirea îi zăbovi pe umerii laţi, pe muşchii puternici, conturaţi clar sub tricou. Forţa pe care o inspira corpul lui îl făcea să pară înalt, deşi, după părerea ei, nu putea să aibă mai mult de doisprezece – treisprezece centimetri peste cei 167 de centimetri ai ei. Se uită la faţa lui bronzată. Dincolo de ceea ce părea să fie o barbă de o săptămână, trăsăturile ascuţite şi bărbia puternică erau atrăgătoare. Se întreba dacă faţa de copil a lui Harry se va maturiza la fel într-o bună zi. Spera să fie aşa, şi ura în gând noroc generaţiei următoare de fete şi femei. Vor avea nevoie de aşa ceva, cu o asemenea ispită în calea lor. Barba de un blond-închis era, în mod ciudat, provocatoare. Totuşi, nu credea că înfăţişarea lui ar putea fi îmbunătăţită, decât dacă şi-ar schimba hainele. Combinaţia dintre şort şi tricou era nepotrivită. O femeie cu părul plin de noroi şi cu unghiile murdare nu trebuia să critice.

Ştia că trebuie să înceteze să se mai strâmbe, dar nu putea… mai ales când o pereche de ochi căprui întunecaţi, o fixau, făcând acelaşi soi de inventar pe care îl băgase la cap, numai câteva clipe mai devreme. Erau nişte ochi inteligenţi, amuzaţi, fără să fie ironici. Tare îi mai plăceau ochii ăştia!

— Sunt tatăl lui Harry.

— Ştiu, spuse ea repede, ca şi cum ar fi vrut să se scuture puţin, dar îşi dădu seama că era înlănţuită vizual de acest bărbat care era însurat cu mama lui Harry.

Soţia tatălui lui Harry. Probabil că acum îşi freacă mâinile şi se învârte ca un leu în cuşcă, aşteptându-şi soţul, care încearcă să-i aducă acasă copilaşul.

Stare interioară în care se afla, determina schimbarea culorii din obraz. Îşi dădea seama că nu era indicat să faci ochi dulci unui străin, mai ales unui străin însurat… Clătină din cap, Iritată. Bărbaţii însuraţi erau scoşi definitiv de pe lista ei.

— Harry este sub pian. Se dădu în lături, ca el să poată avea o vedere de ansamblu asupra camerei de zi". *Te-ai făcut de râs ca o bleagă, Sharron*", se mustră ea. Cu toate acestea, îndrăzni să se uite din nou la el, şi observă că şi el continua să o privească. Studiindu-i atent faţa, îi citea gândurile. Ştia cu precizie ce îi trecea ei prin gând – ştia că se simţea atrasă de el, că nu s-ar lăsa ispitită de un alt bărbat care aparţinea unei alte femei.

— Nu sunt… începu el, dar ea era mai iute.

— Semănaţi cu Harry, spuse ea, hotărâtă să scape basma curată, cu un grăunte de mândrie.

— Într-adevăr? râse încet, delectându-şi urechile cu un sunet uimitor de masculin, care îi provocă fiori. Se gândi că viaţa nu era dreaptă. Se scutură de ploaia dulce de fiori, hotărându-se să fie discretă.

— Părul dumneavoastră, spuse ea. Drept şi blond. Atât doar că ochii…

— Sunt căprui, spuse el. Harry îi are albaştri. Căută alte asemănări, dar nu mai găsi niciuna. Zâmbi şi îl conduse în camera de zi.

— Cred că este ceva în felul de a vă îmbrăca, îl urmări în timp ce se uita, încurcat, când la hainele fiului său, care acum stătea în faţa punctului de atracţie, când la propriile-i haine. După aceea, tatăl lui Harry o blagoslovi cu o privire care arăta că pune la îndoială sănătatea ei mentală, şi se concentra asupra fiului său.

— Salut, Harry, îi spuse el în timp ce se apleca către băieţel, trecându-şi braţul pe după umerii lui fragili, pentru a-l îmbrăţişa. Sharron simţi că o podidesc laprimile la acea scenă, de o simplitate înduioşătoare. Tatăl cu fiul. O familie. Simplu, pentru unii.

— Salut, tati. Îşi sărută tatăl pe obraz şi puse în funcţiune televizorul, apăsând pe telecomanda de culoare neagră, pe care o ţinea în mână.

Tatăl lui îi descleştă pumnul, îi luă telecomanda şi închise televizorul.

— Aş vrea să ştiu cum ai ajuns aici, Harry". *Iar eu, aş vrea să ştiu cum ai dat drumul la televizor*". Sharron fu

nevoită să-şi muşte buza de jos, ca să nu întrebe cu voce tare. Încercase să descopere cum naiba se face asta de când i se instalase combina, adică de trei zile. Acum nu era timp pentru aşa ceva, decise Sharron.

Ar fi preferat să afle fără să se pună în situaţii penibile. La urma urmei, dacă un copil de trei ani poate să o facă, de ce n-ar putea şi ea. Trei ani şi jumătate, se corectă ea. Numai că, în ziua de astăzi, copiii mănâncă tehnologie pe pâine.

— M-am luptat după zid, îi răspunse Harry tatălui său. Se întinse după telecomandă şi făcu botic când tatăl lui o ridică la o înălţime la care el nu avea acces.

— N-am vorbit să stai în curtea din spate?

— Ai spus că pot să explorez, i-o întoarse Harry, fără să pună niciun pic la îndoială certitudinea că nu greşise cu nimic.

— Am vrut să spun în curtea din spate. Tatăl lui Harry începuse să arate resemnat, poate chiar conştient că a pierdut terenul. Harry se mulţumi să ridice din umeri şi mişcarea lui deliberat exagerată îi scoase lui Sharron un chicotit.

— Shawon miroase frumos. Îmi place de ea. Tăticul lui Harry căută cu privirea locul unde se afla Sharron, adică braţul canapelei pe care stătea cocoţată. Era rândul ei să ridice din umeri. Harry se ridică de pe duşumea, veni până la Sharron şi îi înfipse în coapsă un deget grăsun.

— Shawon. Se gândi că suna de o mie de ori mai bine „Shawon” decât „Miss Capwell”.

— Sharron Capwell, spuse ea adresându-se tatălui, apoi îi zâmbi puştiului, care continua s-o împungă în coapsă. O cuprinse mirarea când descoperi că îi făcea plăcere şi lui Harry.

— Am uitat să facem prezentările, spuse bărbatul şi se ridică.

Luă mâna lui Sharron şi o strânse într-un mod ciudat, care o făcu să freamăte profund, încât geamătul de plăcere pe care-l scoase, cu greu şi-l recunoscu.

— Griff Ross, îi spuse el. Cuvintele se imprimară în

memoria lui Sharron, în timp ce se întreba care-căpitanul Kirk sau Homolilul fusese acela care îi împrumutase acestui bărbat puterea de a paraliza printr-o simplă atingere.

Se străduí să scoată un fel de râs şi să dea din cap, năucită de lanţul, din ce în ce mai lung, al întâmplărilor ciudate din după-amiază.

— Griff? De la…

— Griffen. Este un nume de familie pe care nu-l prea auzi astăzi. Îmi pare rău că te-a deranjat Harry. Îi dădu drumul, apoi se uită în jos la mâna cu care o ţinuse, în vreme ce Harry se topise neobservat către regiunile de jos ale camerei de zi.

Sharron simţi că o trec apele când văzu că o parte din noroiul de grădină pe care îl avea pe mâini se transferase cu prilejul strângerii mâinilor.

Îşi împreună mâinile în poală, sperând că el nu va observa mizeria pe care o avea pe păr. El o analiză, dar nu făcu niciun fel de remarcă, deşi sprâncenele arcuite erau suficient de sugestive, ca să exprime conţinutul cuvintelor pe care le-ar fi rostit. Ştia că mâinile şi părul nu erau singurele lucruri pe care le observase.

Griffen Ross văzuse totul, începând cu bluza albă tărcată cu noroi, până la şortul jalnic, prea mare, pe care îl purta la lucrul prin grădină.

Nu avea importanţă, îşi spuse ea. Pentru niciunul dintre ei.

— Harry a ajuns departe cu explorarea, zise el zâmbind. Suntem de puţină vreme prin partea locului şi vrea să vadă totul. Sharron îşi aminti de panica în care intrase când Harry se lăsase atât de uşor dus de ea.

— Sunt sigură că n-o să mai facă ce-a făcut, dacă-l veţi supraveghea atent.

— Eram cu ochii pe el. O privi printre gene, încât aproape că o făcu să regrete observaţia care era inclusă în cuvintele ei. Aproape, dar nu de tot. Dacă mama lui Harry nu ştia că un copil de trei ani nu trebuia lăsat să cutreiere pe la vecini, măcar tatăl lui se putea alege cu o lecţie.

— Deci, cum ai ajuns aici? întrebă ea, uitând în mod convenabil de propria ei lipsă de atenţie, care sfârşise într-un joc nebunesc de-a v-aţi ascunselea.

— Mă dusesem în casă să aduc o acadea, pentru Harry. Mi-am închipuit că stă bine în curtea clin spate. Griff îşi trecu degetele lungi prin păr, trăgând în spate şuviţele de pe frunte.

— De aceea am ales Wagner când ne-am decis să ne mutăm în California, continuă el. Se ştie că este un loc în care poţi să trăieşti liniştit.

— Poate că ar fi trebuit să vorbiţi cu Harry, atunci, se aventură ea. M-am speriat când a venit la mine atât de repede. Puteam să fiu… oricine.

O umbră, un amestec de teamă şi furie, întunecă obrazul lui Griff, dar Sharron nu-i dădu nicio atenţie. Observă că Harry se mutase la măsuţa de cafea, unde îi ameninţa colecţia de figurine de cristal. Îi trase cu fermitate mâinile înapoi, oprindu-le tentativa de explorare. Era mândră că nu intrase în panică. Harry nu insistă, dar, în timp ce ea muta cristalul într-un loc minuţios de flori de mătase care se revărsau dintr-o glastră, aşezată în colţ. Îl goni de lângă vază şi tot atunci observă că Griffen Ross o urmase prin cameră.

Părea gata să explodeze, ceea ce era foarte lesne de înţeles pentru Sharron. Era mai tulburată decât fusese pe scenă întreaga ei viaţă. Toate simţurile îi intraseră în alertă, iar nervii erau încordaţi la maximum; totul era legat de bărbatul acesta, cu toate că ştia că era intangibil, îi simţea dezaprobarea pentru că îl pierduse pe Harry şi sentimentul de vinovăţie, pentru că îi amintise de anumite lucruri de care se tem părinţii… Totuşi, dorea să-l cunoască mai bine.

„Pleacă”, îşi spuse ea în gând*”*. *Madame Ross avusese noroc”*.

Oricum, probabil că nu Griff Ross o scotea din minţi, ci prezenţa unui băieţel în vârstă de trei ani şi jumătate, care se numea Harry, şi care se vântura prin camera ei de zi, cu gândul la ce ar mai putea strica. Era sigură de asta.

Cum la fel de sigură era şi că întrecuse criticând tehnica pedagogică a tatălui lui Harry. Griffen Ross nu părea un tată iresponsabil, se vedea după felul cum vorbea şi îl mângâia pe Harry. Era evident că îşi iubea foarte mult fiul. Atât doar că Harry era tare mic. Iar Griff o făcea să se simtă aşa de… gata de apărare.

Griff, un nume familiar pentru cineva care, lăsând la o parte apărarea ei, se simţea aşa de familiară cu el. Nu era să fie. Vecini, da, sau poate prieteni. Dar familiari cu adevărat? Nu era dat să se întâmple.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Ross, începu ea. N-a fost în intenţia mea să vă tulbur. Vedeţi, sunt atâtea poveşti în ziare… Nu inventase. Avea în minte urechiuşe bune de tras şi tragedii care pentru majoritatea părinţilor erau de neînţeles, iar pentru ceilalţi, oripilante. Nu era treaba ei să implanteze frica de străini în copilaşul ăsta.

— Poate că se pricepe mai bine la oameni decât credeţi dumneavoastră.

Griff îl înghionti uşor pe Harry, în dorinţa de a-l îndepărta de uşile batante, pe care îşi imprima de zor amprentele.

Sharron crezu că se lăsase învins de furie, până când îl auzi vorbind din nou.

— E uşor pentru cine n-are copii, să critice. Le spui cum e bine să facă şi îi supraveghezi un timp. Restul depinde de ei.

Vocea lui era domoală şi caldă.

— De unde ştiţi că nu am copii? Simţindu-se prinsă în capcană, intervenţia I se păru mai puţin supărătoare decât dacă şi-ar fi imaginat că arăta ca o femeie care nu are copii. Exista oare un tip de femeie fără copii? Arăta mai puţin sensibilă decât alte femei? Mai puţin tandră?

Îi zâmbi şi o surprinse cu schimbarea lui bruscă de dispoziţie.

— Dacă aţi fi avut, v-aţi fi dat seama că la trei ani sunt suficient de isteţi ca să-şi cunoască adresa şi numărul de telefon.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Se încruntă când îşi aminti cum se străduise să scoată vreo informaţie de la Harry.

— Dar când l-am întrebat unde locuieşte, n-a ştiut decât să-mi arate cu degetul.

— Şi nu era destul? Numai faptul că îşi însoţise fraza de un zâmbet îl salva. Sharron scoase un hohot de râs.

— Era dacă aţi fi locuit într-un cuib în vreun copac. Cu tehnica de uite-casa încotro-arăta-degetul, pe care o deţine Harry, am fost tentată să cred că nu ştia mai bine în ce oraş ne aflăm decât ştia diferenţa dintre planeta Pământ şi cea mai apropiată bază spaţială a dumneavoastră.

— Cred că la trei ani nu pricepe în ce oraş suntem, şi cu atât mai puţin bazele conectate la planeta Pământ, încuviinţă el. Tot meşteşugul constă în a-i pune întrebarea corectă. Se duse la Harry şi, din nou, se aplecă până la nivelul fiului său.

— Care este adresa noastră, Harry? Peachtree Lane o sută şaptesprezece.

— Şi numărul de telefon? – 555 – 1420.

Aproape implorând iertare, Harry recita a doua oară numărul, pentru o Sharron uluită, după n-are adăugă:

— Nu m-ai întrebat.

— Într-adevăr, nu, recunoscu ea, simţindu-se ca şi când ar fi avut pe spate o etichetă pe care scria *„Habar n-am de copii”.*

Când Griffen Ross se ridică şi îşi luă fiul de mână, Sharron se însingura şi mai tare. Aveau de gând să plece… să lase în urma lor o femeie care tocmai începuse să înţeleagă ce ar putea aduce un copil în viaţa ei solitară. Fusese o vreme când avea mare încredere în viitorul pe care şi-l alesese, dar acum, astăzi, totul se dovedise greşit. Adică, cel puţin anapoda.

Totuşi, nu se încheiase. Nu încă. Ţinând încă mâna fiului său într-a sa, Grifi se apropie de ea destul de mult, pentru a bloca perspectiva oricui s-ar fi aflat de la nivelul rotulei în jos.

— Vă mulţumesc pentru grijile pe care vi le-aţi făcut, îi spuse el.

Când îl privi în faţă, văzu că era cu adevărat recunoscător. Pentru ea, era o uşurare. Însemna că nu exagerase, că nu făcuse ce nu trebuia. Griff veni se apropie, coborând glasul, până când cuvintele se auzeau ca nişte şoapte.

— Îl iubesc pe Harry, dar în fiecare zi descopăr că mai am ceva de învăţat. Ştiu că nu sunt un tată perfect, dar sunt singurul pe care îl are.

— Şi de ce vorbiţi în şoaptă? îl întrebă ea tot pe şoptite, gândindu-se la doamna Ross cu atâta invidie încât îi deveni copleşitor de greu să-şi ţină în frâu cuvintele care i-ar fi exprimat gândul.

— Sunt convinsă că Harry ştie cât de mult îl iubiţi, adăugă ea.

— Harry nu ştie că nu sunt perfect.

CAPITOLUL 2

După ce curăţă figurinele de cristal şi le aranjă unde le era locul, Sharron, cu părul încă umed, după cel de-al doilea duş făcut, luă la rând uşile cu canaturi de sticlă, pe care rămăseseră întipărite amprentele lui Harry. Se declară mulţumită ca totul era pus în ordine. Soarele se pregătea să apună, mângâind cu gene de jar orizontul.

„Dacă tot nu mai pot să-mi văd de grădină, am să mă uit la televizor”, îşi spuse ea cu voce tare, încrezătoare că de data aceasta va putea să-i dea drumul. Înainte nu reuşise, pentru că îşi închipuise că avea vreo defecţiune. Acum: însă, sigură pe ea, se aşează picior peste picior în faţa aparatului, cu câte o telecomandă în fiecare mână. De ce erau două obiecte dintr-alea mici şi negre, tot nu pricepea.

Îşi luă inima în dinţi. Dacă era în stare un copil, ea avea toate şansele. Numai că Harry ştia cel puţin care din cele două trebuia folosită Una părea că merge până la racord, cealaltă la televizor. Dar care era una şi care cealaltă? Pe care o fi utilizat-o Harry?

După o oră de încercări neizbutite, Sharron se văzu nevoită să se abţină să nu azvârle dispozitivele electronice ta, gunoi, acolo unde le era locul. Enervată, o porni către

bucătărie, unde îşi făcu o notiţă pentru a-şi aduce aminte să cheme firma de la care achiziţionase acea monstruozitate pe care i-o şi instalase. O lipi pe uşa de la frigider şi uită de ea încă în timp ce o scria…

Niciodată nu se uitase la ce scria pe frigider, pentru că ochii îi erau nerăbdători să constate ce era înăuntru, şi nu pe bucăţelele de hârtie fixate pe uşă. Nu că ar fi fost altceva mai de soi decât iaurt sau ceva la fel de sănătos, dar niciodată nu pierduse speranţa că, într-o bună zi; spiriduşii o vor uimi cu un ospăţ cumsecade. Speranţa chemă după sine foamea, şi deschise uşa de la frigider, să inspecteze conţinutul. Nicio surpriză. Se duse la telefon să comande o pizza, ignorând vocea conştiinţei, care o mustra pentru această stare de rebeliune în care intrase, şi care desfidea ani întregi de regim şi obişnuinţe alimentare. Poate că era timpul să se debaraseze de regim, după cum se lepădase şi de cariera ei, care făcuse necesar regimul. Viaţa unei pianiste concertiste nu era uşoară-săptămâni şi luni pe drum, în care hrana gătită în casă devenise o raritate, astfel că nu ar fi putut rămâne în formă decât cu aceste obiceiuri în privinţa mâncării.

„Gata cu viaţa de călător”, îşi aminti ea, în timp ce îi comunica persoanei de la pizzărie adresa, cu puţin înainte de a pune receptorul în furcă. Sosise momentul să se respecte în privinţe la care nu s-ar fi gândit înainte*”*. *Este timpul să trăim pe picior mare”.* Trase adânc aer în piept, cu gândul că o făcea ca să inspire mireasma trandafirilor, şi nu ca să prindă curaj şi să-şi irige nervii înainte de a intra pe scenă pentru a interpreta un rol. Era timpul să aleagă un nou drum în viaţă. Convinsă că nu avea de aşteptat mult pizza comandată-desfăcu o sticlă de Chianti şi, înarmată cu un păhărel, ieşi în curtea interioară. Se aşează pe şezlong, relaxată, sorbi din vin şi se concentra asupra zgomotelor care anunţau apropierea nopţii. În acea seară, parcă erau mai puternice decât şi le amintea. Ţiuiturile şi ţârâiturile insectelor, foşnetul frunzelor când adia vântul, toate mai sonore, dar, în acelaşi timp, mai alinatoare. În acel moment, mai acut ca niciodată, Sharron

se simţi singură.

Următoarea dimineaţă o petrecu cu Debussy. Câteodată melancolic, alteori reconfortant, compozitorul acesta o tămăduia. Totuşi, n-a mers. Nu aşa cum ar fi trebuit. Degetele simţeau clapele pianului fără ca ochiul să mai fie nevoit să le urmărească, şi fără ca gândul să le anticipeze. Un lucru foarte bun, pentru că, oricum, gândurile ei rătăceau pe chipul unui bărbat pe care abia îl cunoscuse… şi repetau îmbrăţişarea inimaginabilă a unui băiat pe care îl ţinuse în braţe.

O deranja faptul că o obseda Harry. Ciudat cum nu-i părăsea gândurile. Copiii nu intraseră niciodată în rostul ei. Îşi imagina că nici nu vor intra vreodată. Nu în sensul în care credea ea şi nu pentru că era prea bătrână. Până şi Sharron ştia că douăzeci şi nouă de ani este o vârstă potrivită pentru aşa ceva. Putea să mai aştepte cinci, chiar zece ani înainte de a fi riscant să faci un copil. Riscant, dar nu imposibil de conceput. De conceput, concepere, concepţie. A concepe.

Cuvintele se împreunară tot atât de uşor pe cât clipi ea din ochi. Sharron se poticni într-un arpegiu şi înlocui în minte conceput cu priceput. A pricepe.

Nu pricepea cum e cu copiii, mai ales că nici nu se gândise prea mult la ei până acum. În orice caz, nu serios.

Nepriceput, dar nu neconceput. Putea oare să conceapă?

Era, oricum, de neînchipuit că va concepe în următorii cinci ani. Cinci ani în care va stagna. Cinci ani de convieţuire cu adulţii, cinci ani în care se va încredinţa că n-ar recunoaşte instinctul matern nici dacă ar sări din pian şi ar muşca-o.

Nici măcar un copil fermecător ca Harry n-ar putea schimba ceea ce era de aşteptat de la viaţa ei. Soarele era în înaltul cerului când renunţă să se prefacă atentă la ce-i ieşea de sub degete când atingea clapele pianului, care costa mai mult decât cele mai multe maşini. Se schimbă în hainele de tăvăleală prin grădină, îşi prinse părul la spate cu o fundă de mătase, şi o porni către grădină.

Se gândea să îndrepte buchetele de flori şi să se mai liniştească astfel.

Florile îi vor aduce bucurie. Petuniile, care avuseseră ghinionul să fie călcate în picioare, cu o zi în urmă, erau retezate, terciuite şi tulpinile zăceau culcate la pământ. Paguba era minimă. După ce tăie florile şi tulpinile zdrobite, săpă pământul în jurul plantei şi apoi turnă deasupra lui un amestec care conţinea îngrăşământ lichid. Împăcată că făcuse tot ce era omeneşte posibil pentru a atenua tratamentul brutal din ziua precedentă, se uita la alyssum şi chibzui dacă era sau nu cazul să aplice metoda chirurgicală. Tocmai se gândea cum va proceda ca să scoată planta cu totul din pământ, când auzi ceva mişcându-se pe zid. *„O fi o pisică”*, îşi spuse ea, înainte de a se uita sus, pe piatra zidului.

Bineînţeles că nu era. De fapt, nici nu se aştepta să fie. Era Harry, cu braţele răsfirate, ca un acrobat pe sârmă. În timp ce parcurgea încet zidul, picioruşele fragile loveau în pietrele răzleţe pe care le întâlneau în cale.

Sharron se lăsă la loc pe călcâie, încercând să nu pară prea atentă la acrobaţiile lui Harry, în timp ce îi urmărea cu respiraţia oprită fiecare pas care îl aducea mai aproape de ea. Zidul nu era chiar, atât de îngust-cam o jumătate de metru, după calculele ei-dar era la fel de înalt ca Harry. Îi era teamă să spună ceva, ca să nu-l sperie. Cu gâtul uscat de emoţie, se pregăti pentru a-l susţine pe tăcute pe Harry.

Acrobatul îşi muşcă buza de jos din cauza concentrării, iar ochii îi erau nedesprinşi de calea unică pe care o pornise. Când ajunse la nivelul lui Sharron, zâmbi şi îşi desfăcu braţele şi mai larg, ca şi cum Sharron ar fi fost recompensa pentru fapta lui vitejească, nebunească.

Nu avea de ales, aşa că păşi cu grijă peste stratul de flori şi se întoarse cu mult mai puţină fineţe, îngreunată de copilul pe care îl ţinea în braţe. Alyssum o încasă a doua oară, petuniile însă scăpară. Le ratăpentru un petic de filimică, pe care, oricum, nu le îndrăgise niciodată.

Braţele grăsune ale lui Harry rămaseră strâns

încolăcite în jurul gâtului ei şi după ce ajunseseră pe iarbă, se gândi că ar fi fost cazul să-l spună ceva, dar cuvintele de dojana nu-i veneau în minte, cel puţin nu atunci, nu când îi simţea corpuşorul în siguranţă, lipit de ea. Era o prostie din partea ei, dar se simţea bine.

Se părea că aştepta cuvinte de felicitare.

— Bună, Shawon, îi spuse la ureche, cuibărindu-se mai bine, ca şi cum ar fi fost fericit să stea ghemuit în braţele ei pentru totdeauna.

— Bună, Harry, îi răspunse ea, impunându-şi o notă de duritate în glas, pentru a ascunde ceva care semăna uimitor de bine cu uşurarea. Nu vezi că zidul acela este un pic cam primejdios? Dacă nu, cazi. Îşi strânse mai tare picioarele în jurul taliei ei când făcu o încercare de a-l pune jos. Încercă să găsească ceva care i-ar putea clarifica lui Harry pericolul, dar nu-i veni nimic logic, şi atunci decise că, oricum, nu era problema lui. Dacă nu găsea mama lui, se opri la mijlocul frazei.

— Mama ta ştie că eşti aici? îl întrebă ea, dând capul pe spate ca să-i vadă faţa. Privirea mirată pe care i-o aruncă Harry veni ca un răspuns. Bineînţeles că mama lui nu ştia. Şi nici el nu părea prea încântat să discute acest subiect, nu chiar acum, când abia scăpase din nou din curtea din spate. Totuşi, el trebuia să ştie mai bine. Era evident că nici Griffen Ross, nici nevasta sa nu reuşiseră să stăvilească pasiunea lui Harry pentru aventură. Sharron oftă şi traversă gazonul, cu speranţa că astăzi, mama lui Harry va fi acasă, pentru că încă o întâlnire cu tatăl lui, i-ar fi displăcut. Cu ce fel de femeie se însurase Griffen Ross? Numai curiozitatea o făcea să se întrebe, îşi zise ea, în vreme ce îl strânse pe Harry mai tare.

— Racheta mea. Harry aproape că se smuci din braţele ei când se răsuci să-şi caute jucăria aruncată cu o zi mai înainte. Sharron îi aruncă o privire speriată.

— De asta te-ai întors?

Încuviinţă, făcându-şi de lucru cu mâinile la panglica pe care o purta în păr.

— Şi după tamponul de lansare. E după zid. După

zid? Grozav.

Sharron scoase din nou un oftat şi o luă înapoi. Desfăcu degetele lui Harry din păr şi de pe panglica ei, şi îl lăsă pe iarbă, după care escaladă zidul şi luă mecanismul de lansare din curtea Andersonilor. Pământul din grădină era deja bătătorit de paşii ei printre flori, astfel că ceda uşor, fără a se opune prea mult.

Sharron se gândi cât de necesară ar fi o potecă pietruită cu cărămizi, dar respinse ideea şi o consideră drept ridicolă. Harry nu s-ar întoarce acum, când avea ceea ce căutase. După un salt îndrăzneţ, peste o tufă de azalee de înălţimea genunchiului, Sharron îi înmână tamponul de lansare. Se înduioşă când văzu expresia de fericire absolută de pe chipul lui. Nu era obişnuită cu felul în care aprobau copiii un gest simplu. Emoţionată, luă racheta şi îi întinse băiatului mâna. Traversară gazonul şi ajunseră apoi în curtea interioară, unde racheta şi tamponul ei se aflau pe o masă.

— Ce număr de telefon ai, Harry? îl întrebă ea, în timp ce îşi aruncă pantofii din picioare. Se aplecă să-l ajute şi pe el să şi-i scoată pe ai lui.

— De ce?

— Ca să o pot suna pe mama ta. Sharron zâmbi încurajator când Harry ezită, cântărind, evident, avantajele. Doar când observă puţină duritate în expresia ei, Harry mormăi numărul.

— Să mă uit la televizor? întrebă el, intrând în urma ei, în casă.

— Îmi dai voie să mă uit la televizor? îl corectă ea automat, aşteptând de la Harry să repete. Aştepta degeaba. Se pare că şi el. Harry se mulţumi să zâmbească şi îi spuse:

— Şi tu poţi să te uiţi. Este Albina Maya. Sharron scoase un chicotit şi îi dădu cele două dispozitive de telecomandă. El îi înapoie unul.

— Nu e nevoie decât de unul. Un mister rezolvat. Încercă să vadă pe care buton apasă, dar stătea într-un unghi prost şi nu voia să deranjeze, Mai târziu, îşi promise

ea, dar bineînţeles, înainte de a pleca Harry.

Se duse în bucătărie şi formă numărul pe n-are i-l spusese Harry. Când îi răspunse o voce masculină, toată tensiunea pe care încercase să o ignore izbucni în cuvinte.

— Sunt vecina dumneavoastră, Sharron Capwell. Harry se află la mine, poate nu ştiaţi că a dispărut.

— Harry este sus, doarme. Vorbea cu siguranţa unui bărbat care ştie ce apune.

— Nu, domnule Ross. În clipa aceasta Harry se află în sufrageria mea şi tocmai se uită la televizor la ceva cu o albină. Sharron dădu colţul bucătăriei şi îl căută pe Harry cu privirea, asigurându-se în felul acesta că era la locul lui, aşezat turceşte în faţa televizorului, foarte aproape de ecran. Se întrebă dacă Griffen Ross dădea atenţie la lucruri de soiul ăsta. Poate o făcea mama lui Harry.

— Sunteţi sigur că cel care doarme sus este acelaşi copil?

Sharron rămase cu gura căscată de mirare când Griffen Ross continuă să-şi pledeze cauza.

— Păi, copiii sunt ca o specie de veveriţă. Dacă nu ştii bine ce cauţi, toţi ţi se par la fel. Şi ieri am avut impresia că nu prea deosebiţi veveriţele de copii.

Se simţea tentată să-i trântească telefonul în nas şi să ţină copilul la ea. Un timp, bineînţeles. Măcar până ar învăţa înşiruirea magică de butoane necesară pentru punerea în funcţiune a televizorului. Îşi trecu privirea peste tricoul roz al lui Harry, apoi îi studie pantalonii galbeni-fosforescent, care îi ajungeau până la genunchi, şi peste tenişii lui verzi. Neîndoios că era Harry. Nici nu avea nevoie să se uite la ochii lui verzulii ca să-şi dea seama. Nu avea niciun dubiu.

Acum ştia cu mult mai mult despre copii decât ştiuse ieri pe vremea asta.

Pe lângă asta, Harry îi dăduse numărul de telefon. Satisfăcută, se întoarse cu spatele către sufrageria gălăgioasă.

— Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, domnule Ross…

— Mă cheamă Griff, o întrerupse el brusc. Şi nu sunt dezamăgit. Sunt doar… Mormăitul profund rămase suspendat undeva la capătul celălalt al firului, unde bărbatul care îl scosese se lupta să-l ducă la bun sfârşit.

— Sunt îngrijorat. Trebuia să fie sus. L-am lăsat dormind.

Griff îşi înghiţi un oftat şi se gândi cât va mai trece până când mama lui Harry va ieşi la suprafaţă.

— Cred că ar fi bine să veniţi… să vii să-l iei până când nu sparge ceva, îi spuse Sharron.

— Spune-i doar să nu atingă nimic, îi răspunse cealaltă voce. De obicei, copiii nu au nevoie decât de nişte simple instrucţiuni. Sosesc imediat.

Se auzi păcănitul telefonului şi apoi tonul. Sharron se gândi că ar fi fost mai bine dacă îl ducea până acasă în loc să dea telefon. Era şi mai bine pentru copil, mai sigur… Aşeză receptorul în furcă şi se întoarse în sufragerie, unde dădu peste Harry, care stătea exact în drumul ei. Se sprijini de uşă, evitând reuşind să nu-l calce în picioare. Harry, bosumflat, părea că nici nu observase efortul ei de a nu-l plesni.

— Nu îţi place că sunt aici.

— N-am spus asta, Harry. Se aplecă în genunchi, până când nasurile lor se atinseră.

— Tocmai i-am spus tatălui tău să vină să te ia. Cred că a fost foarte îngrijorat. Harry clătină din cap şi puse mâna pe panglica cu care ea îşi legase părul, reuşind de data aceasta să i-o scoată.

— De ce să fie îngrijorat? Nici n-a ştiut că sunt aici, până când i-ai spus tu.

Îşi înfăşură panglica în jurul mâinilor şi mătasea roz i se înnodă printre degete. Sharron îşi ascunse un zâmbet şi scutură din cap pentru a-şi lăsa părul liber pe spate. Îi aruncă lui Harry o privire severă.

— Cred că tăticul tău n-o să fie prea încântat că ai şters-o hoţeşte.

— Dar nu mi-a spus să nu fac aşa ceva, i-o întoarse Harry, cercetând-o cu atenţie, ca şi cum i-ar fi pus la

îndoială loialitatea faţă de el. Se auzi soneria de la intrare.

— Nu prea cred că ai pătruns înţelesul obedienţei, îi spuse ea lui Harry şi nu se miră deloc când copilul făcu o figură din care reieşea clar că nu pricepuse o iotă.

„O face dinadins”, îşi spuse Harry*”. Spune cuvinte mari pe care ştie că nu le pricep”.* Soneria continua să sune şi, după ce îl mângâie uşor pe obraz, Sharron se duse să deschidă. Griff Ross tot nebărbierit era, şi arăta ca şi destul de răvăşit. Îşi trecu repede degetele prin păr în loc de pieptene*”*. *Interesant”* se gândi ea *„omul ăsta arată mai bine ciufulit decât alţii în zilele de sărbătoare”*.

Apoi trecu la îmbrăcăminte*”*. *Sper că n-o fi de zile bune”*, îşi zise ea. Era îmbrăcat într-un tricou de rugby de culoare vişiniu cu alb şi pantaloni din jerse, scurţi, verzi, destul de largi*”*. *Ce picioare mari”*, gândi ea, socotind că, dacă voia să vadă pantofii, nu avea încotro şi trebuia să se uite la ele. În picioare purta o pereche de tenişi destul de uzaţi. Imaginea era fascinantă. Se simţea intrigată.

În acelaşi timp, era înspăimântată că îl făcea din nou, dar nu-şi putea dezlipi ochii de la ambalajul acela. O prinsese. Griff avea ochii în lacrimi din cauza râsului pe care încerca să-l stăpânească.

— Bine că cel puţin am pus ceva curat pe mine, spuse el încet.

Se simţi jignită şi privi în jos la pantalonii scurţi, mototoliţi, şi la tricoul murdar pe care nu-l schimbase din ziua precedentă. Măcar bine că nu avea noroi în păr. Sigură pe ea, ridică o mână şi îşi dădu pe spate părul greu, în timp ce Griff o urmărea. Însă, când el îşi mută privirea intensă în ochii ei, Sharron uită că mai exista şi altceva pe lume în afară de bărbatul acesta. Îşi duse mâna la gât ca să-şi ascundă pulsul accelerat. Cum ar fi oare… cu un bărbat ca ăsta?

Cu tatăl lui Harry, adică, cu soţul mamei lui Harry. Realitatea îi cădea ca un plumb. Îşi reglă vocea.

— Nu aşteptam musafiri, spuse ea, dându-se înapoi din uşă şi făcându-i semn să intre. Avea impresia că televizorul nu se mai auzise preţ de câteva minute*”*. *Sper*

că nu se joacă iar de-a v-aţi ascunselea”, îşi spuse ea îngândurată.

— Poţi să mă crezi sau nu, nu mă aşteptam nici eu să plec în vizită. Griff trecu pe lângă ea, ca şi cum ar fi fost nerăbdător să depăşească momentul. Intră în sufragerie. Era prea târziu. Din o mie şi unu de motive.

Unul dintre ele era izbitura răsunătoare care umplu aerul, urmată de zgomotul de sticlă spartă. Apoi, un copil mic care ţipa speriat. Grifi se îndreptă grăbit către locul de unde provenea gălăgia. Sharron rămase împietrită când dădu colţul să intre în sufragerie. Căută o rezemătoare solidă, care să nu cedeze. Înainte de a-şi da seama, Grifi se întoarse lângă ea, cu Harry în braţe, care plângea disperat pe umărul tatălui său.

Griff îl aşeză pe băiat între ei doi, pe podea, şi, împreună cu ea, îi cercetară imediat lui Harry fiecare mână şi picior. Nicio rană, nicio zgârietură, nimic. Sharron îi verifică de două ori tălpile, blestemându-se în gând că-l pusese să-şi scoată pantofii mai devreme. Nu avea nimic nici la tălpi. Respira normal, atât cât se putea printre suspine.

— Eşti bine, sportivule? îl întrebă tatăl lui, în sfârşit. Harry dădu aprobator din cap, ştergându-şi o lacrimă, care fu urmată cu încăpăţânare de un întreg şuvoi. Inima lui Sharron se înduioşă şi mai mult. Îşi închipui că, până va sfârşi cu plânsul, va deveni ceva asemănător unei pere mălăieţe.

— O să-ţi treacă, Harry, îi spuse Griff suficient de tare ca să poată auzi printre sughiţurile de plâns. Nu-i nimic, plângi, dă totul afară şi ai să te simţi imediat mai bine.

— Speriat. Harry îşi îngropa suspinele, înfundându-se mai tare în umărul tatălui său.

Griff îl ţinea strâns şi îl mângâia pe cap, murmurându-i vorbe de dragoste şi încurajare. Îşi lipiră capetele blonde unul de celălalt. Tată şi fiu, uniţi printr-un sentiment care nici unui străin nu putea să-i scape. Harry nu avea nimic. Sharron îşi dădu seama că, cu numai câteva momente înainte şi-i imaginase pe Harry plin de sânge şi

simţi nevoia să se agaţe de ceva, de orice, fie şi de braţul lui Griff, dar n-ofăcu. Panica o răvăşise. Ar fi putut să nu-şi ia ochii de pe Harry. Lipsa ei de atenţie durase exact cât durase până ce Griff intrase în casă să ia o acadea, adică vreo treizeci de secunde, poate chiar mai puţin.

Meseria de părinte era aparte. Plină de teroare şi panică, împletite cu o doză de îngrijorare bătrânească, îi era străină cu desăvârşire, şi nici nu se vedea îmbrăţişând-o vreodată. Era grozav că nu avea niciun pic de instinct matern.

N-ar fi supravieţuit dacă se întâmpla ceva rău cu Harry.

Ar fi putut să moară şi totuşi, era teafăr. Griff n-ar vorbi-pe un ton coborât, plăcutcu el, iar Harry nu şi-ar înăbuşi plânsul.

Copilul se aplecă puţin pe spate, şi atunci Sharron îi văzu faţa umflată de plâns, iar apoi cămaşa tatălui său udată de sutele de lacrimi pe care le vărsase”. *Chiar şi aşa*”, îşi spuse Sharron, „*Harry arată tare bine, mai ales dacă luăm în consideraţie grămada de sticlă spartă şi flori de mătase care zac împrăştiate la câţiva centimetri de el*”. Erau şi bucăţi de marmură, din acelea care ţin florile drepte în vază”. *Care ţineau*”, se corectă ea, uitându-se la cioburile de sticlă care fuseseră o vază la care Harry, îşi închipuise ea, nu avea acces. Vaza nu avea nicio vină. Întreaga vină o purta suportul plantelor. Solid după majoritatea standardelor, dar, evident, nepregătit să se apere când trezea interesul băieţilor. Şi el era praf şi pulbere.

— La tămă, Shawon. Harry se ivi din adăpostul oferit de poalele tatălui său, având întipărit pe faţă un regret sincer.

— Nu-i nimic, Harry. Şi chiar nu era. Totul era în regulă. Putea să spargă orice obiect din casă, atâta vreme cât nu se rănea.

— Ştiu că a fost un accident, adăugă Sharron pentru consolare. Băieţelul încuviinţă, după care îşi şterse nasul cu dosul mânecii.

— Accident, confirmă Harry şi se îngropă înapoi în braţele care îl adăposteau. Griff îl îmbrăţişă cu putere. Sharron şi-ar fi dorit ca Harry să-i sară în braţe şi să îi ofere şi ei un pic din alinarea cu care îl răsfăţa pe tatăl lui. Oare nu vedea cât de speriată fusese?

— Poţi să-mi dai drumul acum, Sharron. O mână caldă, masculină îi atinse degetele, îndepărtându-le de locul în care se implântaseră în antebraţul lui. Mă rog, aproape se implântaseră. Probabil că urmele pe care i le lăsaseră unghiile ei în carne nu aveau să rămână pentru totdeauna. Bine măcar că nu-i dăduse sângele.

— Îmi pare rău, îi spuse ea. Cred că nu prea sunt bună la urgenţe. Se înroşi, stânjenită că îşi lăsase emoţia la vedere.

— Nu-ţi face probleme, îi răspunse Griff cu blândeţe. La urma urmei nu strica o mică zgâlţâială.

— Serios? Dădu din cap a încuviinţare. Lui Sharron i se puse un nod în gât când privi braţul cu pricina şi se întrebă ce va spune doamna Ross când va da cu ochii de urmele acelea. Se gândea să-şi termine vacanţa în altă parte, când Griff îi apucă mâna şi i-o ridică la nivelul la care putea fi studiată atât de el cât şi de Harry.

— Ce bine că ai unghiile scurte, îi spuse el, trecându-l pe Harry pe un picior. Ai degete foarte puternice.

— Pianul. Cu mâna liberă, făcu semn spre pian. Grifi se uita într-acolo, dar nu mai ajunse până la ţintă. Sharron ştia că ochii i se opriseră pe grămada de sticlă şi flori de mătase, şi, până când se întoarseră la ea, paguba era înregistrată. Griff o privi cu resemnare şi îi spuse:

— Nu i-ai spus lui Harry să n-o atingă, nu-i aşa?

CAPITOLUL 3

— Aşa cum nu i-ai spus nici tu lui Harry să nu mai vină aici. Sharron îl privi fix pe după capul lui Harry.

— Sau i-ai spus? insistă ea. Se ridică de pe duşumea şi îşi scutură uşor pantalonii, deşi era convinsă că duşumeaua era cu mult mai curată decât hainele ei de grădinărit. Fără să-i dea lui Griff nicio şansă de apărare, se dădu înapoi pentru a se sprijini de perete şi continuă:

— Mama lui Harry se descurcă mai bine cu supravegherea lui Harry decât tine? Harry se uită în sus la tatăl său şi, îngrijorat, îi spuse:

— Shawon a încurcat borcanele. Griff îşi muşcă buzele să nu râdă, şi îi dădu fiului său un sărut zgomotos pe frunte, înainte de a se ridica.

— Nu le-a încurcat, Harry. E doar neinformată.

Neinformată? Sharron se întrebă de ce stăteau şi se uitau la ea amuzaţi.

— Înţeleg că într-adevăr i-ai spus să nu mai vină aici. Ce era aşa caraghios în povestea asta?

— Ăsta este un alt subiect, spuse Griff, clătinând din cap. Cel la care am rămas eu şi cu Harry se intitulează *„Mama lui Harry”*.

— Mama lui Harry? repetă ea fără intonaţie, privind când la unul, când la celălalt.

Grifi se pregătea să spună ceva, când interveni Harry.

— Eu nu am mamă. Puştiul zâmbi şi îşi trecu braţul pe după piciorul tatălui său.

— Eu sunt doptat, adăugă el.

— Doptat? Sharron clipi de două ori, apoi făcu ochii mari către cei doi.

— Adică adoptat? Dar semăna atât de bine! Griff încuviinţă, punând mâna pe umărul băiatului în cazul în care ar fi intenţionat să plece.

— Suntem împreună de trei ani, de pe vremea când era bebeluş.

— Trei şi jumătate, îl corectă Harry cu glasul lui subţirel, primind un surâs de la tatăl lui.

— Trei ani şi jumătate, repetă Sharron, dusă pe gânduri. Harry era adoptat şi nu avea mamă. Nu avea decât tată… care nu avea soţie.

Roşeaţa veni pe neaşteptate, colorând puternic faţa lui Sharron, ceea ce stârni în Griff un râs grav, pe care Sharron îl interpretă drept foarte sexy. Da, chiar ăsta era cuvântul potrivit.

— Nu am soţie, întări Griff, vorbind răspicat şi privind-o în ochi, până când Harry îi abătu atenţia prin

încercarea lui de a se căţăra, folosind fluierele picioarelor lui Griff ca reazem pentru picioare. Grifi se luptă cu micul alpinist, adăugând cu voce scăzută care abia răzbătea peste hohotele de râs ale copilului:

— Aşa că, Sharron, nu e nimic rău dacă stăm şi ne uităm unul la celălalt şi ne place ce vedem. Nu era deloc rău. Încerca să se obişnuiască cu ideea, când Griff îi ceru o mătură şi un făraş. I le dădu pe amândouă şi se duse să-şi pună papucii în picioare, după care se întoarse să-l ajute. Harry şedea în mijlocul antreului. Tatăl lui îi promisese că va fi foarte aspru cu el dacă se clinteşte de acolo. Părând convins că puştiul nu se va mişca de acolo, Griff începu să măture cioburile, în timp ce Sharron dădea deoparte florile. Treaba se termină mult mai repede decât şi-ar fi închipuit ea. Acum începuse să caute bucăţelele de marmură prin moloz. Griff îi apucă mâna şi o trase în sus, făcând-o să se ridice din poziţia în genunchi, în care stătea.

— Nu face asta. Ai să te tai!

— Dar vreau marmura, îi spuse ea. Singurul lucru pe care trebuie să-l fac…

— Este să-ţi tai un deget. Griff îşi trecu degetele printre degetele ei.

— Bineînţeles, dacă nu ai nevoie de toate ca să cânţi la pian. Atingerea lui făcu să i se oprească răsuflarea, înghiţi greu şi se întrebă dacă ar fi avut curaj să răspundă privirii lui arzătoare. Era o provocare, o îndrăzneală. În tăcerea dintre ei, emoţia făcea ca aerul să palpite.

— Tati, pot să mă uit la televizor? Harry apăruse între cei doi adulţi şi se uită atent la ei. După ce îi mai strânse mâna o dată lui Sharron, Griff îşi trase degetele dintr-ale ei şi îşi transferă atenţia asupra fiului lui.

— Parcă ţi-am spus să nu te mişti de acolo.

— Dar ai terminat cu măturatul. M-am plictisit.

— Atunci, hai să vorbim despre căţăratul tău pe zid, îi propuse Griff.

Sharron se îndepărtă, cu intenţia de a-i lăsa singuri în cameră, să discute ca între bărbaţi. Griff, însă, o opri.

— Rămâi şi tu, îi spuse el, zâmbind. Ar fi bine să vezi şi tu ce urmează.

Sharron nu rezistă ispitei. Făcu câţiva paşi şi se aşeză pe canapea. Griff, pe duşumea, arătă cu mâna un loc în faţa lui, unde urma să stea Harry.

Ascultător, puştiul se aruncă pe locul indicat cu o uşurinţă care o făcu pe Sharron să se gândească că ea nu ar putea face aşa ceva niciodată. Stătea cu colţurile buzelor uşor ridicate, destins şi nerăbdător, ca şi cum se pregătea pentru ceva deosebit de plăcut. Poate că asta şi era.

Era limpede că nu-i era frică de nimic. Poate doar de fantoma vazei sparte, dar în niciun caz de ceea ce ar fi putut să-i spună tatăl lui.

— Credeam că am discutat despre aventurile astea ieri, începu Griff pe un ton blând, întorcându-i zâmbetul lui Harry şi luându-i mânuţa în mâna lui.

— Mda. Griff ridică o sprânceană şi încercă să afle dacă auzise bine:

— Mda? Aşa ai spus? Harry strânse din ochi, ca să se poată concentra mai bine asupra a ceea ce s-ar fi cuvenit să spună. Pentru că Sharron se uita la el, inspiraţia sosi ceva mai, repede. Un zâmbet de o sută de wati îi lumina faţa.

— Iartă-mă, tati.

Iartă-mă. Lui Sharron nu-i scăpă diferenţa, Iartă-mă, şi nu ia tămă, cum îi spusese cu numai câteva minute mai devreme. Pronunţare preferenţială. Se întreba de ce fusese răsfăţată cu vorbirea adorabilă a copiilor.

Iartă-mă. Griff nu reuşi decât parţial să-şi suprime un zâmbet pe care îl transforma într-un rânjet strâmb. Harry îl imită. Ca răsplată că reunise, Griff îl lăsă pe Harry să se maimuţărească un timp, înainte de a-şi pune la loc masca de om serios.

— E foarte bine să spui iartă-mă, când eşti convins că ai greşit, începu el, urmărindu-şi ţinta, în ciuda situaţiei potrivnice.

Dacă ar fi fost prea blând, Harry n-ar fi crezut o iotă

din ce îi spunea, şi ar fi fost periculos. Pe de altă parte, dacă lua o atitudine prea aspră, ar fi putut să distrugă dorinţa de cunoaştere a lui Harry, pe care şi-o manifestase de curând în aventurile pe zid. Nu era uşor să te concentrezi cu Sharron aşezată atât de aproape încât era de ajuns să tragi cu coada ochiului ca s-o vezi. Părul ei, de culoare aurie, îi ajungea până la jumătatea spatelui. De când intrase prima dată pe uşă, Griff simţise nevoia să atingă părul acesta. Era caldă şi rece în acelaşi timp, şi nu ştia că nu e nimic rău în a te simţi atrasă de un bărbat. Nu-şi îngăduise să răspundă interesului pe care i-l arăta Griff până când nu se convinsese că lui îi plăcea acest lucru. Simţul binelui şi al răului îi domina instinctul. Era femeie, dar, în loc să-şi arate farmecele, şi le ascundea sub fuste largi şi pantaloni lăbărţaţi. Avea gura roşie fără să-şi fi dat cu ruj, tenul nu avea nevoie de cosmetice, iar ochii, cenuşii şi limpezi, îţi vorbeau despre felurite mistere, fără să-ţi mai spună şi dezlegarea.

Era greu să se gândească cum să-l disciplineze pe Harry, când ea se afla la numai câţiva centimetri, cu parfumul ei pe care i-l transmisese şi lui Harry. Probabil că îl ţinuse în braţe, în braţele ei, cuibărit între sânii ei rotunzi şi moi.

Ştia că sunt rotunzi şi moi; de altfel cămaşa nu putea să ascundă totul. Era uimitor de feminină. Îşi invidia fiul că stătuse atât de aproape de ea.

Scutură nervos din cap şi se concentra din nou asupra penitenţei lui Hary pentru pelerinaj. Asupra lui Sharron avea să se concentreze mai târziu, când nu i-ar fi deranjat nimic.

— Harry, spuse el pentru a-i atrage puştiului atenţia, în cazul în care ar fi lăsat-o să colinde aiurea.

— Da, tati?

— Dacă ţi-ai cerut iertare, înseamnă că ştii că a fost o greşeală din partea ta să vii la Sharron, am dreptate?

— Dar nu mi-ai spus să nu vin, obiectă Harry, cu o figură îngrijorată, ca şi cum se îndoia că ar fi pe mâini bune aici.

— Ba da, ţi-am spus, insistă Griff, încercând să-şi aducă aminte cu exactitate cuvintele pe care le rostise. Oricum nu era nevoie. I le reaminti Harry.

— Mi-ai spus că te deranjează căţăratul meu pe zid, spuse el, dând vehement din cap. Griff încuviinţă. Spusese, într-adevăr ceva de genul ăsta.

— Deci nu ţi-am spus. Griff simţi cum i se arcuiesc sprâncenele.

— Te-ai gândit că n-o să te găsesc? Harry avu bunăvoinţa să pară necăjit.

— Nu mi-am închipuit că Shawon o să sune. Puştiul îi aruncă lui Sharron o privire plină de reproş. Ea se prefăcu că nu înţelege.

Griff scoase un oftat lung, gândindu-se că regulile casei ar fi trebuit schimbate potrivit simţului justiţiei pe care îl avea Harry.

— Cred că e nevoie să mai discutăm un pic pe tema asta, sportivule. Ne-a luat mai mult timp decât am plănuit. Ce-ai zice să plecăm acasă şi s-o lăsăm pe Sharron să-şi vadă de treburi? Harry părea gata să se împotrivească, dar o privire ameninţătoare din partea tatălui său reuşi să-l potolească.

Scoase un oftat adânc. Sharron nu se putu abţine să nu râdă, dovedind astfel o lipsă de judecată pe care Griff o pedepsi cu o privire dojenitoare.

— Nu-l încuraja, îi spuse Griff în timp ce se ridicau cu toţii în picioare. Îi spuse lui Harry să-şi ia rămas bun de la Sharron.

— Pa, Shawon. Harry îi strânse scurt picioarele înainte de a fi apucat ea să se aplece. Plecau. Se simţea luată pe nepregătite, deşi nici ea nu ştia de ce. Îi urmărea cum se îndreptau către uşa de la ieşirea principală. Griff pleca fără niciun alt cuvânt. De fapt la ce se aşteptase? Bineînţeles că Griff avea destule pe cap ca să-şi mai piardă vremea continuând un… Se încruntă, neştiind cum să încheie fraza. Flirt? Fusese oare un flirt? Şi ăsta era sfârşitul lui?

Gândul că nu ştia ce fusese o înnebunea.

Pe când se aflau la uşă, îşi aduse aminte pentru ce venise Harry în vizită la ea.

— Ai uitat de rachetă, Harry, îi strigă ea, apoi se făcu mică când îl văzu sărind către curtea interioară, încercând să evite din când în când plante, mobile şi alte obstacole, fără cea mai mică urmă de interes. Încă o vizită de-a lui Harry i-ar transforma casa într-un coş de gunoi, dacă nu avea să facă nişte modificări de decor.

— Îmi pare rău pentru vază. Vocea gravă a lui Griff era atât de aproape de ea, încât Sharron tresări. Apoi se întoarse şi îşi dădu seama că nu se mişcase de la uşă.

Ciudat. Ar fi putut să jure că se afla lângă ea.

— Nu are importanţă.

— Are mare importanţă. Grifi se sprijini cu spatele de uşă şi îşi încrucişa mâinile pe piept.

— Nu am obiceiul să cer întâlniri cu fiul meu. Te-aş fi sunat mai târziu. Era mai mult decât un flirt trecător. Putea să-şi dea seama şi după felul în care o privea.

— Îţi fixează el un stil? Griff clătină din cap.

— Eu nu am niciun stil. Privirea lui Sharron trecu peste îmbrăcămintea lui Griff înainte de a ajunge la nivelul ochilor, unde o întâmpina o expresie solemnă.

Zâmbi forţat.

— Niciun dubiu în privinţa asta. Griff părea uşor afectat, dar ea ştia că oricum nu avea cum să o contrazică.

— Nu despre asta vorbeam.

— Ştiu.

— Lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă Harry n-ar fi fost aici.

— Altfel cum? Sharron îşi încleşta mâinile în aşteptare.

— Aş fi ştiut deja ce gust ai în loc să stau şi să mă întreb. Harry se întoarse în cameră, cu câte o jucărie în fiecare mână şi tenişii sub braţ”. *Bună mamă aş mai fi!*”, îşi zise Sharron. Fusese gata să-l trimită acasă desculţ, fără măcar să fi observat. Nici tatăl lui nu observase. Griff îngenunche ca să-l ajute pe Harry să se încalţe. După ce amândoi se ridicară, Harry îi făcu cu mâna lui Sharron şi îl

trase pe tatăl lui afară din casă. Înainte de a închide uşa, Grifi se întoarse şi îi spuse:

— Vor trece câteva zile, Sharron, dar să nu-ţi închipui că am uitat.

Îl auzi pe Harry întrebând: *„Ce să uiţi?”,* înainte de a închide uşa în urma lor.

— Îmi place Shawon. Picioruşele lui Harry erau obligate să facă de două ori mai mulţi paşi decât făcea tatăl lui, mergând agale.

— Şi mie îmi place, spuse Griff. Şi într-adevăr îi plăcea, deşi era un alt fel de a place decât cel la care se gândise Harry.

— E singură, spuse Harry, luând o expresie meditativă. Nu vrea să aibă copii.

Griff era uimit mai ales de modul în care se purtase cu Harry: blândă şi grijulie, atentă la tot ceea ce ar fi trebuit să facă o mamă, mai ales că nu avea niciun pic de experienţă. Totuşi, nu voia să aibă copii. Interesant.

— De unde ştii?

— Ea mi-a zis. Cum de nu vrea?

— Ai întrebat-o tu? Nu fu surprins când Harry încuviinţă.

— N-a explicat foarte bine.

— Nici eu nu ştiu ce să-ţi spun, Harry, spuse Griff gânditor. Poate că nu vrea să se mărite.

— Nu tre’ să te măriţi ca să ai copii, îi aminti Harry. Tu nu te-ai măritat.

— Eu nu m-am însurat, îl corectă Griff. La mine a fost altceva, Harry, eu nu am vrut să am soţie. Îşi trecu degetele lungi pe după umerii lui Harry şi adăugă:

— Nu te-am avut decât pe tine.

— Dar dacă tu şi cu Shawon… Harry îşi lăsă gândul neterminat, poate pentru că nici nu ştia cum să-l termine.

„E timpul să-i înăbuş ideea asta cât mai e în faşă”, îşi spuse Griff. Se aplecă să ia jucăriile din mâinile lui Harry, le puse sub un braţ şi aruncă o privire spre casa albă, cu etaj a lui Sharron. Era o casă prea mare pentru o singură persoană.

Se întrebă de ce trăia oare singură.

— Nu-ţi face cine ştie ce idei trăsnite, sportivule. Ţine minte ce ţi-am spus adineauri: nu vreau nicio soţie. Ne avem unul pe celălalt şi aşa va fi şi de acum încolo.

— Mda, o să ţin minte, mormăi Harry, aruncând cu piciorul o pietricică răzleţită în calea lui. Griff îi aruncă fiului său o privire cercetătoare şi observă că avea umerii căzuţi. Ştia că nu problema căsătoriei îl supăra. Lui Harry îi plăcea să-l aibă pe tatăl lui numai pentru el însuşi, nici nu şi-ar fi imaginat viaţa altfel, iar Griff era hotărât să nu i-o facă altfel. Dacă ar fi intervenit, totuşi, o schimbare, asta ar fi fost numai adoptarea unui frăţior sau a unei surioare pentru Harry.

În niciun caz nu ar fi vrut o soţie. Săvârşise deja această greşeală.

— Îmi place Shawon, spuse Harry cam dezamăgit.

— Nu e nimic dacă îţi place atâta vreme cât ţii minte că nu vrea să fie mamă.

— Credeam că toate fetele vor să fie mame.

— Dar e femeie, nu fată, îi spuse Griff zâmbind.

— Este vreo diferenţă?

— Mda. Nu-i explică în ce consta această diferenţă, în schimb, încercă să-şi imagineze cum s-ar simţi având o anumită femeie în braţe. Ştia că avea pielea mătăsoasă. Fierbinte, mătăsoasă şi excitantă. Se încorda când îşi construi în minte diferite variante ale unui scenariu în doi el şi Sharron. Când numai o strângere de mână de-a lui Harry îl opri să nu cadă în stradă, Griff îşi dădu seama că era timpul să schimbe subiectul.

— De ce îi spui Shawon în loc de Sharron? Harry scoase un fel de zâmbet, dar evită să răspundă. Griff era curios să ştie de ce fiul lui, care putea să pronunţe perfect orice cuvânt, revenise dintr-odată la vorbirea de bebeluş. Îl urmă pe Harry pe poteca din faţa casei lor şi aşteptă apoi până ce copilul deschise uşa, apăsând pe clanţă cu ambele mâini.

— Haide, Harry. Spune-mi de ce îi spui la tămă” şi „Shawon”. Ştiu doar că poţi să spui foarte bine aceste

cuvinte. Harry se întoarse şi se uită la el, cu faţa luminată de un surâs calin.

— Pentru că ştiu că îi place.

CAPITOLUL 4

Harry era pur şi simplu pisălog. Griff îi trase pătura până sub bărbie şi ieşi din cameră înainte ca el să mai apuce să spună încă o dată *„vreau la Shawon”*.

„În curând”, îi spusese a mia oară Griff. În curând, când avea să termine proiectul la care lucra. Nu eşti cinstit. Vreau acum.

Griff coborî scările încet şi se gândi la dorinţa lui Harry. Citise că era normal pentru copiii de doi şi trei ani să ceară ca dorinţele lor să fie împlinite pe loc, fie că era vorba de o îngheţată, de o îmbrăţişare sau o ieşire la terenul de joacă. Citise despre aceste lucruri, dar era prima dată când le constata la propriul lui fiu.

Harry voia să o vadă pe Sharron şi nu era deloc încântat că trebuia să aştepte. De altfel, nici Griff nu era. Îşi frecă ochii obosiţi şi se gândi ce bine ar fi fost dacă în locul lui Harry ar fi tras el un pui de somn. De trei zile şi trei nopţi lucra continuu şi acum începuse să obosească, iar tentaţia de a abandona totul şi a se duce să doarmă era puternică”. *Numai câteva ore şi m-aş simţi mai bine”*, îşi spuse el. Dar, acelaşi număr de ore lucrate l-ar duce către sfârşitul proiectului.

Atunci, viaţa ar deveni mai puţin grea. Ar putea să stea tolănit lângă Harry şi să se uite la Strada Sesame, în loc să se prefacă doar că se uită, de după masa lui de lucru. Fără grija proiectului său, ar putea să-i dea lui Harry posibilitatea să-şi câştige bănuţii când ar fi jucat dame. Conversaţia din timpul cinei nu s-ar reduce numai la *„Foloseşte lingura, nu mânca cu degetele”* sau *„vreau cacao cu lapte”*. Griff şi-ar fi dorit să aibă un ajutor pentru Harry înainte de a se ocupa de proiect, numai că nu îşi închipuise că totul va începe atât de repede. Creditul pentru noile cămine ale pensionarilor picase exact în momentul în care aceştia ajunseseră în oraş. Griff propusese un proiect înainte de plecarea lor din Chicago,

gândindu-se că n-ar strica să se ştie că doreşte să se implice în această afacere.

Obţinuse aprobarea consiliului şi data pentru predarea proiectului îi fusese fixată în consecinţă, drept care se văzuse nevoit să înceapă lucrul cu Harry lângă el.

Şi acum apăruse Sharron. Se opri în uşă, îndesându-şi mâinile în buzunarele blugilor şi se uită lung la mormanul de schiţele, desenele, şi cărţile de toate culorile care erau înşirate pe podea. Trecuse multă vreme, se gândi el, de când îl interesase vreo femeie suficient de mult ca să dorească să o cunoască mai bine.

De când divorţase, şi erau ceva ani de atunci, reuşise să menţină relaţiile lui cu femeile pe două nivele: amiciţie sau sex.

Cu Sharron, le voia pe amândouă. Era şi timpul, îşi spuse el. Niciodată nu crezuse serios că va trece prin viaţă fără să se implice astfel din nou. Sharron era ocazia aşteptată… dacă, după cum îi spusese Harry, era sinceră când spunea că nu vrea să aibă copii. Ar putea să întreţină o relaţie de înţelegere reciprocă, fără minciunile şi decepţiile care apăreau inevitabil într-o legătură de lungă durată.

Dădu aerul afară din plămâni printr-o şuierătură zgomotoasă, şi se îndreptă către celălalt capăt al camerei”. Mâine”, se hotărî el în timp ce se lăsă să alunece pe un scaun în spatele planşetei, pe care erau înghesuite instrumentele de lucru. Mâine avea să dea un anunţ la ziar ca să găsească pe cineva care să stea cu Harry în timpul zilei. Îşi masă gâtul, inspiră adânc şi luă un creion. Mâine avea să o sune pe Sharron.

Sharron îl urmări pe Harry, care se îndrepta către ea de-a lungul zidului, şi observă că mersul îi era mai sigur decât înainte. Dădea din mâini cu putere, ca şi cum s-ar fi dezechilibrat. Purta un tricou portocaliu şi pantaloni scurţi de culoarea cireşelor, contrastând puternic cu fundalul verde.

„Se pricepe s-o facă”, îşi spuse ea, urmărindu-i înaintarea fără greş. Fluturând braţele ca un steag, nu

zbârcea niciun centimetru. Era nerăbdătoare să-i simtă mânuţele durdulii în jurul gâtului. Trecuseră trei zile de când îi invadase Harry ultima oară grădina-zile lungi, pustii. Melancolie de vacanţă, îşi spuse ea. Pentru o persoană care nu era obişnuită să-şi ia mai mult de câteva zile de vacanţă, cât să le numeri pe degete, întreaga linişte şi tot calmul vacanţei de vară se întorseseră împotriva ei. Era plăcut să ai cu cine schimba o vorbă, chiar dacă o făceai cu cineva care strica ordinea din casă. Se gândea că nu trebifie să-l încurajeze prea mult pe Harry, când văzu pe tricoul lui nişte pete, urme de la ceva umed şi lipicios ce mâncase de curând. Se miră că nerăbdarea ei de a-l îmbrăţişa se diminuase foarte puţin.

— Bună, Shawon! Zâmbetul lui Harry era un amestec sperietor de buze pătate cu albastru şi dinţi învineţiţi, care te duceau cu gândul la tot soiul de imagini care de care mai dezgustătoare. Sharron încercă să-şi imagineze ce mâncase.

— Bună, Harry. Ce mai faci? Se sprijini de perete, încrucişându-şi braţele pe piept. Înainte de îmbrăţişare, trebuia să-i amintească lui Harry că nu era aşteptat acolo.

— Am mâncat o stafie albastră, îi spuse el mândru. Sharron se întreba cum se îndepărtau petele de ectoplasmă, apoi îşi spuse că, oricum, nu era treaba ei. Tatăl lui Harry trebuia să găsească o soluţie.

— Nu ţi-a spus tăticul tău să nu te mai caţeri pe zid?

— Dar nu mă caţăr. Merg. Mda, sigur. Semantica era o justificare puternică pentru copilul ăsta, gândi Sharron, abţinându-se să nu râdă.

— Şi crezi că o să înghită aşa ceva? Harry rămase pe gânduri o clipă.

— Probabil că nu. O să-i telefonezi?

— Neapărat, Harry. Trebuie să ştie în fiecare moment unde eşti. Sharron deschise larg braţele, gândindu-se numai în treacăt cât de bine s-ar asorta tricoul ei roz cu petele de fantomă albastră pe el. Îşi aminti că nu demult căutase cuvântul ectoplasmă în dicţionarul de buzunar pe care îl primise de Crăciun, ceea ce o făcu să scape

licărirea poznaşă din ochii lui Harry. Singurul avertisment fu strigătul de bătălie.

— Cowabunga! urlă el înainte de a se arunca de pe zid cu toate cele paisprezece kilograme în braţele desfăcute ale lui Sharron.

— Harry! strigă ea, îndemnându-l la prudenţă când deja nu mai era cazul.

Îi cuprinse gâtul cu mâinile şi Sharron prinse ce putu din el, în timp ce se lupta din răsputeri să-şi restabilească echilibrul. Făcu un pas înapoi, apoi lateral, din nou în spate, fără să-i pese unde pune picioarele atâta vreme cât reuşea să stea pe ele. Oricum, bătălia era pierdută.

Pământul era prea alunecos şi avea prea multe neregularităţi pentru un dans atât de sălbatic. În final, îl pierdu, reuşind totuşi să-l ferească de lovituri, ajutată însă chiar de el, care îi sărise pe burtă, cu o plăcere deosebită aşa cum era şi lipsa lui de frică. Pământul era moale sub spatele ei. Solul spongios, produs al tendinţei ei de supunere din ultimele câteva zile, era binevenit acum. Florile îi slujeau drept pernă”. *E moale*”, repeta ea plină de recunoştinţă. Cu puţin noroc, singurele vânătăi cu care se va alege, vor fi cele lăsate de Harry pe şoldul ei.

— Iuhu! făcu el aproape de faţa lui Sharron, apoi îşi propti pumnii în umerii ei, şi încerca să se salte. Sharron îşi ridică încet capul de pe o pernă parfumată de gardenii şi se uita ţintă la Harry, care se prăpădea de râs.

— Iuhu? repetă ea. M-ai răsturnat la pământ, mi-ai distrus grădina şi tot ceea ce ai de spus este „iuhu”?

— La tămă, încerca el să spună, dar sinceritatea avea mult de furcă cu râsul. Oricum, Sharron nu avea nicio şansă. Cum ar fi putut să reziste sclipirilor jucăuşe care îi sticleau în ochi? La o adică, de ce ar fi încercat să o facă? Lăsând la o parte faptul că avea spatele plin de noroi şi îngrăşăminte, iar cu capul strivea cele mai frumoase plante din grădină-ca să nu mai vorbim de poponeţ, care nu se ştie exact pe ce plantă aterizase-avea altceva mai bun de făcut în acea după-amiaza fierbinte de vară? Nu prea.

Harry scoase un soi de gâlgâit, apoi, când îi găsi punctele sensibile, scoase un chiot de bucurie. Se rostogoli pe burtă şi, pe un pâlc de flori rămas intact, îşi începu atacul. Îşi înfipse degetele în subţioarele lui Sharron, mâzgălind cu noroi şi ce mai rămăsese curat. Ea se amuza mai mult de hotărârea decât de precizia lui.

Stând în genunchi, Sharron îl domina. Era o încăierare pe teren alunecos în toată regula! Când Sharron se opri, observă că mai multe buchete de flori fuseseră strivite fără vreo şansă de salvare. Îl trase după ea pe Harry, care se împotrivea din toate puterile, îl duse în curtea interioară, unde îl dezbrăcă şi spre surprinderea lui, puse furtunul pe el. Scâncetele de protest se transformară în ţipete de bucurie. Harry rămase sub jetul de apă rece în lumina plăcută a soarelui de amiază până când Sharron observă că noroiul dispăruse cu totul. Se descălţă şi începu să-şi cureţe braţele şi picioarele, tremurând, când simţea cum apa îi pătrundea prin haine. Simţi că nu mai suporta apa rece, deşi avea buzunarele şi manşetele pline de noroi. Se aplecă să închidă robinetul, lipindu-l pe Harry de ea.

— Hai să te încălzesc, Harry. Îşi dădea seama că va lăsa urme, dar n-avea altă soluţie. Străbătu, în vârful picioarelor, camera de zi şi trecu mai departe prin culoarul care ducea la baie şi dormitor. Îl aşeză pe Harry în faţa căzii, pe o rogojină groasă.

— Gheţat. Lui Harry îi tremurau dinţii în chip jalnic. Sharron luă un prosop din dulapul de lenjerie pentru baie şi se lăsă în genunchi ca să-l şteargă. Îl masă mai mult decât era necesar. Nu se opri decât când se asigură că Harry îşi revenise. Luă un prosop uscat şi îl înfăşură în întregime.

— Te-ai încălzit? îl întrebă. Harry încuviinţă din cap, apoi îi strănută drept în faţă.

— Să creşti mare! spuse ea, după care trase un colţ al prosopului ca să-şi şteargă faţa. Sper din tot sufletul că n-ai răcit, Harry.

— Scuză-mă, îi spuse el, după care, chiar în timp ce Sharron îi căuta o batistă de hârtie, strănută din nou.

Sharron îi ţinu batista la nas în timp ce îşi şterse din nou faţa cu prosopul.

— Ţi-ai revenit? îl întrebă ea, gândindu-se cât de plăcut trebuie să fie sub duş.

— Da. Harry se înfăşură la loc în prosop.

— Foarte bine. Acum trebuie să-l chemăm pe tăticul tău. Se făcu că nu observă buza de jos a puştiului, care se întinse a necaz şi îl transportă în patul ei, cu tot cu telefon. Formă numărul pe care i-l spusese şi îi întinse lui receptorul. Îşi simţea pielea încreţită de frig şi observă urmele de apă şi noroi de pe covor. Se întreba dacă Grifi se pricepea la curăţat covoare tot atât de bine pe cât se pricepea la măturat cioburi. Harry vorbi telegrafic:

— Bună, tati. După o scurtă pauză, adăugă:

— La Shawon. După încă o pauză, dădu scurt din cap şi apoi îi mai spuse:

— Pa. „*Ce lungă convorbire*!" îşi spuse Sharron în timp ce intra în baie ca să mai ia un prosop uscat pentru Harry. Îl aşeză pe Harry în centrul patului, asigurându-se că e acoperit până în vârful nasului.

— Trebuie să intru sub duş, Harry. Crezi că poţi să stai fără să păţeşti nimic cinci minute?

— Sigur. Se cuibări mai bine în prosop.

— Să nu te mişti din pat decât dacă sună la uşă tatăl tău. Atunci poţi să te duci să-i deschizi.

— N-am voie să dau drumul la uşă. Sharron, îndreptându-se către baie, se opri şi spuse:

— Acum este o situaţie specială, amândoi ştim că va fi tatăl tău.

— Şi dacă nu e el? Deja simţea cum îi curge noroiul de pe pantalonii scurţi, pe picioare.

— Strigă la uşă, Harry. Dacă răspunde, îi deschizi.

— Dar dacă nu ajung…? „*în ritmul ăsta, Griff Ross va ajunge înainte de a intra eu sub duş*".

— Atunci va trebui să aştepte. Intră în baie ca pe Tărâmul Făgăduinţei.

Sharron se băgă sub jetul de apă îmbrăcată complet, clipind în apa rece care se încălzea întotdeauna atât de

greu. Se dezbrăcă apoi, aruncând hainele pline de noroi pe duşumeaua acoperită cu gresie. Când îşi lepădă şi lenjeria de corp abia, apa devenise suficient de caldă ca să-şi dorească să petreacă mai multă vreme sub duş. Oricum, timp nu avea pentru că Griff urma să sosească dintr-o clipă într-alta şi probabil că Harry nu ajungea să deschidă uşa. Îşi cufundă părul sub jetul de apă şi îl spălă cu săpun. Îşi abandonă hainele într-o grămadă umedă şi închise duşul, după care păşi pe rogojină. Se înfăşură într-un prosop de baie, înnodând capetele acestuia între sâni, apoi luă un alt prosop şi şi-l legă în jurul capului.

Deschise uşa de la dormitor şi, în drum spre şifonier, zâmbindu-i lui Harry, încremeni. Lângă Harry îl văzu pe Griff, stând în patul ei. Inima începu să-i bată nebuneşte, iar gândurile i-o luară razna. Rămase pe loc ca trăsnită.

Era una din acele tăceri care ţin cât eternitatea. Sharron îl privi un timp, iar el îi răspunse acestei priviri cu aceeaşi intensitate. Nu se clintea, şi totuşi, Sharron îi simţea apropierea treptată cu fiecare fibră a simţurilor ei. Deşi nu-şi coborâse ochii mai jos de nasul ei, i se păru că o vede în întregime, chiar dacă prosopul nu lăsa să se vadă decât umerii, picioarele de la genunchi în jos şi braţele. Cu toate acestea, avea senzaţia că mai rămăsese o parte a corpului său neacoperită, acea zonă unde niciun bărbat nu avusese acces până atunci.

În momentul acela, bătăile inimii, accelerate şi neregulate, dispărură şi îşi reveni. Ritmul era puţin mai rapid decât de obicei, şi era familiar, ca şi cum îl învăţase cândva, demult, pe un tărâm numai de ea ştiut, care era patria ei.

I se păru că inima încetase să-i mai bată; dar ritmul familiar apăru din nou. Oare ce se întâmpla cu inima ei?

Zâmbetul lui Griff o făcu să ţină strâns de prosop şi să se întrebe dacă văzuse mai mult decât îşi imaginase ea. Mai mult decât era ea pregătită să-i arate.

Mai mult decât îşi putea permite să piardă. Harry se desfăcu cu greu din prosop şi îl îmbrăţişa pe Griff.

— Tati e aici.

— Am observat. Observase.

— Bună, Sharron. Mă bucur să te văd. Griff îşi desfăcu părul din degetele lui Harry şi rămase în continuare să facă faţă asalturilor de joacă ale acestuia.

Sharron îşi regla vocea.

— Ce cauţi aici? Griff părea surprins.

— Tu m-ai chemat.

— Vreau să spun în dormitorul meu. Îşi încleşta degetele pe prosop.

— Ce cauţi aici, în dormitor?

— Harry era hotărât să facă exact cum i s-a spus, aşa că m-am decis să-i ţin companie. Cuprinse bărbia lui Harry între degete şi îl privi serios:

— Pentru că tot a venit vorba, mi-ar plăcea dacă mi-ai acorda aceeaşi atenţie pe care i-o acorzi lui Sharron. Parcă ţi-am spus să nu te mai caţeri pe zid.

— Nu mă căţăram, mergeam. Harry trase de prosopul care îi căzuse într-o parte şi îşi ascunse capul în el, pentru a nu lăsa să i se vadă expresia. Griff scoase un oftat şi îndepărtă uşor prosopul în dreptul urechii lui Harry.

— Vorbim noi despre asta acasă, sportivule.

— Bine tată, mormăi Harry. Griff îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Sharron.

— Harry mi-a spus că v-aţi tăvălit în noroi. Mi-ar fi plăcut să fiu şi eu invitat. Aş fi făcut o pauză. Felul tărăgănat în care pronunţa cuvintele o făcu pe Sharron să aibă din nou acel fior ciudat

— A fost o întâmplare. Sharron îşi înfipse degetele de la picioare în covor când privirea lui Griff alunecă de la umerii ei la locul în care era înnodat prosopul.

— Nu crezi că ar trebui să aştepţi afară până mă schimb? Grifi se ridică de pe pat.

— Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap, că dacă m-ai vedea aici ai intra în panică.

— Dar n-am intrat în panică. Griff râse.

— Atunci de ce eşti atât de albă? o întrebă el, mângâindu-i cu privirea degetele încleştate în dreptul

sânilor. Îşi fixă privirea în ochii ei, lăsând-o să descopere acea dorinţă care nu putea fi interpretată decât într-un singur mod.

Simţi ea o foame cumplită, netrăită până atunci, care pornea din miezul feminităţii ei şi care îi depăşea graniţele trupului. Răsufla anevoie şi se întreba dacă era rândul ei să vorbească, pentru că, pentru prima dată în viaţa ei, nu-şi amintea despre ce vorbeau. O salvă Harry.

— Mă uit la televizor?

— Pot să mă uit la televizor? îl corectă ea, fără a-l slăbi pe Griff din ochi.

— Poţi să vii şi tu, Sharron, dar sunt sigur că n-o să-ţi placă Suc de gândaci, la care vreau eu să mă uit.

— Nu asta am… Griff o întrerupse.

— Du-te, Harry. Vin şi eu imediat.

— Să nu spargi nimic, se simţi datoare să-i spună.

— Să nu pui mâna pe nimic, adăugă Griff în vreme ce Harry închidea uşa, lăsând în urma lui, ca o trenă, prosopul atârnat. Grifi se apropie şi închise uşa în urma lui.

Sharron se prefăcu că nu aude pocnetul clanţei, care, în realitate îi încorda şi mai mult auzul, la fel de tensionat, aşa cum îi erau toate simţurile.

— Credeam că *„nu sparge nimic”* este destul de clar. Griff clătină din cap.

— *„Nu sparge nimic”* înseamnă că ai voie să atingi. De aceea, când spargi ceva nu este mai mult decât un accident”. *Nu pune mâna pe nimic*”, înseamnă exact asta.

— Trebuie să urmezi vreo şcoală specială ca să înveţi cum trebuie să vorbeşti cu copii?

— Înveţi din mers. Oftă lung şi căldura gurii lui trecu peste umerii lui Sharron.

— După cum vezi, încă mai am de învăţat cu Harry. Aş fi putut să fiu mai atent la deosebirea dintre căţărare şi mers. Căzutul de pe zid este ca şi cum ar sparge ceva.

— De fapt, se pare că are un simţ al echilibrului foarte bine dezvoltat. Nu cred că ai de ce să fii îngrijorat.

— Da, are asta de la mine. Când aveam vârsta lui,

voiam să mă fac acrobat pe sârmă.

— Dar am înţeles că Harry e adoptat... Surâsul lui sâcâitor o făcu să clatine din cap exasperată.

— Grozav, Griff. Mâine ai să-mi spui că moşteneşte şi farmecul pe care-l are tot de la tine.

— Nature versus nurture, murmură el. Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi la un ţânc dintr-ăsta. Era atât de aproape de ea acum. Sharron clătină din cap şi mişcarea făcu ca prosopul pe care îl avea pe cap să se desfacă. Încercă să-l prindă în zbor, dar era prea târziu. Şuviţele ude, lungi se rostogoliră pe spate, dându-i fiori.

Griff luă pe un deget o şuviţă lungă, care şerpuia pe umărul lui Sharron, o întinse şi o înfăşură. Ea se mula pe degetul lui ca şi cum ar fi fost atrasă magnetic, Griff zâmbi şi aşeză şuviţa în spatele urechii ei, apoi îşi trecu degetul pe mijlocul nasului ei, după care se opri pe bărbie.

— Ai pielea catifelată, Sharron. Vrei să cinezi cu mine mâine?

— Mâine?

— Hmm, da, mâine. Ştii că eşti încă udă, îi şopti el, culegând un strop de pe bărbia ei pe deget şi ducându-l pe buze.

— Ai nevoie de ajutor la uscat? Griff primi ca răspuns un hârâit strangulat. Râse şi continuă:

— Poate că nu. Oricum Harry trebuie schimbat. Ce spui de mâine, Sharron?

— Sunt sigură că mâine voi fi uscată. Griff râse din nou.

— Vorbeam despre cină, iubito. Dialogul şi atracţia dintre ei continuau cu încăpăţânare. Sharron rămăsese iar fără suflare.

— Spuneai că o să-mi telefonezi.

— Ar fi mai bine. Mângâie degetele cu care ţinea ea strâns prosopul.

— Nu crezi? Degetele lui Sharron luaseră foc la atingerea lui Griff, apoi, brusc, el îşi retrase mâna şi senzaţia dispăru. Se uită la el, care era atât de aproape încât parcă o atingea cu obrazul nebărbierit. Se întreba

cum s-ar simţi dacă bărbia lui nerasă i-ar trece peste umerii goi…

— Ce spui, Sharron? Cinezi cu mine? Cuvintele lui pluteau, aproape neinteligibile, pe lângă urechile ei. Dintr-odată, prinse curaj şi spuse:

— Ai de gând să te bărbiereşti?

Privirea aceea înfometată care îi făcea pulsul să bată repede se întorsese. Limba lui Sharron trecu peste buzele uscate, umezindu-le, în timp ce el o privea. Buzele îi rămaseră întredeschise, iar respiraţia devenise sacadată, în vreme ce îl aştepta pe el să pună capăt acestei tensiuni. Degetul lui mare îi încalecă curbura buzei ei de jos, apoi celelalte degete îi cuprinseră obrazul, începu să tremure, stârnită de micile mângâieri, apoi tremură din toată fiinţa ei când Griff îşi frecă obrazul de obrazul ei. Totul nu dură decât o clipă, iar când văzu că el îşi ridicase capul de lângă al ei, singurul lucru la care mai putea să se gândească era că ar fi vrut mai mult. Vocea lui era un mormăit grav.

— Ar fi mai bine să mă bărbieresc, iubito. Pielea ta este prea sensibilă şi nu cred că aş putea să mă stăpânesc prea mult cu tine. Sharron trase adânc aer în piept pentru a-şi controla respiraţia care se accelerase din nou ca răspuns la cuvintele lui, dar nu reuşi să-şi stăpânească un zâmbet sfidător care îi stătea pe buze.

— Am să vin, oricum. Griff râse surprins:

— Nu prea eşti sfioasă, nu-i aşa?

— De obicei sunt.

— Dar nu cu mine. Era plin de sine, aproape arogant. Asta îi dădea ei un sentiment de feminitate atât de tulburător, de excitant, încât îi era imposibil să refuze.

— Nu cu tine, spuse ea în şoaptă. După o mângâiere a buzelor ei cu degetul mare, îşi retrase mâna de pe faţa ei. Avea ochii tulburaţi de dorinţă.

— Bine. Va fi mai simplu astfel.

— Ce va fi mai simplu? Griff îi aruncă o privire foarte uşor dojenitoare, apoi continuă ca şi cum n-ar fi vorbit mai înainte.

— Spune-mi, Sharron. Vei fi îndrăzneaţă, dar numai

cu mine? Sharron îşi strânse mai bine prosopul.

— De unde să ştiu? Abia te-am cunoscut.

— Dar recunoşti că nu eşti sfioasă cu mine.

— Am minţit.

— Asta rămâne de văzut.

Colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet discret când îi auzi răsuflarea întretăiată.

— Să nu-ţi distrugi nervii tocmai acum, iubito acum când devine interesant.

— Eu n-am… încheie el fraza:

— … mai flirtat cu un bărbat pe care aproape că nu-l cunosc… în intimitatea dormitorului meu., îmbrăcată în nimic altceva decât un simplu prosop?

Sharron înghiţi în sec.

— Cred că asta am vrut să spun.

— Nu-ţi face griji, iubito. Îmi place ideea că eşti mai degrabă neştiutoare decât experimentată.

— N-am spus că sunt neştiutoare.

— Poate că nu în atâtea cuvinte, dar răspunsurile tale sunt destul de grăitoare. Ridică o mână şi îi cuprinse faţa în ea.

— Nu-mi amintesc să fi cunoscut vreodată o femeie atât de sinceră în privinţa sentimentelor şi senzaţiilor ei. Nu te-a învăţat nimeni să mai şi ascunzi câte ceva?

— N-am avut chiar aşa de mulţi profesori, îi răspunse ea, cu o uşoară ezitare. Viaţa a fost suficient de agitată şi fără complicaţii de genul ăsta.

— Şi ce s-a schimbat în viaţa ta? Degetele lui trecură prin părul ud în spatele urechilor, masându-i uşor pielea capului, în vreme ce ea încerca să găsească un răspuns care să nu-i trădeze lipsa de experienţă în materie de bărbaţi. Singura ei idilă din timpul colegiului n-o pregătise pentru Griff.

Dar, la urma urmei, cine oare ar fi putut s-o pregătească pentru un bărbat care făcea să-i bată inima mai repede numai cu o privire?

— Ce te face să crezi că totul s-a schimbat? întrebă ea într-un sfârşit.

— Pentru că, dacă te-ai uitat vreodată la vreun bărbat aşa cum te uiţi la mine, nu cred că am mai vorbi acum despre lipsa de experienţă în domeniu.

— Ţi-am spus, Griff. Nu sunt chiar… îi astupă gura cu mâna.

— Nu-ţi face griji, iubito. Accept să te instruiesc. Buza de jos tresări la atingerea lui.

— N-ar trebui să mă încurc cu tine, îi spuse ea cu o voce caldă.

— De ce nu?

— Dacă iese ceva din asta? Era deliberat vagă, ştiind însă, în sinea ei, că trebuia s-o spună.

— N-am vrut niciodată să am copii. Tu ai deja unul.

— Nu te nelinişti. Eu nu vreau o soţie. Duritatea replicii lui îi căzu ca o piatră pe inimă. Griff îi zâmbi în timp ce urmărea cu blândeţe conturul buzelor ei.

— Deci, vezi, Sharron, nu avem de ce să ne facem griji. De fapt, aş zice chiar că suntem făcuţi unul pentru celălalt.

— De ce?

— Pentru că niciunul din noi nu va fi dezamăgit, îşi luă degetele de pe faţa ei şi se îndreptă către uşă. Înainte de a ajunge la ea, se opri şi o privi peste umăr.

— Presupun că nu cunoşti nicio baby-sitter, nu? Sharron clătină din cap. Bineînţeles că nu. Nici de unde putea să afle unde putea fi găsită una nu ştia”. *Meseria de părinte era plină de semne de întrebare*”, îşi spuse ea. Ar fi vrut să poată fi de mai mare ajutor. Din nefericire, era ultima persoană de la care ar fi putut să vină ajutorul. Cu uimire îşi dădu seama că, în sinea ei, era dezamăgită.

Grifi se mulţumi să ridice din umeri.

— N-are importanţă, o să găsesc eu ceva. Dacă nu dau niciun semn, pregăteşte-te pentru ora şapte.

— Şapte, repetă ea, apucând cu ambele mâini marginea prosopului. Cina cu Griff. Vacanţa de vară promitea, într-adevăr.

— Am să aduc prosopul pe care-l poartă Harry, dacă strângi într-o geantă lucrurile lui murdare…

— Pot să fac treaba asta. Dar tenişii…

— Are mai multe perechi. Azvârle-le doar pe toate într-o geantă. Îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Mulţumesc că l-ai spălat. Scuze pentru deranj. Ar fi trebuit să doarmă. Trebuia să doarmă cât lucram eu.

— Nu e niciun deranj, poate doar pentru florile mele, dar eu m-am distrat copios.

— Şi Harry. Grifi se uită cu o privire care ar fi vrut s-o sâcâie.

— Spunea că tu ai început.

— Îi arăt eu lui pentru asta, promise ea hotărâtă.

— O să-l avertizez-se înţelege, după ce termin să-i reamintesc regulile casei cu privire la părăsirea unei proprietăţi.

— Ce este aceea *„fantomă albastră”*?

— O acadea, de ce?

— Nu e nimic. Spunea doar ceva. Harry nu numai că plecase de acasă, dar înainte de a pleca, golise şi frigiderul. Sharron nu se încumetă să-l pârască, gândindu-se că şi aşa era la ananghie. Apoi, urmele de pe faţă şi mâini fuseseră şterse cu furtunul.

Sharron se hotărî să-i spele şi hainele înainte de a le înapoia.

O parte din grija ei se îndrepta către copil. Griff clătină din cap amuzat şi neîncrezător, dar nu spuse nimic, în timp ce se apropia de uşă. Doar când Sharron credea că o va închide după el, Grifi se întoarse şi îşi fixă privirea pe gura ei.

— Am să-mi petrec timpul din clipa asta şi până mâine seară închipuidu-mi că vei purta ceva care se asortează cu buzele tale.

Sharron înghiţi în sec când îşi simţi faţa incendiată, gândindu-se cum de reuşea Griff să treacă de la practic la erotic.

— Buzele mele? reuşi ea, cu greu, să îndruge. Griff încuviinţă, ridicând ochii pentru a-i întâlni pe ai ei.

— Sunt atât de roşii, de pline. Ştii că gura ta arată întotdeauna ca şi cum tocmai ar fi fost sărutată?

— Păi… Griff nu aşteptă niciun răspuns.

— Poate ceva fără bretele, cu părul strâns, în aşa fel încât să ai umerii goi pe care nu i-ar putea atinge decât lumina lunii şi eu.

Griff aruncă o privire către camera de zi şi schiţă un zâmbet plin de regret.

— Pe mâine, iubito. Şi încearcă să-ţi aminteşti că nu eşti timidă, cel puţin nu cu mine. Închise uşa încet, plecând înainte ca ea să poată da o replică la provocarea lui. O rochie care să se potrivească cu buzele ei. Fără bretele. Cu umerii goi! rămase cu ochii la uşa închisă şi se gândi cum naiba va putea să facă ce îi ceruse el.

— Nu sunt sfioasă, spuse Sharron adresându-se nimănui.

„De unde i-o mai fi venit şi ideea asta?” se întrebă ea.

CAPITOLUL 5

— Vărsat de vânt? Glumeşti.

Sharron îşi apăsă receptorul pe ureche. Nu-i venea să creadă.

— E un diagnostic care nu prea dă greş, îi spuse Griff sec. Pete, roşeaţă, bube-tot arsenalul.

— Dar ieri nu avea nimic.

— Erupţia a început aseară. Până când am ajuns la pediatru, dimineaţă, îi apăruseră deja câteva bubiţe.

— Bietul Harry, murmură ea. Cred că este tare necăjit. Griff dădu drumul unui hohot scurt de râs.

— Bietul Harry nu are nimic! îmi petrec tot timpul distrându-l şi servindu-l cu mâncărurile lui preferate şi se simte ca-n rai.

— Cum vine asta? Credeam că e bolnav.

— Fiziologic, da, dar, ca toţi copiii de vârsta lui care au vărsat de vânt, nu are decât simptome minore. Nu are febră, nu are dureri de cap, doar dorinţa de a se scărpina milimetru cu milimetru… Urmă o pauză în care Sharron putea să jure că auzise sfârşitul unui căscat neglijent ascuns, la capătul celălalt al firului.

— E în picioare şi se mişcă de colo până colo. Lăsând la o parte neplăcerile din timpul somnului cauzate de

mâncărime, este într-o formă grozavă.

— Mi se pare că Harry nu este singurul care n-a prea dormit azi-noapte, spuse ea, făcând aluzie la căscatul pe care-l auzise.

— Datoria mea e să-l împiedic să se scarpine. Asta nu-mi prea lasă vreme de altceva.

— Este un mod deliberat de a-mi spune că nu mai cinăm împreună?

— Asta depinde de tine. Pe Harry nu pot să-l las singur, aşa că va trebui să mâncăm aici. Ai avut vreodată vărsat de vânt? Sharron se încruntă în timp ce-l asculta.

— Nu sunt sigură, trebuie să verific.

— Mai mult ca sigur că ai avut, îi spuse el căscând din nou. Foarte puţini copii nu-l fac.

— Dar cum a reuşit Harry să-l ia? Ştii?

— Perioada de incubaţie este de la douăsprezece la şaisprezece zile, ori în perioada asta noi am fost la Oregon în vacanţă. Cred că l-a luat de la unul dintre copiii cu care s-a jucat acolo.

— Dar cât de contagios este?

— Foarte contagios. Harry e în carantină acasă pe toată durata bolii.

— Am să verific dacă am avut şi te sun.

— Probabil că va trebui să aşteptăm o zi sau două. Deocamdată, tot ceea ce pot să fac este să stau lângă Harry.

— E în regulă. Am nişte resturi în frigider la care voiam să ajung. Deschise frigiderul, ţinând receptorul între umăr şi ureche, şi căută ceva care i-ar fi adeverit lauda. Bineînţeles că nu era nimic. Închise uşa la loc cu dezgust şi se sprijini de ea. Din nou pizza.

— Între timp, Griff, spune-mi dacă pot să las ceva la uşa voastră sau să vă ajut în vreun fel?

— Mulţumesc, dar una dintre mămici s-a oferit deja să-mi facă cumpărăturile. Sharron se îndreptă de spate.

— Una dintre mămici? Dar am înţeles că sunteţi în carantină. Griff râse pentru prima dată în după-amiaza aceea.

— Depinde de punctul fiecăruia de vedere. Ştii cât de repede se răspândesc zvonurile în oraşul ăsta? Abia am fost la doctor şi la farmacist şi tot oraşul ştie că Harry are vărsat de vânt. Telefonul sună non-stop din cauza mamelor care mă întreabă dacă pot să-şi trimită copiii să se joace cu Harry.

— Copii care au avut vărsat de vânt?

Era un lucru grozav, mai ales dacă Harry se plictisea să se joace singur. Era o adevărată plăcere pentru el, care nu avea voie să iasă din casă". *Oraşele mici*", îşi spunea ea, sunt ca nişte familii.

Toată lumea se îngrămădeşte să ajute un copil bolnav. Iubea oraşul acesta.

— Nici pomeneală, răspunse Griff. Sunt copii care nu au avut până acum vărsat. Îl vor face în câteva zile dacă vin şi se joacă cu Harry. Sharron întinse braţul şi se uită la telefon plină de neîncredere înainte de a-l pune din nou la ureche.

— Sper că n-ai vorbit serios.

— Ia-o altfel, Sharron. Gândeşte-te că nu există vaccin împotriva vărsatului de vânt, deci majoritatea copiilor îl iau întâmplător. Dacă îl fac vara, nu lipsesc de la şcoală. Sharron voia să creadă ce auzea.

— Deci mamele îşi expun intenţionat copiii pentru că acum este convenabil să se îmbolnăvească. Sonorul de la televizor se auzi brusc în telefon, iar Griff făcu o pauză pentru a ţipa la Harry să-l închidă.

— Asta este. Apoi, cu cât îl faci mai devreme, cu atât este mai uşor de suportat. Un adult ar fi într-o stare jalnică, pe câtă vreme Harry suportă foarte bine situaţia.

— Este bizar. Trebuie să existe o lege care să interzică aşa ceva.

— Nu cred, şi câtă vreme Harry se simte atât de bine, mi se pare o treabă cât se poate de bună. Lui Sharron îi suna cu desăvârşire absurd, dar ce ştia ea? Nu urmaşe şcoala aceea care învaţă părinţii tot felul de reguli fără noimă necesare creşterii unui copil.

— Deci, după ce respiră acelaşi aer, copiii aceştia

capătă vărsat de vânt? Sharron auzi un zgomot înăbuşit la celălalt capăt al firului.

— De fapt, are o oarecare legătură cu nasul şi cu gâtul. Ştii cum sunt copiii: rod la câte o jucărie care a stat în mâna altui copil, sau strănută fără să pună mâna la gură, sau…

— Este revoltător! îl întrerupse ea. Acesta este procedeul prin care expui cu intenţie copiii? Le-a strănutat Harry în faţă? Griff începu să râdă.

— Nu e nimic atât de dezgustător. Noi îi lăsăm doar să se joace şi nu ne supărăm dacă beau din acelaşi pahar sau mănâncă din aceeaşi prăjitură. Sharron îi curmă vorba:

— Cred că mi se face rău.

— De aceea nu este bine să apari pe aici cel puţin câteva zile. Continuă, ceva mai încet:

— Îmi pare rău că nu ţi-am telefonat mai devreme, Sharron. A fost un circ întreg aici.

— Vrei să spui un azil. Griff trecu peste remarca ei.

— Spune-mi, iubito, aveai de gând să porţi rochia aceea?

— Ce rochie? întrebă ea cu dezinvoltură, de parcă n-ar fi ştiut exact la ce se referea. Îşi pierduse întreaga dimineaţă ca să o găsească prin vreun magazin, şi fusese nevoită să facă drumul până la San Francisco, unde, în final, după multe căutări, o găsise: fără bretele, netăiată în talie, dintr-o mătase stacojie, care o făcea să se simtă feminină, sexy şi incredibil de sfioasă.

Avea nevoie, într-adevăr să-şi înfrângă timiditatea. Griff nu se aştepta la asta. Nu se aştepta să o vadă deloc. Poate că era mai bine. Se simţea atât de încurcată după ziua de ieri, încât numai printr-o minune ar fi reuşit să poarte ţinuta pe care şi-o dorise Griff. *„Curajoasă”*, spusese el. Nu credea că are aşa ceva în ea.

Oftatul lui Griff îi întrerupse gândurile.

— Am avut vreo douăzeci şi patru de ore grele, Sharron. Numai gândul că te-aş putea vedea într-o rochie sexy m-a susţinut.

— Aha, rochia aceea. Sharron înghiţi greu şi aşteptă.

Râsul lui înfundat semăna cu un hârâit grav şi răguşit care îi zgâria nervii.

— Da, rochia aceea. Sharron rămase cu limba lipită de cerul gurii căutând ceva de spus. Griff rupse tăcerea:

— Te sun mai târziu, diseară, Sharron. Acum Harry vrea să vorbească cu tine. Îi dădu telefonul lui Harry fără a-i lăsa timp să spună la revedere.

— Bună, Shawon. Am vărsat de vânt. Sharron se amuză, întrebându-se dacă era inovaţia lui sau a lui Griff.

— Vărsatul de vânt nu prea e un lucru care să te facă să râzi, puştiule. Se joacă tati cu tine?

— Mda. Cel mai mult îmi place faţea, dar ştii ceva?

— Mai întâi că se spune de-a v-aţi ascunse-lea, iar acum spune-mi tu ce voiai. Harry vorbi ceva mai încet.

— Nu prea se pricepe. De fiecare dată îl găsesc prea uşor. Sharron se abţinu să nu râdă.

— Poate ar mai trebui să-i laşi puţin timp să se ascundă mai bine.

— Nu ştiu să număr până la o sută, mormăi el, şi probabil că lui atâta i-ar trebui.

— Probabil. Sharron rămase câteva secunde pe gânduri înainte de a continua:

— De ce nu numeri până la zece de cinci ori?

— Asta ar face o sută?

— Cincizeci. Urmă o pauză.

— De câte ori trebuie să număr ca să ajung la o sută?

— De zece ori.

— Pot să o fac! Glasul lui Harry era acum glasul unui băieţel mult mai vesel.

— Mulţumesc, Shawon. Eşti foarte deşteaptă.

— Şi tu eşti un copil tare drăguţ.

— Shawon, ai avut vărsat?

— Nu sunt sigură, Harry. Am să mă interesez şi am să-ţi spun când vom vorbi din nou la telefon.

— Dacă n-ai avut, îţi pot da eu, îi spuse el cu sinceritate.

— Cred că sunt prea mare ca să-mi doresc să-l am, îi

răspunse ea. Ştii ceva? Dacă aflu că am avut deja, vin să te vizitez.

— Bine, Shawon. La depărtare se putea auzi soneria de la uşă.

— Acum trebuie să plec, să dau vărsatul la câţiva copii. Pa.

Harry închise telefonul, înainte de a apuca să-l întrebe dacă nu avea vreo dorinţă pe care i-ar fi putut-o împlini.

— Deschizăturile pentru picioare sunt cusute la pantalonii de pijama, îi spuse Griff lui Sharron la telefon, i-am pus deasupra şi salopeta ca să nu poată trage fermoarul şi să se scarpine pe burtă. Singurul loc la care are acces este faţa, dar acolo nu are încă nicio roşeaţă sau bubă.

— Griff, suntem în iulie. O să facă şoc termic sub atâtea haine.

Sharron se întoarse pe o parte, lovind cu piciorul cearşaful care îi atârna şi care se înfăşurase în jurul gleznelor, eliberându-se de el. Discul luminos al ceasului arăta unsprezece şi jumătate. Zăcuse în pat aşteptându-i telefonul.

Nu-i trecuse prin cap că s-ar putea întâmpla să nu sune.

— N-o să aibă nimic, i-am pus un ventilator în cameră. Vocea lui era ca un murmur apropiat, stârnindu-i fel de fel de imagini erotice fără a se fi distanţat niciun centimetru de lângă fiul lui. Sharron se străduia să menţină un echilibru.

— Câte grupuri de copii a doborât Harry astăzi?

— Numai doi. Cred că mâine apar cel puţin doisprezece. Sharron râse.

— N-ar trebui să-l încurajezi, Griff. Îmi închipui ce au de spus mamele.

— Nu vrei să ştii astfel de lucruri, îl auzi mormăind. Spune-mi, Sharron, ai avut vărsat de vânt?

— Din păcate, nu. Am verificat împreună cu mama, ca să fiu sigură.

Prin uşa de la terasă pătrunse o briză plăcută, care îi umflă rochia de mătase pe care o purta. Zâmbi când mătasea îi atinse atât de senzual pielea. Se înţelege, numai din pricina bărbatului de la celălalt capăt al firului. Vocea lui îi înnebunea simţurile.

— Ce păcat. Griff întinse mâna până la noptieră şi stinse lumina, după care se lăsă pe spate, între perne. Aşternutul era rece, dar ştia că nu va rămâne prea multă vreme astfel. Corpul lui era deja încălzit de vocea care vibra la capătul firului.

Ar fi putut să o asculte la infinit. Sharron îi îndeplini cererea nerostită şi continuă:

— Probabil, din cauză că nu am prea avut copii în preajma mea.

Când era mică, mama credea că e bine să nu iau orice răceală sau boală de care sufereau copiii de regulă.

— Nicio soră sau un frate? întrebă Griff.

— Niciunul. Râse când îşi aminti ce feţe făcuseră părinţii ei când, înainte de a împlini şase ani ceruse un frate sau o soră.

— Mi-au spus că erau fericiţi că Cerul le dăduse de la prima încercare un copil sănătos, inteligent şi frumos şi că nu voiau să-şi asume riscul pe care şi-l asumaseră prima oară.

— Şi i-ai crezut?

— Niciun pic. Probabil că, după ce crescuseră anevoie cei zece copii pe care îi însumam eu, erau mult prea epuizaţi ca s-o ia de la capăt.

— Erai o pacoste? întrebă Griff, încercând fără succes să-şi imagineze o Sharron altfel decât un copil docil, perfect. Avea de gând să-i spună că amintirile vagi pe care le avea din anii copilăriei, singurătatea ei, presiunea la care era supusă de părinţi şi profesori care aşteptau din partea ei să le împlinească speranţele, o determinaseră în parte să nu-şi dorească să aibă copii. Totuşi, se răzgândi şi spuse altceva:

— Din fericire pentru ei, şi, bănuiesc, că şi pentru mine, am coborât de pe scenă înainte ca ei să-şi piardă

răbdarea.

— Şi cu ce te ocupai dacă zici că nu te jucai cu ceilalţi copii, adică, în afară de orele în care îi înnebuneai pe ai tăi?

— Exersam la pian. Făcu o pauză, în care Griff putu să audă foşnetul lenjeriei de pat când Sharron se înfundă mai tare în perne. Grifi se întrebă cu ce era îmbrăcată. Când vorbi din nou, vocea ei era mai adâncă, mai caldă.

— Din clasa a cincea, în loc să mă duc la şcoală, am avut preceptori. Şi uite aşa nu m-am îmbolnăvit de vărsat de vânt.

— Şi pianul? întrebă el, revizuindu-şi presupunerea anterioară că aceasta era un hobby.

— Hm.

— Povesteşte-mi. Griff închise ochii, urmărind povestea pe care i-o depăna, referitoare la anii de studiu la conservatorul în care locuise, respirase şi dormise până când împlinise douăzeci de ani. Apoi, despre turneele de concerte şi viaţa ei de pianistă concertistă. O viaţă pe care se hotărâse s-o abandoneze.

— De ziua mea, la a douăzeci şi noua aniversare, m-am trezit şi m-am decis să nu mai călătoresc. Părinţii mei au fost şocaţi când i-am anunţat că am de gând să predau muzica la universitate.

— Unde sunt părinţii tăi acum?

— La Charleston. Când nu scrâşnesc din dinţi de ciudă că am luat această hotărâre, ţin un magazin de obiecte muzicale: instrumente şi alte produse asemănătoare, care îi adună acolo pe muzicienii din oraş.

— Deci este în familie. Cum ai ajuns în Wagner? întrebă el, căutându-şi o poziţie mai confortabilă pe o parte a corpului, pentru că cearşafurile începuseră să se încălzească sub spatele lui. Cea mai apropiată universitate este la San Francisco.

— Adică la mai puţin de o oră de mers. Nu e mult pentru o navetă mai ales dacă îmi aranjez orele în aşa fel încât să evit traficul. Nu mă duc mai mult de trei sau patru zile pe săptămână. Întinse braţele deasupra capului, apoi

le readuse lângă telefon.

— Pe lângă asta, aveam deja casa aceasta.

— De când?

— Cam de vreo opt ani, dar am fost mai mult plecată în răstimpul ăsta. Am cumpărat casa când am început să câştig primii bani. Se opri pentru un timp, apoi continuă:

— Simţeam nevoia să am unde să trag între două turnee. Faptul că ştiam că există un loc căruia să-i pot spune „acasă” şi să-mi despachetez lucrurile într-o cameră a mea îmi dădea un sentiment de siguranţă.

Griff începea să contureze portretul lui Sharron, aşa cum începuse s-o cunoască, aşa cum trebuie să fi fost înainte de a fi renunţat la tot. Era îmbrăcată în ceva lung şi vaporos, cu părul înnodat într-un fel foarte sofisticat, cu mâinile pline de bijuterii. Frumuseţea ei clasică se potrivea de minune cu această ipostază. Şedea în faţa unui pian de concert, pe o scenă luminată strălucitor; în spatele ei, orchestra. Muzica ei era divină, îşi imagina el. Trecea dincolo de graniţele emoţiei, şi asta pentru că Sharron era o femeie extraordinar de sensibilă, bună, aşa cum era cu Harry. Jucăuşă şi stăpânită, atunci când îi era frică. Atenţia era o altă calitate pe care o demonstrase lui Harry.

Era sexy, plină de senzualitate. Îi arătase o mulţime de laturi ale ei şi aceasta era numai începutul. Era foarte bine că nu îşi dorea copii, pentru că, altfel, ar fi dat de bucluc, gândi el. Inspiră profund, apoi îşi continuă interogatoriul:

— Nu-ţi lipsesc concertele?

— Nu prea. Am încheiat un contract cu universitatea pentru câteva concerte care vor avea loc anul viitor. Îmi vor fi de ajuns pentru a-mi satisface partea exhibiţionistă a naturii mele. Făcu o pauză, apoi continuă:

— Este rândul tău, Griffen Ross. Ce face tatăl lui Harry? Griff chicoti.

— În ultima vreme se pare că singurul lucru pe care îl face tatăl lui Harry este să stea pe lângă fiul său.

— Te-ai gândit cum să faci cu îngrijirea lui în timpul zilei?

— Mda, dar nu găsesc timp să aranjez treburile. Îi povesti despre căminul de bătrâni, la care terminase de făcut proiectul iniţial şi despre noua bancă din capătul de nord al oraşului-la care nu făcuse încă niciun proiect.

— Arhitect, concluzionă ea după ce află aceste detalii. Nu mi-aş fi închipuit.

— Dar ce ţi-ai fi închipuit? Sharron avu o uşoară ezitare înainte de a răspunde.

— Nu ştiu. Cred că niciodată nu m-am gândit că te ocupi şi cu altceva în afară de creşterea lui Harry.

— Acum înţeleg de ce mamele care stau acasă cu copiii sunt atât de sensibile la subiectul ăsta, mormăi el. Ai idee cam cât timp îţi ocupă un copil?

— Încep să-mi dau seama. Râse uşor, apoi oftă.

— Înainte de a veni la Wagner, unde aţi fost?

— La Chicago. Am vrut ca Harry să crească aproape de ocean, aşa că am venit aici.

— Totuşi, Wagner este la cincisprezece minute cu maşina de apă, spuse ea.

— Destul de aproape. Am de gând să construiesc o casă pe stânci când voi găsi locul corespunzător. Deci nu va locui o veşnicie la celălalt capăt al zidului dintre grădini. Sharron îşi înăbuşi un suspin de regret, apoi se mustră în sinea ei pentru ce simţise cu o clipă înainte. La urma urmei, nu se întrevedea nicio posibilitate de a se înfiripa ceva de durată între ei. Un flirt, da, dar nimic mai mult. Ei bine, rămânea de văzut. Dar pentru totdeauna? Categoric nu.

Iritată de un motiv necunoscut, Sharron se prefăcu somnoroasă, îi spuse la revedere şi închise telefonul înainte ca el să poată spune ceva.

Multă vreme după aceea, cu ochii deschişi, aţintiţi asupra umbrelor nopţii, se gândi cât de neînţeleaptă fusese să se implice într-o poveste de dragoste, oricât de scurtă ar fi fost, cu un bărbat ca el.

Ploua în seara următoare, când Griff o sună din nou. N-o întrebă de ce închisese telefonul atât de neaşteptat seara trecută. Reluară discuţia de unde rămăseseră,

fiecare împărtăşind celuilalt amintiri şi impresii. Harry se umpluse de bube. Îi mulţumi pentru cartea de colorat şi creioanele pe care le lăsase la uşă.

Sharron îi răspunse că nu era mare lucru, reluând uşor ritmul întrebărilor şi răspunsurilor, ca şi cum nu s-ar fi scurs o zi întreagă de la conversaţia precedentă. Îşi dădu seama că iritaţia care o făcuse să închidă telefonul, pierise, în locul acesteia, apăru certitudinea că înţelege ce se petrece între ei doi.

Se simţeau atraşi unul de celălalt şi probabil că vor lăsa ca această atracţie să meargă până la capăt. Nici măcar lipsa ei de experienţă sexuală nu o putea împiedica să constate faptele. Harry era inclus în discuţie numai pentru motivul că locuia cu tatăl lui. Nu avea nimic de-a face cu ea.

Calmată de limpezimea cu care vedea acum lucrurile, Sharron se lăsa în voia râsetelor şi suspinelor provocate de convorbirea lor nocturnă. Râsete, pentru că se bucurau sincer că vorbesc unul cu celălalt, iar suspine, pentru că ar fi fost mult mai bine, dacă n-ar fi fost obligaţi să o facă prin telefon. Subiectele de conversaţie au fost foarte variate. Şi-au descoperit preferinţe, dar au ocolit subiectele mai serioase pentru că acestea trebuiau discutate personal.

Au evitat să discute de ce Griff nu voia să se însoare, sau de ce ea nu voia să aibă copii. Sharron îşi manifestă o mare curiozitate legată de hotărârea lui Griff de a nu-i aduce lui Harry o mamă, dar Griff o amână, făgăduindu-i să răspundă mai târziu. De altfel, şi ea îi promisese că îi va explica de ce nu voia să aibă copii.

După o săptămână, Sharron avea impresia că îl cunoaşte mai bine decât cunoscuse pe cineva, în toată viaţa ei.

După a doua săptămână, o invita să cineze… pentru că sosise momentul, iar Griff gătise friptură şi salată. Harry abia depăşise boala, iar Griff nu voia să-l lase cu o baby-sitter. Nu trebuia să se teamă. Harry nu mai era contagios.

Vărsatul de vânt era aproape vindecat.

CAPITOLUL 6

Casa în care locuiau Griff şi Harry se afla de cealaltă parte a corpului de locuinţe, destul de departe, încât începuse să se întrebe dacă dovedise înţelepciune atunci când se încălţase cu sandalele cu tocuri înalte. Ar fi fost mult mai practic să-şi ia nişte pantofi sport, aşa cum procedase săptămâna trecută când se aventurase până-la ei să lase pachetele, care, de cele mai multe ori conţineau loţiuni şi calmante pentru Harry. Scăpase astfel şi de hainele pe care le spălase de urmele de stafii albastre. Tenişii, totuşi, i-ar fi stricat ţinuta şi apoi, ar fi fost nepotrivit şi provocator să şi-i lase la intrare.

Văzu casa tocmai când picioarele începură să protesteze. Era o casă din lemn roşu şi sticlă, numai în linii drepte şi foarte luminoase, încadrată pe ambele părţi de case cu înfăţişare comună, cam înghesuite. O luă pe cărarea marcată cu pietre, care traversa pajiştea din faţa casei, netezindu-şi cu o mână fusta elegantă, cu imprimeuri tropicale, de la rochia pe care o alesese după multe cugetări. Nu era de culoarea buzelor ei, şi nici bretelele subţiri care o susţineau nu corespundeau cu cele spuse de Griff. Oricum, rochia era din bumbac şi nu din mătase. Fusese preferat bumbacul, pentru că mătasea n-ar fi suportat eventualele bombardări cu fel de fel de alimente, ale jucăuşului Harry, chiar dacă motivul vizitei sale era cina, şi nu joaca. Cel puţin, aceasta era scuza pe care o repeta de o oră încoace. Inspiră profund şi urcă scările. Se uită după sonerie, n-o găsi, şi atunci, înainte de a-şi pierde cumpătul, bătu cât putu de tare cu degetele în uşă, poate că nici nu va observa măcar cum era îmbrăcată.

Şi totuşi, Griff răspunse atât de repede la bătaia ei în uşă, încât Sharron era cât pe ce să cadă prin deschizătura uşii. Ridică mâinile şi le aşeză pe braţele ei ţinând-o nemişcată, cât o studie din cap până-n picioare. Nu scăpă nimic, începând cu buclele care îi acopereau umerii şi jumătate din spate, şi până la lacul roşu de unghii. Apoi, privirile li se întâlniră.

— Ţi-a scos sufletul drumul ăsta, nu-i aşa? Era

imposibil să mintă, ochii aceia blânzi şi veseli.

— Cam aşa ceva. Eşti dezamăgit?

— Cum să fiu? Arăţi fabulos.

— Şi tu la fel, murmură ea. Nu mai trebuia să-i spună că voia să-l vadă bărbierit. Fără barbă, chipul lui, era mai interesant, trăsăturile puternice, ferme erau atrăgătoare fără să pară frumoase. Se întreba cum îl plăcea mai mult, când observă că nu mai purta una dintre combinaţiile acelea bizare în care se obişnuise să-l vadă. Cămaşa roz, avea mânecile suflecate până la coate şi se asorta cu pantalonii largi, de culoare bej. Cercetarea minuţioasă se încheie în dreptul picioarelor, care, observă ea, erau goale în papuci. Sharron îl privi în ochi.

— Şi eu, care credeam că eşti daltonist. Se uită la ea derutat, apoi se lămuri brusc.

— Harry trece printr-o fază în care vrea să fim atenţi cu ce ne îmbrăcăm.

— Aha, deci Harry e daltonist? Griff râse şi clătină din cap.

— Cred că este doar dornic să creeze. Pe lângă asta, se înzdrăveneşte dacă mă vede că arăt ca un bec de neon.

— Şi unde era Harry când te-ai îmbrăcat astă-seară?

— Deci, aprobi? întrebă el cu o voce caldă, masându-i uşor braţele în timp ce rămăseseră în uşă, pierduţi unul în zâmbetul celuilalt.

— Aprob.

— Atunci mă bucur că am fost atât de înţelept când i-am distras atenţia lui Harry cu o nouă carte de colorat când m-am hotărât să mă îmbrac. O strânse din nou în braţe, apoi îi cuprinse încheietura mâinii şi o trase în casă. O conduse printr-o sufragerie enormă, drept în bucătărie.

— Aici putem vorbi fără să-l trezim pe Harry.

— Doarme?

— Bineînţeles. E trecut de ora şapte. Bine că nu ai sunat la uşă.

În primele minute după ce îl aşez în pat e foarte sensibil la zgomote şi oricând gata să o pornească prin casă. Îl crezu, cu oarecare rezervă, şi rămase tăcută când

Griff o ridică pe un scaun. Se îndreptă către frigider, de unde scoase o sticlă de vin. Cu acceptul ei, Griff turnă un pahar pentru ea, apoi unul pentru sine, după care trecu în partea cealaltă a mesei, unde se pregătea cina. Scoase o căpăţână de salată verde şi începu să o desfrunzească.

Din cauza vitezei cu care veniseră de la intrare până la bucătărie, Sharron era uşor dezorientată. La urma urmei, prezenţa lui Griff o uluia întotdeauna. Atingerea mâinilor lui pe braţe, pe încheietura mâinii, pe talie… Aprinsese atât de lesne toate simţurile ei încât pentru a nu se trăda, îşi pusese în joc toată priceperea şi experienţa dobândită pe scenă.

Să trădeze ce? Bănuia că mai rămăsese extrem de puţin necunoscut în reacţiile ei faţă de el. Felul în care o privea din când în când de pe cealaltă parte a mesei, era foarte grăitor în această privinţă. Ea îi evită intenţionat privirea şi începu să studieze bucătăria, uimită de cât de spaţioasă şi bine dotată era. De-a lungul pereţilor atârnau în cuie, tigăi de cupru. De jur-împrejurul încăperii străluceau aplice, care păreau mai mari decât erau în mod obişnuit. Aragazul era mult mai mare decât ceea ce văzuse în comerţ, iar în loc de patru ochiuri, avea şase. Frigiderul, depăşea şi el dimensiunile obişnuite. Erau trei cuptoare, nu, patru, se corectă Sharron, văzând încă unul dincolo de masă. Toate acestea adăugate la fripteuzele, fundurile de tocat şi lespezile de marmură încastrate în masa de gătit alcătuiau o bucătărie destinată gătitului în stil mare.

Bineînţeles că pentru Griff era un fleac să arunce bucăţile de carne pe grătar.

— De ce am oare impresia că voi mânca mai bine aici decât în oricare alt loc din Wagner? întrebă ea, fascinată de mişcarea degetelor lui lungi care preparau salata.

— Te referi la bucătărie?

— Da. A mea pare o cutie de chibrituri pe lângă asta.
Griff zâmbi.

— Cei care locuiau aici înaintea noastră, primeau o mulţime de oaspeţi. Pentru mine, gătitul este doar un hobby. Trebuie totuşi să recunosc că e destul de plăcut să

ai o bucătărie aşa de mare, încât atunci când va sta şi Harry prin preajmă, nu sunt nevoit să-l calc pe picioare.

— Ai putea să ţii o echipă de baseball aici şi nu s-ar observa.

— Cred că asta se va întâmpla în curând. Harry vorbeşte deja despre T-ball, dar nu cred că îl vor primi înainte de a împlini cinci ani.

Azvârli salata într-o strecurătoare şi turnă apa rece peste ea. Atât mai avea de făcut şi se puteau relaxa câteva minute înainte de cină. Restul ingredientelor pentru salata Caesar erau deja tocate, amestecate şi aşteptau, la fel ca şi pastele făinoase, pe care le pusese în frigider să se răcească. Preparase un meniu simplu, ca să se poată concentra asupra lui Sharron. Scurse salata de apă, apoi luă câteva prosoape curate din ultimul sertar şi răsfiră frunzele de salată pe ele.

— Oare, ce face Harry la ora asta în pat? întrebă ea. Nici măcar nu s-a întunecat. Îşi sprijini cotul de masă, cuprinzându-şi bărbia în palmă.

— Şase treizeci este ora lui obişnuită de culcare. Harry are întotdeauna nevoie de cel puţin „douăsprezece ore de somn, altfel nu funcţionează.

— De unde ştii că nu se joacă sub pat?

— Crede-mă, doarme. În momentul ăsta nu-l poate trezi nici măcar o bombă sau soneria de la uşă. Grifi se opri ca să se uite la ea.

— Credeai că Harry o să mănânce cu noi, nu-i aşa? Sharron încuviinţă.

— Harry a cinat acum o oră. Mi-e teamă că n-am rămas decât noi doi.

Deci Harry era scuza ei pentru faptul că, în locul unei Tochii fantezi de mătase, se îmbrăcase cu una obişnuită de bumbac. Griff era uimit de amestecul de inocenţă şi de senzualitate provocatoare, pe care îl inspira Sharron. Roşeaţa rapidă care îi acoperea obrajii îl încânta, ca şi felul în care tremura la simpla lui atingere. În acelaşi timp, îl hărţuia cu îndemânarea unei femei obişnuită să hărţuiască bărbaţii. O pasiune nebună, care creştea

continuu în intensitate, puse stăpânire pe el. O voia, îi era necesară ca aerul şi apa.

— Dacă vrei, poţi să te duci să te uiţi la el. Nu este contagios, îi aminti el. Sharron clătină din cap.

— Nu, nu vreau să-l trezesc.

— Nici nu cred că ai putea. Puse salata într-un castron de lemn, apoi îşi şterse mâinile într-un prosop, căutându-i privirea şi susţinând-o.

— Harry ar putea, totuşi, să fie un supraveghetor atent. Probabilitatea ca el să se trezească şi să coboare va împiedica lucrurile să meargă prea… departe.

— Nu la asta mă gândeam.

— Ba da, sunt sigur. Ochii lui Grifi se fixară pe gâtul lui Sharron, unde pulsul era vizibil accelerat.

— Dar, nici măcar Harry nu va putea să mă împiedice în seara asta să te sărut. Un suspin imperceptibil depărta buzele lui Sharron.

— Asta te face nervoasă, Sharron? o întrebă el.

— Un pic. Dădu agale din cap, examinând-o cu o privire făţiş aprobatoare.

— Cred că te şi excită. Înghiţi cu greu, după care îl surprinse cu un „da”, aproape şoptit, care electriza aerul dintre ei.

— De ce? îi plăcea să ştie că el este bărbatul care o excita.

— Cred că nu sunt obişnuită cu… un bărbat care vorbeşte ca tine, reuşi să spună ea într-un sfârşit, muşcându-şi buza de jos. Griff îşi ascunse zâmbetul. Era evident că Sharron nu prea era obişnuită cu bărbaţii. Acest lucru devenea mai limpede cu fiecare moment pe care îl petreceau împreună.

— Parcă îmi amintesc că ai povestit nişte lucruri scandaloase despre tine însăţi. Sharron roşi.

— E o diferenţă. Eu spun lucruri fără să mă gândesc, pe când tu le spui deliberat. O aproba.

— Este timp şi loc pentru aluzii. Acum nu.

Îi privi degetele subţiri care se mişcau încolo şi încoace pe piele, oprindu-se pe gât, unde încerca să-şi

domolească pulsul, apoi îi prinse privirea.

— Suntem majori, Sharron. Nu văd de ce ar trebui să ne ascundem după degete că între noi există o atracţie sexuală foarte puternică. Singurul lucru care rămâne de stabilit, este cum vom rezolva problema.

După ce spuse acestea, Grifi se întoarse către frigider, de unde luă bucăţile de carne şi se scuză că va trebui să le pună pe grătar. Sharron mulţumi în gând pentru această pauză şi îl urmări în timp ce se fâţâia pe lângă uşa grătarului, apoi îl deschise cu un pocnet, acompaniat de bombănelile înăbuşite ale lui Griff.

Îl privea neîncetat, dar gândurile-i rătăceau. Nu putea să-şi scoată din minte ce spusese cu câteva clipe mai devreme.

Înflăcărarea recentă era umbrită de o dezamăgire pe care nu reuşea să o ocolească. Umbrită, calmată, dar nu stinsă de tot. Nu putea face abstracţie de ceea ce spusese, dar nici nu putea să nege atracţia sexuală dintre ei doi.

Oare era chiar atât de condamnabil să vrei mai mult?

Grifi se întoarse în bucătărie, şi trânti uşa grătarului cu putere. Privirea îi aluneca asupra ei, apoi se întoarse pentru o inspectare mai atentă.

— Eşti mânhnită, Sharron. Ce este? Sharron îşi regla vocea şi încerca să menţină un ton dur.

— Iată că lipsa mea de experienţă îşi spune cuvântul. N-am avut niciodată o relaţie strict sexuală cu cineva. Nu cred că…

— Dacă nu ar fi fost vorba decât despre sex, acum nu te aflai aici, cu mine. Griff luă paharul de vin şi bău din el fără să-şi ia privirea de la Sharron.

— Dar cred că ne abatem de la subiect. N-ar fi mai bine să cinăm, înainte de a vorbi despre cum şi dacă vom da curs relaţiei noastre.

— Dacă? Griff avea o expresie blând dojenitoare.

— Încă nu am luat nicio hotărâre, iubito. Nu am de gând să te seduc, fără să ne gândim bine mai întâi în ce intrăm.

— Vom discuta despre asta? spuse ea pe un ton mai

ridicat decât ar fi vrut.

— Da, iar în felul acesta niciunul dintre noi nu va fi decepţionat. Râse, înainte de a continua.

— De fapt, nici nu vreau să te seduc. Prefer să mă gândesc că o relaţie sexuală între noi va avea loc în urma unui consimţământ. Sharron respiră adânc de mai multe ori ca să se calmeze, dar nu reuşi.

— Nu ştiu de ce am senzaţia că sunt în pericol cu tine, Griff?

— Nu eşti. Griff îşi încrucişa mâinile pe piept.

— Dar să facem un târg, iubito. N-am să te tachinez că eşti lipsită de experienţă dacă şi tu îmi laşi experienţa în pace.

— Cât de experimentat eşti, Griff?

— Suficient. Inima lui Griff bătea să-i spargă pieptul, în timp ce se lupta cu emoţia provocată de întrebarea ei, care îi stârnise simţurile. Cât de experimentat? îl întrebase cu o vibraţie ciudată în voce, care îl tulbură. Micuţa vrăjitoare habar n-avea ce eforturi făcea pentru a se abţine să nu o trântească chiar acolo, pe masa de la bucătărie. Însă îi promisese că nu o va face. Nu încă.

— Sunt mai bătrân decât tine cu opt ani, Sharron…

— De unde ştii? îl întrerupse ea.

— Harry. Mi-a spus ieri. Griff alungă cu mâna protestele ei referitoare la flecăreala lui Harry şi reluă subiectul înainte de a-l pierde odată cu protestele.

— Opt ani nu înseamnă prea mult, Sharron numai că eu mi-am petrecut viaţa în lumea înconjurătoare, nu izolat în vreo cameră cu pian sau pe scenă.

Se opri, apoi continuă:

— Când doi oameni devin amanţi, experienţa sau inocenţa sunt cu desăvârşire lipsite de importanţă. În timp ce Griff îşi păstra expresia de abţinere, faţa lui Sharron exprimă ezitare, excitare, tensiune, nerăbdare. Era mult mai timidă decât se aşteptase el, dar o doză de curaj nu-i lipsea. Această combinaţie era tulburătoare, iar ea nu realiza acest lucru.

Brusc, Sharron îşi schimbă privirea undeva peste

umărul lui.

— Focul…

— Crezi că eu nu-l simt? mormăi el, lovindu-şi pumnii unul de celălalt, datorită tulburării create de vorbele ei. Ar fi rezolvat problema până acum cu primul lor sărut, numai că reuşise să se convingă pe sine să mai amâne, până când se întuneca afară. În lumina lunii, ar fi cuprins-o în braţe, i-ar fi mângâiat umerii goi cu buzele… şi ar fi descoperit adâncimile calde, dulci ale gurii ei. Nu era sigur că vor mai mânca ceva dacă ar fi sărutat-o acum. Îşi simţi corpul înfiorat anticipând momentul.

— Da, iubito, îl simt. Ştii că nu-mi amintesc să fi dorit atât de mult o femeie până acum? Te privesc şi simt că înnebunesc de dorinţă. Când îţi aud vocea, mă tulbur atât de tare încât nu mai pot să raţionez. Ridică spre ea o privire fierbinte, înfometată.

— Dacă sunt atât de experimentat, Sharron, atunci de ce trebuie să fac eforturi pentru ca focul care arzător din mine să nu izbucnească?

Sharron îl privi, în vreme ce inima ei bătea de două ori mai repede de plăcere. Spusese foc şi vorbise serios. Ştia, pentru că şi ea simţea acelaşi lucru. Focul, îşi aminti dintr-odată, gemând din cauza regretelor, şi o porni spre curtea interioară.

— Focul, Griff. Grătarul! Griff ridică o sprânceană mirată, apoi privi peste umăr.

— La naiba! De ce nu mi-ai spus mai devreme? spuse el şi se repezi spre uşă. Uşa grătarului era înţepenită, refuzând de data aceasta să se deschidă vreun pic.

După ce rosti ceva scurt şi obscen, făcu un pas înapoi, ridică piciorul şi îl împinse în rama metalică. Uşa se zgâlţâi, după care cedă, căzând la pământ. Griff ignoră zgomotul metalului pe piatră în timp ce se lupta cu flăcările.

Sharron trecu peste afirmaţia lui, precum că ea ar fi vinovată şi îl urmări pe Griff, vrăjită de violenţa lui surprinzătoare, dar controlată, fascinată de calmul care o înlocui după aceea. Fără prea multă gălăgie, acoperi

grătarul cu capacul.

După ce aşteptă câteva minute să se stingă flăcările, îl dădu la o parte şi înţepă carnea cu furculiţa lungă. Mulţumit că nu se întâmplase nimic serios, se întoarse în casă, oprindu-se din drum doar pentru a ridica de jos uşa grătarului, pe care o propti de perete. Când se întoarse la masă, figura îi exprima amărăciune.

— De când ne-am mutat aici intenţionez să fac ceva cu uşa asta. Sharron îşi ascunse cu greu un zâmbet.

— Nu crezi că era cam încălzit?

— Fie că a fost friptura, fie că a fost uşa, concluziona Griff zâmbind, uşa a fost cea care a pierdut.

— Ce face friptura?

— E aproape gata. Este cam pârlită, dar altfel e bine. Îi aruncă o privire mustrătoare.

— Ai fi putut să-mi spui de foc, ceva mai devreme.

— Ţi-am spus, dar nu m-ai ascultat. Sprâncenele lui Grifi se ridicară a dezamăgire.

— Deci despre asta vorbeai, îi spuse el, apropiindu-se până ce ajunse lângă ea.

Îi cuprinse talia şi o ridică de pe scaun, lipind-o de el, astfel încât Sharron îi putea simţi fiecare zvâcnire a muşchilor săi, fiecare detaliu. Când atinse podeaua cu degetele de la picioare, în urma saltului de pe scaun, direct în mâinile lui Griff, el îşi trecu un braţ pe după mijlocul ei, ţinând-o în continuare aproape şi luându-i bărbia în căuşul palmei.

— Aveam de gând să aştept până ce terminăm de mâncat, îi spuse el, în timp ce se apleca spre ea atât de mult, încât îi simţea răsuflarea pe buze. Vezi însă, că nu pot să stau cuminte de partea cealaltă a mesei.

— Oare o să-ţi placă să mă săruţi? îl întrebă ea, trecându-şi buzele peste buzele lui şi încolăcindu-şi braţele pe după gâtul lui. Griff scoase un mormăit grav, feroce. Îşi coborî gura deasupra gurii ei, luând suspinul care îi depărtase buzele, ca o invitaţie de a pătrunde printre ele. Îi deschise larg gura cu propria lui gură, apoi limba lui, culcată pe limba ei porni într-o explorare leneşă care

provoca mici gemete de surpriză, şi în sfârşit, plăcerea nedisimulată a femeii pe care o ţinea în braţe. Avea gust de miere şi vin. Se abandona în adâncul fiinţei ei, simţindu-şi bătăile inimii din ce în ce mai pronunţate, pe măsură ce se impregna cu gustul şi parfumul ei de floare exotică.

Ştia să sărute pentru că învăţa de la el repede. Răspunsurile ei sfioase deveneau tot mai îndrăzneţe cu fiecare nou atac ai limbii lui. Era tot mai pricepută anticipând, urmându-şi dascălul cu un entuziasm care îl înnebunea, îl făcea să fie foarte aproape de pragul acela. Încă nu erau gata să-l depăşească.

Încetă să o mai sărute, mângâindu-i uşor gura cu buzele şi trecându-i degetul mare de-a lungul liniei care îi contura buza inferioară.

— Acum ştiu cum arăţi cu adevărat, imediat după ce ai fost sărutată, îi şopti Griff, dându-i un sărut scurt pe nas, înainte de a-i desface mâinile de după gâtul lui. Se dădu înapoi încet, conştient de privirea ei aţintită pe proeminenţa care făcea presiuni asupra fermoarului lui.

— Ai simţit-o, nu-i aşa? întocmai cum am simţit şi eu sânii tăi care îmi apăsau pieptul. Privirea lui Sharron se ridică spre faţa lui, apoi scoase un sunet gâtuit pe care el îl interpreta ca o combinaţie de stânjeneală şi râs provocată de faptul că fusese prinsă. Totuşi, nu ridică mâinile să-şi acopere pieptul. Griff îşi masa ceafa încercând să se mai elibereze astfel de tensiunea la a cărei presiuni fusese supusă. Reuşi să treacă dincolo de masă, înainte ca privirea lui Sharron să devină saşie din cauza efortului pe care îl făcea ca să evite zona care o alarmase a pantalonilor lui. Se urcă din nou pe scaun şi îi aruncă un zâmbet atât de sfidător, încât aproape că renunţă la toate planurile pe care şi le făcuse pentru cină.

— Cred că o faci intenţionat.

— Ce anume?

— Mă încurci. Îşi umezi buzele cu vârful roz al limbii. Griff urmări, captivat, amintindu-şi de senzaţia pe care o trăise puţin mai înainte.

— Îţi dă superioritate, te face să domini situaţia. Griff

râse şi clătină din cap.

— Îmi pare rău, că trebuie să te dezamăgesc, dar eu spun ce gândesc şi nimic mai mult.

— Atunci, poate că data viitoare când am să-ţi spun de foc, o să iei cuvintele aşa cum ţi le zic în loc să treci la concluzii. Griff îşi trecu privirea peste sânii ei, ai căror sfârcuri rămăseseră încă bombate, ca şi cum ar fi încercat să pătrundă prin rochia de bumbac.

— Aha, numai că nu cred că am trecut la concluzii. Poate tu? Sharron luă un măr de pe fructieră şi îl aruncă în Griff. Griff îl prinse lejer. Râsul lui era tonifiant pentru disconfortul pe care îl simţea încă în zona vintrelor.

— Că tot a venit vorba despre foc, ar trebui să mâncăm odată, altfel cele două fripturi se vor transforma în scrum. Când Griff începu să scoată mâncarea din frigider, Sharron nu ştia dacă se simte eliberată sau dezamăgită. Cu câteva clipe în urmă atmosfera din bucătărie fusese încinsă… Sărutul lui fusese diferit decât orice altceva din ce trăise ea până atunci. Numai că nu avea un inventar prea vast ca să poată face comparaţii. Într-un fel, totuşi, ştia că sărutul lui Griff nu suferea nicio comparaţie.

— Încă un pahar de vin? o întrebă el, întrerupându-i gândurile.

Sharron încuviinţă şi o roşeaţă discretă îi coloră obrajii. Griff nu o atinse intenţionat când îi umplu paharul şi i-l înapoie. Avea atât de multe de învăţat, de înţeles în legătură cu această femeie a căror săruturi îl lăsaseră fără vlagă şi îl întăriseră în acelaşi timp. Timidă în clipa de faţă, îndrăzneaţă în următoarea… şi pretinzând că nu este nici într-un fel nici în altul, numai ca să-l deruteze.

Sharron îl scotea din minţi fără să facă nici cel mai mic efort.

— Să te ajut? întrebă ea.

— Cred că cel mai bine mă ajuţi dacă stai deoparte.

„Cel mai bine este să stăm de o parte şi de alta a mesei”, îşi spuse Griff, care reuşea numai cu mare dificultate să păstreze situaţia la nivelul pantalonilor sub

control. Nu mai lipsea decât o atingere accidentală ca să nu mai servească deloc cina. Griff făcu încă un drum până la frigider, după care începu să prepare salata.

— Te deranjează că nu ştiu să gătesc?

Sharron îşi agăţă tocurile sandalelor de stinghia scaunului pe care stătea, îşi propti braţele îndoite pe masă şi îl privi în timp ce lucra. Griff îi aruncă o privire uşor ironică:

— Oricine are o bucătărie atât de mică cum este a ta, fie că nu poate fie că nu vrea să gătească. Bănuiesc că la tine sunt ambele variante. Sharron ocoli cu graţie situaţia:

— Am alte talente în schimb, spuse ea, gândindu-se la pian.

— Pe asta mă bazez şi eu.

Mai rămânea să pună la socoteală şi talentul de a ocoli aluziile.

Au cinat în curtea interioară, la lumina unui felinar de vânt pe care Griff îl găsise în pivniţă. Seara era blândă şi mângâietoare, iar văzduhul era înmiresmat de parfumul iasomiei. Sharron mâncă cu plăcerea cuiva care apreciază mâncarea de casă dar n-a avut niciodată ocazia s-o guste.

Griff continuă discuţia, amuzând-o cu povestiri despre părinţii lui care se ocupau cu pescuitul în apele din Alaska. Mai făceau şi excursii, adăugase el, deşi când mama lui făcea baie în apa rece ca gheaţa, se auzea destulă hărmălaie. Locuiau în partea de nord a Wisconsin-ului, unde ţineau un mic motel pentru cei care veneau la vânătoare sau la pescuit.

— Acolo ai învăţat să găteşti? întrebă ea, învârtind spaghetele pe furculiţă. Cum se numeşte mâncarea asta? Este nemaipomenită.

— Spaghete reci cu sos de ulei de măsline şi busuioc proaspăt.

— Chiar aşa.

— Nu prea mă dau în vânt după nume sofisticate. De învăţat să gătesc n-am învăţat la B şi B. Ai mei nu au afacerea decât de câţiva ani.

Griff îşi puse deoparte farfuria goală şi ridică

paharul, ţinându-l de piciorul subţire.

— Am învăţat singur să gătesc, urmă Griff când am descoperit că soţia mea-adică fosta soţie – nu era câtuşi de puţin interesată de acest subiect. Eram colegi la colegiu şi nu ne puteam permite să mâncăm în oraş.

Fusese însurat, iar ea nu-şi dăduse seama până atunci. Mai luă o gură de spaghete ca să se poată abţine mai uşor să ceară amănunte, pentru că nu era treaba ei.

Griff îşi puse alături paharul şi îşi sprijini braţele de masă. O privea cu o intensitate pe care o simţea aproape fizic.

— Mi-am iubit nevasta, Sharron. Aparţine trecutului, dar când eram căsătorit eram convins de povestea aceea cu *„au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”*.

— Nu trebuie să-mi spui lucrurile acestea, îi spuse ea încet.

— Ba da. Este important ca tu să înţelegi. Ridică cuţitul de friptură de pe farfurie şi îşi concentră atenţia asupra lamei lui.

— Janet şi cu mine urma să serbăm a cincea aniversare a noastră când am descoperit, întâmplător, că făcuse un chiuretaj cu un an în urmă.

— Copilul tău…? Griff încuviinţă şi lui Sharron îi scăpă un geamăt de tristeţe. Nu voia să-şi închipuie cât de tare îl duruse, cât poate încă îl mai durea.

— Cum a putut să facă aşa ceva? Griff ridică din umeri.

— Nu asta e important acum, Sharron. Am iubit-o.

Am crezut că vom lua împreună deciziile importante. M-am înşelat. Când am aflat de chiuretaj, mi-am dat seama că numai un prost poate să-şi imagineze că o căsnicie are la bază dragostea.

— Numai din cauza unei femei…

— Nu mă urmăreşti. Lăsă cuţitul pe masă şi îi luă mâna, răsfirându-i degetele.

— Un bărbat nu poate să judece bine când e îndrăgostit. Istoria este plină de îndrăgostiţi care au iubit pe cine nu trebuia.

— Şi viceversa, murmură ea. Griff dădu aprobator din cap.

— După divorţ m-am hotărât să nu mai cred în căsnicie. M-am înşelat o dată, nu vreau să se mai repete. Îşi trecu degetele printre degetele ei, lipindu-şi palma de palma ei.

— Nu mă mai însor, Sharron. Niciodată. Nu ar fi cinstit să pornim la drum fără să-ţi spun aceste lucruri şi sper că îţi sunt clare. Sharron îşi strânse pumnul în palma lui.

— Clare. *„Şi irelevante”*, îşi spuse Sharron în sinea ei, luând propriile ei decizii. Totuşi, era copilul acela care nu respirase niciodată. Durerea lui Grifi se transmise către ea cu o forţă care o făcu să pară suferinţa ei personală. Chiar curios de personală. Griff o privi printre gene.

— Este o tragedie care aparţine trecutului, Sharron. Nu ţi-am vorbit despre ea decât pentru că înainte de a forma o pereche, meriţi să cunoşti adevărul.

— Faci deseori acest lucru?

— Să vorbesc oamenilor despre căsnicia mea? Griff clătină din cap.

— Nu, am vrut să spun: ai avut multe relaţii cu femei? Pe Griff îl bufni râsul.

— A trecut mult timp de când m-a interesat o femeie atât de mult, încât să-mi doresc să petrec cu ea mai mult decât câteva seri.

— Dar de unde ştii că legătura noastră va dura mai mult?

— Ştiu! Întinse palma lui Sharron şi îi trasă liniile, zăbovind asupra ridicăturilor uşoare de la vârful degetelor.

— Şi tu ştii foarte bine acest lucru. De fiecare dată când te ating, corpul tău răspunde la apropierea mea, fără ca voinţa ta să aibă vreun amestec. Chiar acum, de exemplu, sânii tăi s-au înfiorat în aşteptarea unei atingeri mai intime, chiar dacă n-am pus niciodată mâna pe locul acela. Suspinul ei îl făcu pe Griff să-i privească gura.

— Şi acum, Sharron, te întrebi cât va mai trece până ce ne vom săruta din nou.

— De unde ştii? întrebă ea în şoaptă, fără a reuşi să-şi oprească gândurile pentru ea.

— Sunt momente când fiecare gând de-al tău ţi se oglindeşte pe chip. Griff dădu drumul mâinii ei, dar o ţintui cu o privire fierbinte.

— Acum te afli într-un moment dintr-acelea.

— Aha, deci aşa procedezi. Cred că e o uşurare să ştii că nu eşti cititor de gânduri. Roşi puternic, apoi îşi duse şerveţelul la gură.

— Probabil că te-ai gândit că o femeie de douăzeci şi noua de ani, trebuie să fie destul de complexă ca să-şi păstreze gândurile numai pentru ea.

— Sunt totuşi câteva lucruri pe care ai reuşit să le ţii ascunse.

— Cum ar fi?

— Motivul pentru care nu vrei să ai copii. Griff îşi trase scaunul într-o parte a mesei şi îşi lungi picioarele, încrucişându-le la gleznă.

— Te-am văzut cu Harry, continuă el. Eşti bună cu el şi totuşi te porţi de parcă n-ai şti ce faci.

— Asta, din cauză că nu ştiu. Se aşează mai bine pe perna de la spătarul scaunului pe care şedea şi îl urmări pe Griff care se afla undeva dincolo de marginea paha: rului ei. Ţinea paharul cu palmele, pentru că încă mai tremura de pe urma episodului senzual şi, nu se simţea în stare să-l ţină numai cu o singură mână.

— N-am stat niciodată în preajma copiilor. Cred că ţi-am mai spus acest lucru mai devreme, când vorbeam despre boli dezgustătoare.

— Niciodată? Sharron clătină din cap.

— Conservatorul unde mi-am făcut studiile când eram mai tânără, era plin de studenţi serioşi, de părinţi serioşi şi de profesori serioşi, care respingeau cu seriozitate orice activitate frivolă. Asta însemna că dacă aveau de gând să mai stea acolo, copiii trebuiau să se comporte ca nişte adulţi. Academia unde mi-am încheiat studiile era cam tot aşa. De acolo, am pornit-o direct în circuitul de concerte. Îşi duse degetele prin păr. Se

calmase acum, când nu se mai vorbea despre reacţiile ei la atingerea lui Griff.

— Cunosc tot atâtea lucruri despre copii câtă fizică ştiu-şi am încheiat acest subiect cu ani în urmă.

— Asta-i tot? întrebă Griff surprins. Care va să zică nu vrei să ai copii pentru că nu eşti obişnuită cu ei?

— Asta este, concluziona Sharron cu un surâs timid. Totuşi, trebuie să recunosc că este şi pentru că îmi protejez independenţa. Acum mi-am găsit un echilibru şi nu-mi pot imagina cum ar putea un copil să ocupe un loc confortabil în viaţa mea. Coborî vocea şi se lăsă în voia amintirilor:

— Mama îmi spunea tot timpul ce schimbare uriaşă a intervenit în viaţa ei atunci când m-am născut. Până atunci, credea că un copil nu însemna altceva decât o persoană în plus pe care trebuia s-o treci în program. A fost o surpriză neplăcută când a descoperit că bebeluşii şi copii habar n-au de programe.

— Ştiu din experienţă că adolescenţii sunt şi mai răi, spuse Griff, făcând o grimasă în timp ce zâmbea. Nici nu ştii cât de mult mă gândesc la anii aceia.

— Nu vorbi prostii, Griff Ross. Tu iubeşti copii. Oricine te vede cu Harry îşi dă seama că statutul de tată ţi se potriveşte de minune. O să treci foarte uşor şi peste toanele acelea ale adolescenţei. Griff înghiţi comentariul ei cu un mormăit neîncrezător, căruia însă nu-i lipsea o undă nepermisă de mulţumire.

— Deci, dacă eşti atât de categorică în privinţa copiilor, urmă el, să înţeleg că şi căsătoria iese din discuţie?

— Nici vorbă. Sunt convinsă că au mai rămas vreo câţiva bărbaţi care ar merita şi care se află în situaţia mea. Sharron ridică mâna stângă şi îşi desfăcu degetele lungi în lumina slabă a lămpii.

— Totuşi, nu mă grăbesc. Pentru mine, inelul de pe degetul ăsta, va însemna mai mult decât o simplă convenienţă. Decise că era deja cam mult pe tema copiilor şi a mariajului.

— Spune-mi, Griff, continuă ea, ridicând capul în timp ce îl privea pe Griff cu aceeaşi curiozitate, povestea cu arsul se întâmplă de fiecare dată?

— Nu-ţi face griji, iubito. Friptura s-a ars pentru că nu am fost atent. De aici tot tărăboiul. Sper că niciunul dintre noi nu s-a… pârlit.

Un râs involuntar izbucni din pieptul lui Sharron ca urmare a acestui calambur. Se uită la Griff, dar el era serios şi îngândurat. Era cu totul altceva. Râsul îi îngheţă pe buze şi ecoul lui se pierdu undeva în văzduhul înstelat al nopţii.

— Deci ce spui, Sharron? o întrebă Griff cu un glas abia auzit. Am putea să fim amanţi şi prieteni, fără să comitem greşeala de a dori mai mult?

— Cred că mi-ar plăcea să încerc, îi răspunse ea, ascunzându-şi mâinile sub masă pentru a le ascunde tremurul.

— Crezi numai? Sprâncenele lui Grifi se arcuiră, aşteptând amuzate răspunsul. O pornire jucăuşă luci în ochii lui Sharron şi o făcu să lanseze o provocare.

— Abia m-ai sărutat o dată, Griff. E adevărat că a fost grozav… dar de unde ştiu eu că n-a fost decât o întâmplare?

CAPITOLUL 7

N-a fost o întâmplare şi nici al doilea sărut al lor n-a semănat cu primul. Aproape că nu observase că Grifi se mişcase, când gura lui se afla deasupra gurii ei. Doar în urmă cu o clipă stătea în faţa ei, cu o expresie enigmatică întipărită pe faţă, poate gândindu-se la provocarea lui Sharron, care umplea spaţiul gol care îi despărţea. La următoarea respiraţie a lui Sharron, ajunsese lângă ea, aplecându-se ca să-i prindă gura. Limba lui pătrunse printre buzele ei, se retrase, apoi pătrunse din nou, în vreme ce buzele se striveau între ele într-un sărut şi categoric şi apăsat. După ce îşi luă sărutul, pentru că nu-i dăduse nicio şansă lui Sharron să i-l dea, îi prinse bărbia în palmă, încât era obligată să-l privească drept în ochi.

— N-a fost o întâmplare, iubito, iar în ce priveşte

grozăvia lui, suntem abia la început. Fără să clipească, Sharron îşi duse mâna la gură, trecându-şi uşor degetele peste buzele ţuguiate. Apoi şi le mută pe gura lui, zâmbind provocator când simţi că s-a clintit ceva în el. Asta o făcea să se asigure că şi el era la fel de sensibil la atingerea ei, pe cât era ea la a lui.

— Văd că va trebui să fiu mai atentă la ce spun. Griff îi luă vârful unui deget în gură şi îl muşcă încet înainte de a-i da drumul.

— Pe cât de mult mi-ar plăcea să îţi îmblânzesc gura, pe atât de mult mi-ar plăcea să n-o fac. Suspansul în care mă ţii până la următoarea ta replică, este pur şi simplu excitant. După o scurtă ezitare, o întrebă de-a dreptul ce voia să ştie:

— Deci, Sharron: vom fi sau nu amanţi? Sharron zâmbi.

— Şi prieteni, Griff, am nevoie şi de acest lucru.

— Şi eu, iubito. Se aplecă din nou şi îşi lipi buzele de buzele ei, după care se întoarse să strângă masa. Când se îndreptă către bucătărie, avea braţele încărcate de vase.

— Mă duc să văd ce face Harry. Mă întorc imediat.

Sharron aştepta până ce îl auzi urcând scările care duceau sus, la dormitorul lui Harry, după care se ridică anevoie, pentru că picioarele îi tremurau, şi reuşi să adune ce mai rămăsese pe masă. Făcea eforturi serioase să se concentreze asupra a ceea ce făcea pentru că spera că în acest mod va reuşi să-şi interzică gândurilor să se lase dominate total de bărbatul care urca scările.

Nu-i era de niciun folos să se gândească, cel puţin nu acum, când era prea târziu. Nu-i mai rămăsese decât să trăiască intens clipă de clipă şi să mulţumească Cerului că rămăsese cu sufletul intact.

Curăţa resturile de pe farfurii când Griff coborî din camera fiului său.

— Ce n-aş da să pot dormi şi eu aşa de adânc spuse el în timp ce ocolea masa, apoi începu să aranjeze farfuriile curăţate în suportul de vase. Câteodată noaptea, când intru la el în cameră, îmi aşez urechea pe pieptul lui ca să

văd dacă respiră.

Sharron se opri din treabă. Cuvintele lui o emoţionară, în adâncul ei.

— Trebuie să fie cumplit să ai pe cineva care depinde de tine în totalitate. Cred că nici n-aş mai putea să dorm de grijă. Griff îi aruncă o privire surprinsă.

— Te-ai obişnui, spuse el, apoi, nelămurit, se uită în altă parte. Pentru o femeie care pretindea că nu ştie nimic despre copii, intuia foarte exact realităţile dure.

Se întrebă dacă avea câtuşi de puţin idee despre reversul medaliei-bucuria şi pofta de viaţă pe care numai copiii ţi le pot inspira. Sharron zâmbi uşor stingherită şi îşi şterse mâinile pe un prosop, pe care mai apoi îl folosi pentru uscarea jgheabului.

— Dacă doarme atât de bine noaptea, de ce mai trebuie să doarmă şi după-amiaza? Griff îi luă prosopul şi îl aruncă pe masă, apoi o luă de mână şi o trase către sufrageria întunecată.

— Mi-e teamă că somnul de după-amiază aparţine trecutului. În ultima vreme mi-am dat seama că nu se culca decât ca să-mi facă pe plac.

O conduse până la o canapea care se afla în spatele scării ce ducea la etaj şi o trase jos, lângă el, fără a se mai osteni să aprindă lumina, îşi trecu braţul pe după umerii ei şi îi culcă cu blândeţe capul pe propriul său umăr.

Senzaţia de apropiere între ei doi crescu în intensitate, dar nu în totalitate pe plan sexual. Era o senzaţie de confort şi alinare. Se cuibări pe umărul lui, şi îşi sprijini obrazul de pieptul lui, în vreme ce Griff îi mângâia braţul cu mişcări continue şi line. Ştia că vor face dragoste. Nu astă-seară, nu cu Harry deasupra lor.

Totuşi, curând. Griff nu părea bărbatul care să dea înapoi. Era ca primul lor sărutanticiparea lui o înnebunea. Sharron închise ochii, într-o stare de semiconştienţă, efect al bătăilor necontenite ale inimii pe care le auzea atât de aproape în urechea ei, de parcă se contopeau cu ea însăşi. Nu mai fusese niciodată aşa de aproape de un bărbat şi niciodată nu se simţise atât de liniştită. Trase adânc aer în

piept la gândul acesta, iar inspiraţia îi suna, până şi ei însăşi, ca un căscat.

Griff nu păru să observe, sau dacă observase, nu-i păsa. O strânse mai bine pe Sharron sub braţul lui şi continua să-i mângâie braţul. Sharron se descălţă şi îşi strânse picioarele sub ea. Începu apoi să-şi reamintească tot ce se întâmplase în seara aceea. Griff o necăjea fără intenţie, dar totuşi, avea o metodă specială. O dorea şi voia ca ea să ştie acest lucru. O sărutase, arătându-i astfel cât de minunate vor fi clipele când vor face dragoste. O avertizase că nu va fi un

„Pentru totdeauna, la bine şi la rău" şi îi explicase şi de ce nu. Îl credea. Din punctul ei de vedere, Harry era o motivaţie puternică, pentru a nu dori mai mult decât îi oferea Griff.

— Sharron?

— Hm?

— Iei anticoncepţionale? Sharron făcu ochii mari şi cu siguranţă că ar fi plecat din braţele lui dacă n-ar fi strâns-o mai bine. Nu mai dorea să roşească de fiecare dată când el deschidea gura.

— Ei? o provocă el, scuturând-o uşor. Iei sau nu?

— Nu iau.

— Fir-ar să fie! exclamă el, fără să ridice glasul, reuşind să fie cu atât mai surprinzător, cu cât nu-şi modificase tonul. Poţi să iei? Adică, există vreo interdicţie de ordin fizic? Sharron clătină din cap, pe pieptul lui.

— Pot să iau. Am, doar că nu am avut motive să o fac, nu în ultima vreme… Controlul ginecologic nu mai figurase de multă vreme în agenda ei, astfel că nici măcar nu se mai gândise la asta.

— N-ai putea, continuă ea, să faci… ăă… tu ceva?

— Ba da, iubito. Am să fac, dacă aşa vrei tu. O mută, trăgându-i picioarele de sub ea. I le ridică până ce le sprijini de coapsele lui şi îi forţă bărbia, până ce capul îi ajunse în deschizătura braţului lui. Se priviră în lumina slabă care răzbătea de la bucătărie.

— Sunt convins că dragostea noastră va fi foarte…

intensă, îi spuse Griff. N-aş vrea să rămâi gravidă, ca urmare a neglijenţei mele.

— Înţeleg ce vrei să spui, murmură ea, simţindu-se înfierbântată. Am să mă duc la doctor.

— Bine. Sărutul lui era pasional şi aprobator. Sharron îşi trase fusta, care se ridicase deasupra genunchilor. Griff îi luă mâinile şi le ţinu strâns pe pieptul lui.

— Dacă tot vrei să faci ceva cu mâinile, fă aici, unde simt.

— Vrei să te mângâi? rosti ea şoptit.

— Mh-hmm. Îi conduse degetele către nasturii cămăşii, lăsând-o pe ea să decidă dacă îi va descheia sau dacă doar îşi va strecura degetele printre deschizături, în timp ce îi simţea mâna mângâietoare pe spate încurajând-o tăcut, Sharron se gândea cât de mult îşi dorise acest lucru – să-i simtă mâinile pe corp. Se întreba dacă şi lui i-ar plăcea acelaşi lucru. Încercă să vină şi mai aproape de el, ca mângâierile să-i fie mai uşoare, trecând câţiva centimetri peste coapsele lui, frecându-şi şezutul de şoldul lui, până ce braţul lui Griff o strânse mai tare şi o forţă să stea liniştită.

— Calmează-te, iubito. Toată fâţâiala asta a ta prematură, mă irită. Îi lăsă degetele agăţate între nasturii cămăşii şi îşi trecu palma încet peste linia umărului ei, poticnindu-se o clipă de breteaua de la rochie.

— Sunt pregătit, iubito, şi îmi este foarte greu să mă abţin acum să nu îţi trag fusta şi să aflu cât de adânc aş putea pătrunde în tine. Sharron îi desfăcu un nasture de la cămaşă, aproape fără să-şi dea seama”. *Of, ce gură păcătoasă mai are*”, îşi spuse ea, gândindu-se că ar fi fost mult mai bine să facă ceva mai bun decât să o sâcâie. Ar fi vrut să o sărute din nou. Îşi dădu seama că era prea ocupat privind-o, urmărindu-i mâinile pe pieptul lui… urmărindu-şi propria mână în timp ce îi înlătura breteaua rochiei. Cu degete tremurânde, Sharron petrecu la loc partea descheiată a cămăşii lui Griff, netezind-o, ca şi cum ar fi fost încă prinsă în nasture, apoi trecu la următorul nasture.

Ce era rău într-o mângâiere? îşi spuse ea înfiorându-se când degetele lui Griff traseră breteaua rochiei de pe un umăr şi lunecară încet cu ea de-a lungul braţului ei. Ce putea să fie rău atâta vreme cât ştiau amândoi că mai mult decât atât, nu se putea.

— Ce bine că avem supraveghetor în persoana lui Harry, nu-i aşa? întrebă ea, cu o voce cam nesigură când simţi un deget de-al lui Griff trecând de-a lungul tivului rochiei ei. Trase adânc aer în piept, netezind cămaşa înainte de a trece la încă un nasture, după ce tocmai mai descheiase unul.

— Dacă îmi aduc bine aminte, odată ce am început să iau pilulele trebuie să treacă ceva timp până ce îşi fac efectul. Ca să nu mai spună cât ar dura până ce ar ajunge la medic şi când va fi programată, socoti ea în sinea ei, după care se decise ca, fie ce-o fi, să o facă ziua următoare.

— Până una alta, ai încredere în mine că te voi proteja? o întrebă el, atingându-i cu vârful degetelor obrazul. Sau vrei să aşteptăm?

Sharron îşi înghiţi cu greu nodul care îi stătea în gât.

— Harry e sus, foarte aproape de noi. Dacă ne surprinde…

— Nu mă refeream la seara asta, iubito. Căldura respiraţiei lui îi mângâia fruntea.

— Nici în vis nu aş fi gândit să facem dragoste cu Harry atât de aproape. Lucrurile pe care le vom face cer mult mai multă intimitate. Emoţia lui Sharron crescu odată cu imaginaţia, şi îşi ascunse faţa, înfundând-o în pieptul lui.

Griff o lăsă acolo o fracţiune de secundă, apoi îşi trecu degetele prin părul ei şi îi trase înapoi capul.

— N-am spus să nu mă mai mângâi, Sharron. Sharron inspiră profund, apoi se simţi pătrunsă de un curaj necunoscut şi începu să-şi frece palmele de cămaşa lui.

— Te descurci? îl întrebă ea.

— Cred că da, îi răspunse Griff cu o voce plină de rezonanţă, în vreme ce o masa uşor la ceafă. Sharron,

tremurând, continuă descheierea cămăşii cu mai puţină stânjeneală decât înainte. După ce termină de descheiat patru nasturi, consideră că era momentul să desfacă, în sfârşit, cămaşa. Vârfurile sensibile ale degetelor veniră în contact cu puful blond care îi acoperea pieptul lui Griff, apoi înconjurară mameloanele întărite… apoi se retraseră când Griff gemu, pentru că ştia că el dorea acest lucru. Simţi cum coapsele lui se încordează sub ea, asigurându-se că, dacă ar fi avut condiţii, el ar fi fost gol şi a fi pătruns în ea fără să mai aştepte. O sărută lung, devorator, până când o făcu să-şi împlânte adânc degetele în pieptul lui. Un murmur îi acoperi buzele, apoi se transformă într-un suspin de surpriză când simţi gura lui Griff pe pielea fină a gâtului ei. Griff îşi dădea seama că nu putea să o trimită acasă. Nu încă. Îi duse degetele la gură, potolindu-i strigătele, în timp ce continua să exploreze pielea catifelată.

Sharron îşi înfundă faţa în pieptul lui. Răsuflarea ei fierbinte îi amintea din când în când lui Griff ce nu aveau voie să facă. O strânse mai bine.

Era o ispită căreia nu putea să-i reziste.

— Iubito? îi îndreptă bărbia cu degetele îndoite, forţând-o să se uite la el.

— Ce este?

— Hai să facem dragoste.

— Dar nu putem. Zâmbetul lui Sharron era plin de părere de rău.

— Eu pot. Îi sărută buzele întredeschise, apoi îşi încâlci mâna prin părul ei şi o trase cu blândeţe înapoi, dezgolindu-i arcuirea armonioasă a gâtului.

— Eu pot şi cred că trebuie s-o fac.

— Dar cum rămâne cu… Pierdu şirul frazei când îi simţi gura pe gât, acolo unde se simţea bătaia nebunească a pulsului ei.

— Am pornit pe un drum fără întoarcere, iubito, îi spuse el, în timp ce cu o mână îi elibera şi celălalt umăr de breteaua rochiei. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

Îşi dădu seama că Sharron înţelesese când deveni

rigidă, apoi începu brusc să se zbată în braţele lui. Încercă să o liniştească punând o mână pe pulpele ei dezgolite, cealaltă sub sâni, strivindu-i gura sub gura lui. După puţin se linişti. Îl privi cu o expresie în care se amestecau atâtea emoţii, încât era cât pe ce să o apropie de el şi să o calmeze cu cuvinte de alinare.

— Nu pot, Griff, îi şopti ea, cu teama de necunoscut în privire. N-am mai…

— Luat niciodată fără să dau? o întrerupse el, grăbit să sfârşească vorba pentru a putea trece la fapte. Se aşteptase ca ea să nu-i îngăduie să se lase iubită, fără ca el să capete ceva în schimb, dar nu avea de gând să o lase să-l oprească de la gestul de a-i face acest mic dar.

— Mi se pare atât de… egoist, murmură. Şi Harry…

— Harry nu va apărea. Mâna pe care o ţinea pe coapsele ei se destinse şi degetele răsfirate porniră peste pielea de catifea, electrizându-se la atingerea lor.

— Şi, oricum, voi fi îmbrăcat. Dacă se trezeşte, totuşi, am să aud înainte de a apuca să coboare. Sharron deschise gura să protesteze din nou dar Griff i-o închise cu propria lui gură. Acceptase să-i devină amantă, îşi spuse el. Acum trebuia să facă acest lucru, să-i dea ceva care îi va aduce aminte, în caz că s-ar fi răzgândit după ce pleca de la el în seara aceea. Sharron cedă dorinţelor lui, dorinţelor ei, şi scoase un oftat. Griff îi simţi corpul cum se relaxa şi, înainte de a-şi încheia sărutul, fu asigurat că nu o convinsese să facă ceva împotriva voinţei ei.

O convinsese să facă, însă, ceva ce nu mai făcuse niciodată.

Era atent la gustul ei, la răspunsurile trupului ei-gura, felul în care săruta, suspinele pe care i le înăbuşea el înainte de a fi ajuns mai departe. Sânii ei, rotunzi şi plini, stăteau bombaţi, cu sfârcurile tari, împungându-l prin rochia de bumbac. Când încercă să-i scoată cămaşa de pe umeri, el îi luă mâinile şi le puse în jurul gâtului, unde puteau să facă cel mai mic rău.

Un drum fără întoarcere, îi spusese el. Acum, urma să se vadă adevărul acestor cuvinte. O sprijini de colţul

canapelei, eliberându-şi astfel ambele braţe pentru a putea descoperi secretele voluptuoase ale corpului ei. Îi puse o mână pe coapse, mângâindu-le, încercând se obişnuiască cu atingerea lui, pentru ca, mai târziu, când aveau să ajungă la momentul culminant, să nu fie surprinsă.

Buzele lui urmară drumul trasat de cealaltă mână a lui, care explora conturul rotund al umerilor ei, apoi ridicăturile sânilor ei, vârfurile sensibile care erau încă ascunse sub rochia luminoasă de vară. Se juca cu micile văi de la îndoitura mâinii, apoi limba lui trecu peste pliurile urechii ei delicate, provocând gemete de plăcere din partea ei. Sharron răspundea fără reţinere, dăruindu-i mai multă plăcere decât şi-ar fi închipuit vreodată.

Griff o sărută din nou, apoi prinse rochia… în adâncitura făcută de cei doi sâni… şi trase. În vreme ce sânii cu sfârcuri trandafirii se lăsau încetul cu încetul dezveliţi, mâna lui Grifi se arcui în jurul coapsei lui Sharron, care scosese un strigăt atât de încet, încât el nu-şi făcu nici cea mai mică problemă că l-ar putea trezi pe Harry. Când, însă, îşi lipi buzele de sânul ei şi îi prinse cu gura sfârcul trandafiriu, scoase încă un strigăt. Griff îi masă buzele cu degetele, înăbuşindu-i strigătele, care nu mai conteneau atunci când el zăbovi cu limba peste sfârcurile ei. Sharron nu-şi mai găsea astâmpărul, agitându-se întruna. Nu lupta cu el, dar voia mai mult şi nu ştia cum să facă să primească.

Griff ştia. Eliberă sânului pe care-l sărutase, întorcându-se către celălalt, apoi începu să-i desfacă pulpele cu forţă. Sfiala din Sharron se certa cu îndrăzneala din Griff, deşi, într-un punct şi mai secret îi reproşa că îi ţine atât de multă vreme picioarele nedesfăcute. Griff râse de lipsa ei de pudoare şi începu să sugă cu nesaţ sânul ei. Picioarele ei cedară forţei lui, iar mâna îi alunecă uşqr în sus, unde găsi marginea chiloţilor. O mângâie prin nailon, ştiind mai bine decât ea ce o excita şi ce nu. Sharron nu reuşea să-şi găsească locul, zbătându-se întruna, dar nu pentru a-l opri pe Griff. Când, într-un sfârşit, îi găsi gura cu propria ei gură, îşi dădu seama că avusese nevoie de

ancora pe care o formau gurile lor unite. Era atât de aproape de culme. Limbile lor se întâlniră chiar când degetele lui se strecurară pe sub chiloţi, să dezmierde floarea pasiunii ei. Strigătele ei se pierdură în gura lui Griff, ale cărui degete simţiră dovada excitării ei. Se lăsă peste ea, atingându-i sânii cu pieptul lui, limba cu limba lui, sinuozitatea caldă şi umedă cu un biet substituit al sexului lui tare ca piatra. O mângâie şi îi pătrunse membrana elastică întâi cu un deget, apoi cu două. Degetul lui mare găsi umflătura gingaşă care era aproape ascunsă de cârlionţii moi, şi începu să-i maseze încet punctul cel mai sensibil. Plăcerea o copleşi pe Sharron. În sfârşit, îşi spuse el, deşi ştia că nu trecuseră decât câteva minute de când începuseră.

Răspunsurile ei erau pline de intensitate, complete şi fără rezerve.

Dacă mai dura o clipă, trebuia să intre în ea, în marea aceea de căldură, simţindu-i zvâcnetul. Nu astă-seară.

Totuşi, era bine, chiar din punctul de vedere al unui semiparticipant. Îi văzu faţa, din ce în ce mai încordată, în timp ce corpul îi era cuprins treptat de un tremur, pe care nu şi-l putea controla. Se încleşta în jurul degetelor lui, când el îi apăsa încet, intenţionat forma sexului dătător de plăcere. El zâmbi, apoi îşi coborî gura deasupra sânilor ei, pentru că sfârcurile îi erau atât de ri-gide, încât nu se putu abţine să nu afle dacă i-ar place să le înconjoare cu dinţii. Îi plăcea.

După ce încetă să mai tremure, Griff îşi folosi mâinile şi gura pentru a o calma, mângâindu-i pulpele cu blândeţe şi sărutându-i pieptul mai puţin pasional. Sharron îşi înfăşură braţele mai strâns în jurul gâtului lui şi îi şopti asemenea lucruri lipsite de sens, încât cu greu se stăpâni să nu râdă.

Era absolut necesar să se stăpânească, pentru că ea nu-i spunea decât cât de mult îi plăcuse… şi de ce nu putea şi ea să-i facă acelaşi lucru, mai mult sau mai puţin?

Nu putea, îi spuse el, pentru că se cunoştea mai bine

şi nu se putea vedea lăsându-i mâinile pe propriul lui trup, fără să vrea să se adâncească acolo unde ajunseseră de curând degetele lui. Cel puţin, adăugase el, nu de prima dată.

Sharron se lăsă pe colţul canapelei şi Griff îi puse hainele la loc fără ca ea să riposteze, deşi Griff observă cu îngrijorare, licărirea de răzbunare din ochii ei.

Era un anumit fel de îngrijorare, care, ştia el, îl va ţine treaz în lungile ore ale nopţii. O încălţă cu sandalele abandonate şi se aşeză înapoi să admire imaginea pe care o construise: dusă pe gânduri, satisfăcută şi uşor adormită.

Era tentat să o ia de la capăt.

— Nu joci cinstit, îi spuse ea, ridicându-se şi trecându-şi degetele prin păr, într-o încercare de a descâlci ce făcuse Griff.

— Nu m-am jucat, Sharron, reuşi el să răspundă, cu o voce aspră, care ar fi trebuit să o pună în gardă că nu mai avea mult până să se supere. Ceea ce mi-ai dăruit astă-seară, îmi va umple visele o săptămână întreagă. O prinse de încheieturile mâinilor şi o întoarse, cu intenţia de a termina treaba începută de ea, aranjându-i părul mătăsos, în timp ce îşi imagina ce ar simţi dacă s-ar răsfira pe coapsele lui. Inima îi zvâcni în piept şi se gândi să amâne această fantezie.

— Şi cu visele mele cum rămâne? îl întrebă ea în timp ce se îndrepta către uşă. Trebuia s-o înveţe să nu-l mai necăjească… într-o bună zi. Deocamdată, însă, o întoarse spre el şi o sprijini de uşă, frecându-se de pulpele ei pentru ca ea să poată simţi forma tare dintre picioarele lui.

— Vino înapoi în pat cu mine şi ai să fii atât de obosită, încât nici măcar energie să visezi n-o să mai ai. Lui Sharron i se tăie răsuflarea.

— Nu pot, spuse ea, privindu-l fix. Te vreau întreg, şopti ea în continuare. Griff o sărută cu blândeţe, luând aminte la buzele ei ţuguiate.

— Ştiu, iubito. Dar vrei să faci ceva pentru mine?

— Spune.

— Du-te mâine la doctor. Am vorbit serios mai

înainte. Nu vreau să las totul la voia întâmplării. Luă nişte chei de pe panoul de lângă uşă şi i le puse în mână.

— Ia maşina, adăugă el, arătând spre maşina parcată pe stradă. Este prea târziu să mergi pe jos şi nu-l pot lăsa singur pe Harry. Sharron luă cheile fără să protesteze şi începu să coboare treptele. Griff, care o urmărea din uşă, îşi ţinu respiraţia când ea păşi pe o rază argintie de lună şi părul îi căpătă o culoare şi o strălucire feerice. Apoi, Sharron dispăru în întuneric şi se auzi cum deschide portiera maşinii.

— Te sun peste cinci minute, îi strigă el. Sharron se întoarse.

— Eşti îngrijorat pentru soarta maşinii?

— Ascultă-mă, iubito, şi du-te direct acasă. Grifi se sprijini de tocul uşii şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu vreau să-mi petrec noaptea făcându-mi griji pentru tine, când aş putea să mi-o petrec imaginându-mi cât de bine va fi când voi intra în tine cu totul.

— Vorbeşte mai încet, Griffen Ross, îi spuse ea, privind în stânga şi în dreapta pe strada pustie. Vrei să ne audă vecinii tăi?

— Hai să spunem cincisprezece minute, iubito. Cinci, până ajungi acasă şi zece, până ce te dezbraci şi intri în pat. Râsul lui grav, fu dublat de suspinul ei.

— Dacă nu-ţi pasă de vecini, atunci gândeşte-te măcar la Harry.

— Când o să te dezbraci şi o să stingi lumina, să te gândeşti că sunt acolo, cu tine. Chipul lui Sharron luminat de lună i se păru atât de nepreţuit, încât cu greu se stăpâni să micşoreze distanţa dintre ei şi să şteargă supărarea cu un sărut.

— Acum fii cuminte şi pleacă. Sharron se furişă în maşină şi închise uşa înainte ca el să-şi termine fraza.

Prea bine, îşi spuse Griff, privind cum pleacă maşina. Habar n-avea cum ar fi dus la capăt ameninţarea aceea. Dacă ar mai fi atins-o încă o dată, n-ar mai fi reuşit să se controleze.

— Ai regrete, iubito?

Sharron îşi trecu receptorul la cealaltă ureche şi se răsturnă pe o parte, ca să poată vedea salcia care se afla dincolo de terasă. O plantase, cu opt ani în urmă, când cumpărase casa. Acum ajunsese la fel de înaltă cât casă, iar crengile graţioase şi puternice se lăsau adia-tp de briza odihnitoare a nopţii. Era ceva misterios cu salcia aceea în lumina lunii, ceva, ca un soi de vrajă care dispărea odată cu ivirea zorilor. La fel, cum îi era teamă ca povestea ei cu Griff, care pornise cu sinceritate şi era foarte intimă, se va transforma la lumina zilei, în ceva cu totul şi cu totul obişnuit.

— Sharron?

— Sunt aici. Da, era acolo cu toate cele cincizeci de kilograme ale ei, sfioasă şi nefericită. Arsese, apoi se topise sub mângâierile lui. Îşi descoperise o latură frivolă, total necunoscută până atunci. De unde să fi ştiut că se ascundea în ea?

— Te-am întrebat dacă regreţi ceva.

— Nu. Nu avea niciun regret. Se lăsase în voia mângâierilor lui, îi urmase atingerile fermecate undeva sus de tot, până când stelele de pe boltă explodaseră într-o ploaie de desfătări. Doar ea îşi dorise să vadă stelele cu el.

— Eu am, iubito, îi spuse Griff râzând. Să-ţi vorbesc despre asta?

— Ai regrete? Inima lui Sharron începu să bată gata să-i spargă pieptul.

— Regret că a trebuit să te trimit acasă. Îţi trece prin cap, cam cât de greu mi-a venit? Un suspin se stinse pe buzele lui Sharron.

— Griff, mă simt atât de ciudat.

— Ştiu. Cu o clipă înainte erai la înălţimea maximă, dădeai totul, pentru ca în clipa următoare să te gonesc pe uşă. Vocea lui se adânci în amintiri.

— Ar fi trebuit să te ţin aici, în braţele mele până când atingeai din nou pământul. Dar n-am putut. N-aş fi putut s-o fac fără să te determin să zbori din nou, nu fără să vreau să te însoţesc. Sharron zâmbi şi ceva în adâncul ei, începu să pulseze în ritmul pe care începuse să-l

recunoască. Era ritmul nebuniei, care se chema Griff.

— Deci, asta era. Şi eu care credeam că am înghiţit ceva care nu mi-a priit. Râsul lui Griff era tumultuos.

— O să te fac să ţi se aplece de la mâncarea preparată de mine, femeiuşcă pofticioasă. Vino mâine seară şi am să-ţi arăt bucătăria mea. Mâine seară. Nu se aşteptase să-l vadă aşa de repede. Se întâmplase totul atât de repede între ei. Nu ştia dacă ar putea să ţină pasul pe care îl stabilise el... sau dacă era înţelept să încerce. Acceptă fără să-şi dea seama, înainte de a primi un răspuns la întrebarea pe care şi-o pusese în gând.

— Am să vin şi am să te învăţ cum se comandă pizza.

— Vino să te învăţ eu cum se face, i-o întoarse el.

Sharron zâmbi în întuneric gândindu-se că Griff habar nu avea în ce intra.

— S-a făcut. Căzură de acord să mănânce devreme-pizza era mâncarea preferată a lui Harry-apoi se întoarse pe partea cealaltă, pregătită să pună receptorul în furcă, după ce Griff îi va spune noapte bună. După douăzeci de minute, cum Griff nu spuse nimic, Sharron îşi dădu seama că nici ea n-o putea face.

Era apropierea maximă pe care şi-o puteau permite pentru a petrece noaptea împreună.

CAPITOLUL 8

Dacă ar fi ştiut cât de dificil va fi, n-ar fi încercat. La fel, ar fi dovedit mai multă minte dacă s-ar fi îmbrăcat în pantaloni scurţi, sau pantaloni obişnuiţi. Orice în afară de fusta de vară, pe care trebuia să o manevreze cu o mână ca să poată vedea ce o interesa. Adică, picioarele, propriile-i picioare.

Poate că erau prea mari, socoti ea, cu ochii la ele, parcurgând impresionată distanţa de un ţol cu fiecare pas, când se deplasa cu precauţie pe zid. Harry nu avusese astfel de probleme pentru că avea picioarele mult mai mici.

Nu trebuia să uite că, spre deosebire de un copil de trei ani, ea avea toate şansele să cadă. Cu privirea duşmănoasă îndreptată asupra unei tufe de trandafiri care

arăta ca şi cum ar fi fost gata să sară şi să o zgârie când avea să treacă, îşi apucă fusta mai ferm într-o mână, apoi analiză atent următoarele zece picioare de zid.

Prin faţă ar fi fost mai simplu, numai că atunci ar fi trebuit să sune la uşa din faţă – dacă ar fi găsit-o-şi asta era cu certitudine exact ce voia să evite.

Gestul ei de a-l cere pe Harry pentru câtva timp, i-ar fi dezvăluit lui Griff o parte a ei de care nu dorea să ştie nimeni. În niciun caz, Griff. Lumina zilei îi mai diminuase siguranţa de sine şi acum nu mai era decât foarte puţin speriată de ceea ce se întâmplase între ei.

Oare fusese ea cu adevărat în braţele lui, goală pe jumătate şi uitase de sine sub influenţa mâinilor lui îndemânatice? Sharron roşi, apoi alungă gândul.

Avea altceva de făcut. Exerciţiul ei de acrobaţie avea ca scop răpirea lui Harry din propria-i curte şi aducerea lui înapoi, înainte ca Griff să observe. Ştia că Harry era afară şi se juca. Griff îi furnizase această informaţie cu mai puţin de zece minute mai devreme. Sunase din bucătărie, de unde îl supraveghea pe Harry, care făcea găuri în straturile de flori. Da, o asigurase el, Harry se înzdrăvenise suficient ca să poată sta afară. Aerul curat îi făcea bine şi trebuia să se obişnuiască cu el.

Îi telefonase ca să afle dacă fusese la doctor. Îi răspunsese că da, fusese, şi lauda lui plină de emoţie, cu glasul răguşit, îi accelerase pulsul. Apoi îi spusese să-şi aducă de acasă anchoa pentru pizza, întrucât nici lui nici lui Harry nu le plăcea.

Tocmai se pregătea să întrebe unde se găseşte de cumpărat anchoa-nu cumpărase niciodată când se auzi tonul de la telefonul lui şi fusese nevoit să pună receptorul jos.

Sharron scruta lungimea zidului şi se gândi ce ar spune Griff când ea ar telefona de la spital şi i-ar spune că şi-a rupt nu ştiu ce.

Mai rău chiar, ar putea să descopere lipsa lui Harry înainte de a-l aduce ea înapoi. Dacă s-ar întâmpla una ca asta, planul era să facă pe proasta… şi să dea toată vina pe

Harry. Să spună că a venit la ea din proprie iniţiativă.

Harry nu dădea niciodată de bucluc. Cu soluţia aceasta în rezervă acum, îi trecu prin cap că s-ar putea ca Harry să fi intrat în casă, ceea ce ar însemna ca ea să se întoarcă acasă cu mâinile goale. Tot pe zid, fireşte. Se strâmbă la această fisură pe care o descoperise în planul ei.

— Bună, Shawon! Zbang! Un copil în grădină. Nu îndrăzni să ridice privirea de la propriile-i picioare şi se târî încă, câţiva paşi până când reuşi să vadă cu coada ochiului un loc în care zidul se întâlnea cu pajiştea. Sări şi se felicită în sinea ei pentru aterizarea în două etape pe care o executase. Ridică privirea şi îl văzu pe Harry în braţele tatălui său.

— Aa, bună, Harry, se bâlbâi ea, concentrându-se asupra grămăjoarei de lumină care sări din braţele lui Griff şi se ciocni de genunchii ei. Fără să arunce nicio privire în locul de unde venise Harry, pentru că încă nu putea să-l privească pe Griff în faţă, nu încă, Sharron desfăcu braţele grăsulii şi îngenunche, ca să-şi reînnoiască cunoştinţa. Era îmbrăcat în acelaşi stil, de data aceasta cu cămaşă de culoarea chitrei şi pantaloni roz, şi arăta destul de bine pentru un copil care fusese bolnav o săptămână întreagă, îi examina mâinile şi picioarele, pe care găsi o cicatrice în curs de dispariţie.

— Arăţi bine, puştiule, îi spuse ea, observând cu uşurare că boala nu-i lăsase semne pe faţă. Credeam că ai fost bolnav. Harry chicoti şi îi înlănţui gâtul cu braţele.

— Am fost bolnav, Shawon. Am vărsat vânt.

— Adică ai avut vărsat de vânt, îl corectă ea.

— Să fii mulţumită că n-ai avut şi tu, Shawon. Te mănâncă în locuri în care nu ţi-ar place. Sharron zâmbi.

— Sunt sigură.

Rămaseră îmbrăţişaţi, ghemuiţi unul într-altul şi Sharron uită de audienţă câtă vreme era ţintuită de braţele moi şi calde ale lui Harry. Când Harry îi dădu drumul şi se lăsă pe spate, Sharron îl pupă pe obraz.

— Mă bucur că te-ai înzdrăvenit, Harry.

— Vrei să ne jucăm la leagăn? o întrebă el, socotindu-i sosirea cu aplombul unuia care foloseşte zidul ca pe un mijloc obişnuit de transport. Interveni o voce mai gravă.

— Nu acum, Harry. Vreau să vorbesc puţin cu Sharron. Du-te tu singur şi am să vin şi eu să te împing imediat.

— S-a făcut. Harry o zbughi, traversând pajiştea cu paşi mărunţi către leagăn în timp ce Sharron se ridică din genunchi. Nu mai avea cum să evite momentul, îşi ridică privirea spre Griff, care se uita la ea cu o expresie de nedumerire.

— De ce te temi, iubito? o întrebă el încet, făcându-i semn cu mâna către scaunul din apropiere, ca o invitaţie să ia loc. De ce îţi vine atât de greu să mă priveşti?

Sharron oftă şi se aşeză mai bine pe scaun şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Aş vrea să fiu mai prefăcută! se tângui ea.

Nu-l auzi când se mişcă pentru a îngenunchea în faţa scaunului pe care stătea ea, dar ştia că este acolo. Mâinile lui îi luară cu blândeţe degetele de pe ochi.

Îndreptându-i bărbia, o forţă să se uite la el. Sharron se adânci în ochii lui căprui întunecaţi, care erau plini de înţelegere şi căldură, şi simţi nevoia să plângă.

— De ce vrei să te prefaci? o întrebă el.

— Din cauza noastră.

— Cum vine asta?

Mâna lui Griff alunecă pe gâtul ei, apoi degetele începură să-i mângâie părul.

— Nu mă pot uita la tine, fără să-mi amintesc de seara trecută, şopti ea. Nici măcar nu pot să mă gândesc la tine fără… să mă gândesc la asta.

Sprâncenele lui Grifi se ridicară în semn de uimire.

— Crezi că ar fi mai bine să te prefaci că nu s-a întâmplat? Dădu repede din cap.

— Sigur că ar fi. Cum mai pot să mă port normal dacă de fiecare dată când mă uit la tine… văd stelele? Griff o fixă cu privirea un timp bun înainte de a-i răspunde.

— Ai idee măcar câtă plăcere mi-ai dăruit tu aseară?

— N-am făcut ni… Degetele lui Griff îi acoperiră buzele. Înainte de a vorbi clătină din cap a dojană.

— Mi-ai oferit plăcerea pe care ai avut-o tu însăţi. Privindu-te, fiind lângă tine, am văzut aceleaşi stele. Degetele lui se plimbară peste conturul buzelor ei, în timp ce, cealaltă mână îi trase capul uşor, în faţă, pentru a-l întâlni pe al său.

Gura lui o atinse pe a ei într-un sărut tandru. Sharron scoase un oftat lung şi zâmbi.

— Îmi pare bine că am ajuns până aici. Aveam emoţii pentru clipa când urma să dau ochii cu tine la cină. Grifi se aşează din nou pe scaunul lui, uitându-se mai întâi după Harry, pe care îl găsi unde trebuia, apoi o privi plin de curiozitate.

— Dacă aveai emoţii, cum de ai venit aşa devreme? îşi verifică ceasul.

— Mai sunt câteva ore bune până la cină. Sharron respiră profund şi încercă să trateze problema cu nonşalanţă.

— De fapt, am venit pentru Harry.

— Harry? Dar de ce, Dumnezeule mare? întrebă el, îndreptând o privire atentă spre ea. Lui Sharron îi scăpă îngrijorarea din vocea lui şi îşi făcu de lucru cu o bucată de ţesătură care atârna la capătul scaunului.

— Aş vrea să-l iau pentru câteva minute. Acum, că tot m-ai văzut, putem să ieşim prin faţă. Zidul ăsta mă ucide, murmură ea, uitându-se la pietrele zidului cu mai puţină încredere decât i-ar fi acordat unei cobre.

Griff era sincer surprins. O dezamăgire de neînchipuit. O mulţime de alte femei încercaseră să-şi creeze atuuri folosindu-l pe Harry ca momeală pentru a-l cuceri definitiv pe Griff. Nu reuşiseră, dar asta nu le împiedicase să mai încerce.

Nu se aşteptase la aşa ceva din partea ei Sharron. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, făcuse deja un scenariu care îl includea şi pe Harry. Şi odată ce făcuse trecerea aparent imprevizibilă de la „fără copii” la „mama grijulie”, urma să-l convingă, că îşi făcuse o părere greşită

despre căsătorie.

Numai că nu îşi făcuse. Hotărârea lui nu se schimba, în ciuda eforturilor ei de a dovedi contrariul celor constatate de el.

— Deci pot să-l iau? îl întrebă ea.

— De ce îl vrei? Geamătul ei de stânjeneală şi supărare îl derută dar oricum mai puţin decât răspunsul ei.

— Ştii, televizorul, spuse ea, evitându-i privirea. Am o problemă cu el.

— Şi vrei să ţi-o rezolve Harry? Confuzia lui Grifi se transforma într-o adevărată tulburare.

— Nu pentru că e stricat, răspunse ea, spulberând ultima fărâmă de mândrie care îi mai rămăsese, dar aş vrea să ştiu câteva lucruri, pe care Harry se pare că le cunoaşte.

— Cum ar fi?

— Cum se dă drumul la el. Poftim. A zburat. Adevărul umilitor. Ignoră hohotul de râs care izbucnise spontan din pieptul lui Griff şi urmări cu privirea silueta legănată a lui Harry. De asta îi fusese teamă, asta încercase să evite. Era destul de rău să se ştie, ca fiind singura persoană care considera calculatoarele personale un capriciu trecător. Acum, fusese nevoită să recunoască că era total anapoda în era electronicii. După un secol, râsul lui Griff încetă. Întinse mâna ca să-i ia mâna ei, dar Sharron îl respinse într-un moment de ciudă justificată. Griff o mângâie pe genunchi.

— Dar de ce să-l întrebi pe Harry şi nu pe mine?

— Am crezut că ar fi mai puţin stânjenitor. Replica lui Sharron ar fi trebuit să-l facă pe Griff să-şi înceteze interogatoriul, numai că el nu se dădu bătut.

— Televizor nou? întrebă el, abia stăpânindu-şi râsul.

— Totul nou, spuse Sharron, găsind în sfârşit tăria necesară pentru a-l privi în ochi. Şi nu eram acolo când l-au instalat.

— Dar de ce nu citeşti instrucţiunile?

— Sunt în japoneză şi germană.

— De ce nu-i chemi pe tipii care ţi l-au instalat?

Desena o linie leneşă, cu un singur deget pe pielea goală a braţului ei, către îndoitura cotului, îşi aminti că era deosebit de sensibilă acolo. Înconjură mica vale cu o precizie deliberată şi drept răsplată, Sharron fu cuprinsă de un tremur pe care nu reuşi să şi-l înfrângă.

Respiră de câteva ori, precipitat, înainte de a răspunde.

— Am avut intenţia dar am tot uitat. Pe lângă asta, nu eram încântată să mai ştie şi altcineva cât de ignorantă sunt la lucruri de soiul ăsta. Electricienii ăştia pot fi ai naibii de binevoitori când vor să-ţi arate că-ţi sunt superiori, adăugă ea, privindu-l pe Griff ca şi cum ar fi făcut parte din această categorie.

— Şi ce crede Harry nu te-ai gândit?

— Cred că mi-aş putea duce zilele până la capăt ştiind că m-am umilit faţă de Harry arătându-i că sunt un antitalent în materie de electronică.

Privirea ei deveni dojenitoare.

— În orice caz, sunt convinsă că va fi mai înţelegător decât tine.

— Poate. Grifi se relaxă, asigurându-se că intenţiile ei fuseseră cele pe care i le destăinuise. Totuşi, se simţea uşor vinovat, pentru că Sharron arătase nu o dată că nu vedea în Harry altceva decât un copil. Nu un pion sau o pârghie, ci simplu, un copil de care se ataşase. O femeie căreia nu-i plăceau copiii nu s-ar fi tăvălit în grădină cu unul. O femeie nepăsătoare la copii n-ar fi cumpărat cărţi de colorat şi creioane colorate pentru un copil bolnav. Nu ar fi vorbit cu un ţânc la telefon, povestindu-i ce făcuse ea în ziua respectivă şi ascultând cu o răbdare incredibilă ce avea el de spus. Da, Griff putea să vadă afecţiunea ei pentril Harry, chiar dacă ea însăşi nu o conştientizase… şi putea să-şi dea seama că instinctul matern nu o părăsise definitiv. Era doar ascuns sub un uşor egoism, independenţă şi ignoranţă.

Se convinsese folosind aceste scuze, dar nu mai putea fi prostit.

Se gândi cât de fericit ar fi dacă ar reuşi să o înveţe

să vadă acest adevăr care stătea ascuns în adâncul ei. Astfel, în momentul când fiecare avea să-şi vadă de drumul lui, ar fi fost împăcat să ştie că o ajutase să găsească bucuria pe care numai copiii o pot aduce în viaţa unui om.

Nu era niciun pericol ca lucrurile să se complice, decise el. Sharron era de cuvânt şi n-ar fi încălcat niciodată condiţiile aranjamentului făcut atâta timp cât ştia că el nu avea intenţia să se căsătorească. Se ridică de pe scaun şi o trase şi pe ea.

— Poţi să-l iei pe Harry, dar trebuie să-mi faci un serviciu.

Sharron se uită urât la el şi se întrebă dacă nu era mai bine să cheme tehnicienii.

— Ce serviciu?

— Ţine-l la tine suficient ca să pot să alerg câteva mile. Am nevoie să mă desmorţesc. Dădu drumul mâinii lui Sharron când ajunseră lângă leagăn.

— Treizeci de minute? întrebă ea, socotind că atât ar rezista să-l împiedice pe Harry să-i răstoarne casa.

— Patruzeci şi cinci. Vin să-l iau când sunt gata. Îl prinse pe Harry oprind leagănul din zbor, se prefăcu să-l scapă, spre deliciul lui, îl întoarse cu capul în jos, şi într-un sfârşit dădu drumul leagănului, însoţit de strigătele ascuţite, de entuziasm, ale lui Harry. Sharron se abţinu cu greu să nu ţipe la ei pentru prostiile pe care le făceau, recunoscând totuşi, în sinea ei, că Griff era cu mult mai puternic decât ea şi că avea control asupra situaţiei mai bine decât şi-ar fi imaginat ea.

În orice caz, tot nu-i venea mai uşor să privească scena.

— Patruzeci şi cinci de minute, nicio secundă în plus, spuse ea, clipind din ochi când Griff îl aruncă pe Harry pur şi simplu în copaci.

— S-a făcut.

Griff ţinu paharul cu un picior înalt sub jetul de apă pentru a treia oară, aşteptând să curgă apa rece. Sharron luă din congelator încă un cub de gheaţă şi îl aruncă în paharul ei.

— Dezmorţeala ta s-ar părea că este contraindicată. Arăţi ca şi cum ai nevoie de o vacanţă lungă de iarnă.

— Asta pentru că mi-am cam pierdut respiraţia până să ajung aici.

— Împleticit, adăugă Sharron. Griff luă cunoştinţă de ironia ei aruncându-i o privire fixă.

— De când ne-am mutat aici, n-am mai alergat. N-am pe nimeni care să aibă grijă de Harry şi nu pot să ies când am chef. E normal să-ţi ieşi un pic din formă dacă nu ai un program regulat.

— Dacă aşa crezi tu, e bine, spuse ea sceptică, în timp ce se uita fascinată la pielea netedă şi bronzată pe care o lăsa descoperită maioul, pe care Griff îl purta deasupra pantalonilor scurţi de nailon. Aproape că putea să simtă căldura, pielea aceea goală, şi muşchii de oţel care se ăâlau imediat sub ea. Transpiraţia avea mirosul, deloc dezagreabil, al unui bărbat care a atins limitele forţei sale.

Corpul ei se înfiora în faţa acelei masculinităţi irezistibile.

Griff îi urmărise chipul în timp ce îl studia, şi-şi spuse că prefăcătoria pe care şi-o dorea Sharron era ceva imposibil de dobândit dacă însemna putinţa de a-şi ascunde gândurile şi emoţiile de el. Nu se putea să nu observe expresia ei când îi descoperea vizual corpul şi era încântată. Dintr-odată, Griff realiză că toţi anii aceia în care transpirase ca să-şi menţină corpul în formă, meritaseră efortul.

— Îmi place cum mă priveşti, iubito, îi spuse el încet, lăsând paharul din mână şi sprijinindu-se de masă. Sinceritatea privirii tale este una dintre cele mai mari calităţi erotice pe care le posezi. Sharron se uită în ochii lui şi clipi rapid, ca şi cum abia s-ar fi deşteptat dintr-un vis.

— Nu mă uitam-Griff râse.

— Ba da, asta făceai. Sharron înghiţi în sec şi se uită în altă parte.

— Mă duc să văd ce face Harry.

— Şi eu. Sharron îi aruncă o privire tăioasă.

— Numai să nu te aşezi pe nimic. Griff îşi cercetă maioul, care era ud de jur-împrejur şi se hotărî să nu se simtă deranjat. Se uită peste umărul ei, apoi împinse uşa rabatantă şi o urmă în camera de zi.

— Salut, tatii! îi strigă Harry, însoţindu-şi salutul de un gest, fără însă a-şi lua ochii de la televizor. Griff îi răspunse la salut, după care o întrebă pe Sharron cum a decurs lecţia.

— O nimica toată, spuse ea. Câtă vreme îmi amintesc care este telecomanda pentru video şi care pentru televizor, totul e în regulă. Spera, în sinea ei să nu i se pară şi lui la fel de prosteşte ceea ce spunea aşa cum i se părea ei însăşi. Explicaţia lui Harry fusese presărată cu nenumărate informaţii suplimentare care sunaseră foarte complicat şi simţise brusc nevoia să urmărească din nou canalul unde era emisiunea *„Viaţa stelelor”*. Îl pusese să ia de la capăt toată operaţiunea şi să o repete de mai multe ori.

— Şi Harry nu te a enervat? Urmări privirea lui Griff care era aţintită pe figurinele fragile de pe măsuţa de cafea care se aflau mult prea aproape de locui în care stătea Harry.

— M-am hotărât să aplic metoda ta. Griff ridică sprâncenele în chip de întrebare.

— L-am plimbat prin casă şi i-am spus pe ce să nu pună mâna. Se pare că a mers.

— E uimitor cum învaţă copiii ăştia, nu-i aşa? Griff îşi spuse în sinea lui că n-ar fi trebuit să pară atât de surprinsă.

— Din curiozitate, spune-mi, este ceva ce are voie să atingă?

Soneria de ia intrare îi întrerupse replica, aşa că se mulţumi să-i arunce o privire rapidă lui Griff, ai cărui ochi râdşau, înainte de a o porni spre uşă. Deschise şi se trezi faţă în faţă cu o femeie îndesată, de vârstă mijlocie, care îi zâmbi cu simpatie.

— Am venit pentru Harry, dragă. E gata?

— Cine? Sharron nu era obişnuită să găsească la uşa ei pe cineva care căuta pe altcineva în afară de ea, aşa că se zăpăcise. Femeia părea uimită.

— Harry Ross. Se dădu un pas înapoi şi verifică numărul de la casă.

— Este cam atât de mare, spuse ea, arătând ceva de înălţimea genunchiului. Blond, poartă haine colorate.

— Aha, acel Harry. Sharron se întrebă cum de ştia femeia aceea că Harry era la ea.

— Domnul Ross a spus că este aici. O măsură în treacăt pe Sharron cu privirea şi încercă să se uite şi în casă.

— Ce aţi făcut cu el?

— Este chiar aici, doamnă Claymore, spuse Griff, care se ivise în spatele lui Sharron şi o cuprinse de umeri, obligând-o astfel să se dea deoparte. Femeia mai vârstnică zâmbi, câtuşi de puţin deranjată de pielea dezgolită şi transpiraţia lui Griff.

— Vin să-l iau pe la patru, e bine? întrebă Griff şi se aplecă să-l sărute pe Harry pe obraz. Doamna Claymore încuviinţă, întinzând mâna după copil.

— Oricând, domnule Ross. Mai sunt încă doi copii care vin să se joace în după-amiaza asta. O să ne distrăm de minune.

— Pa, Shawon. Harry luă fără să ezite mâna întinsă, făcând-o pe Sharron să-şi amintească cât de uşor mergea cu străinii.

— Pa, Harry. Mulţumesc pentru lecţie. Nu-i plăcea ideea ca Harry să plece cu cineva pe care ea nu-l cunoştea.

— N-ai pentru ce. Pa, tati.

— Ne vedem mai târziu, sportivule. Distracţie plăcută. Sharron urmări cu nelinişte sinceră cum se îndepărta Harry, de mână cu doamna Claymore către maşina din apropiere. Când se întoarse să facă cu mâna, Sharron ridică şi ea mâna să-i răspundă.

— Cine e? Încerca să vadă numărul maşinii, dar Griff o trase de la uşă şi închise uşa în urma lui.

— Are grijă de Harry peste zi. Grifi se sprijini de uşă

şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Atunci când Harry fusese ocupat cu infestarea copiilor din oraş cu vărsat de vânt, l-am lăsat la diverse persoane şi am intervievat vreo jumătate de duzină.

Doamna Claymore a câştigat.

— Ce ştii despre ea?

— Nu prea multe.

— I-ai verificat referinţele?

— Păi…

— Cum a putut să plece aşa de repede? se agită Sharron, făcând abstracţie de Griff. Nu ştie că nu trebuie să aibă încredere în persoane pe care nu le cunoaşte?

Sharron parcurse lungimea holului, muşcându-şi buzele.

— E destul de rău că a venit la mine atunci fără să ştie cine sunt, dar când îţi vine la uşă un om complet străin…

— Dar doamna Claymore nu este complet străină, Sharron, îi spuse Griff, care strângea \ din dinţi ca să nu râdă. m!

Oare nu-şi dădea seama că avea reacţiite unui părinte? Nu-şi dădea seama ce puternic instinct matern avea? Se abţinu să nu spună nimic, ştiind că era prea devreme ca să-i poată vorbi despre aşa ceva.

Când observă că Sharron nu mai era chiar atât de speriată, îi explică:

— Doamna Claymore a venit să-l viziteze pe Harry înainte de a lua eu decizia finală. N-aş fi angajat-o dacă nu se plăceau reciproc.

— Aha. Explicaţia lui Griff o lăsă pe Sharron fără replică. Acum era timpul să se întrebe de ce făcuse atâta caz pentru această problemă.

— Atunci cred că totul e în ordine, adăugă ea în chip de concluzie. Grifi se îndepărtă de uşă şi se apropie de ea.

— M-am gândit că i-ar face bine lui Harry să se obişnuiască încetul cu încetul. O jumătate de zi în loc de o zi întreagă. Mâna lui Griff îi cuprinse ceafa şi începu să maseze muşchii tensionaţi pe care îi găsi acolo.

— Harry trebuie să stea cu cineva cam patru zile pe săptămână, în funcţie de programul meu. Cred că mediul familial pe care i-l poate oferi doamna Claymore e cel mai potrivit lucru pentru el. Sharron îşi umezi buzele cu limba şi se simţi din nou tulburată.

— Dar de ce astăzi? Trebuie să te duci la lucru? Griff încuviinţă, apoi îşi strecură degetele prin părul ei şi îi încălzi pielea capului. Zâmbetul lui era cald şi ispititor, un magnet care o făcu să se ridice în vârful degetelor de la picioare.

— Da, iubito, trebuie să mă duc la birou, dar, dacă insişti, pot să mai întârzii câteva minute.

— Nu insist deloc, şopti ea, sprijinindu-şi, pentru a-şi menţine echilibrul, vârfurile degetelor de pieptul lui Griff. Aş putea să exersez mai mult. Peste câteva săptămâni am un mic concert…

— Câteva săptămâni înseamnă mult timp. Eu îţi vorbesc numai despre câteva minute de… relaxare. Îşi lipi buzele de buzele ei, apoi pătrunse printre ele cu vârful limbii.

— Deschide gura, iubito. Arată-mi cât de mult îţi place să te sărut.

Sharron îl ascultă, după ce scoase un oftat, pe care i-l înghiţi el în momentul când gura lui se aşeză peste gura ei. Limba lui Griff aluneca peste limba ei într-o mângâiere care o făcu să deschidă gura mai larg şi să vrea tot mai mult. Palmele lui Sharron începură să se plimbe peste umerii lui, pipăind bucăţică cu bucăţică. Transpiraţia îi strălucea pe piele. Griff săruta gura cu o măiestrie care îi trimitea fiori prin tot corpul. Începu să se lase spre Griff şi, oricât de mult i-ar fi plăcut să-i simtă formele rotunde frecându-se de el, îşi încurcă degetele în părul ei şi trase încet. Sharron se uită derutată la el.

— Lasă-mă doar să te sărut, iubito, mormăi Griff. Sunt prea transpirat pentru orice altceva. Îi dădu capul pe spate pentru a vedea gâtul ei lung, alb şi catifelat. Îşi trecu buzele peste el, începând de la bărbie şi terminând cu locul în care îi simţea pulsul, unde zăbovi, atingându-l cu

vârful limbii. Apoi, se întoarse la gura ei, pentru că era locul cel mai apropiat pe unde putea să pătrundă în ea.

Sharron se trase din îmbrăţişarea lui, forţându-l să mai elibereze din strânsoare. Se contopi din nou cu el, înfruntându-l cu propriul ei trup, ca apoi să fie din nou alungată. De data aceasta nu mai putea să o alunge. Simţea zvâcnetul sânilor ei prin îmbrăcămintea subţire care stătea între ei şi picioarele goale lipite de picioarele lui. Îşi apropie şoldurile de ea şi se pregăti să o cuprindă cu mâinile şi să o tragă cu putere spre el când îşi aminti unde se aflau şi cum reacţionase după seara trecută. Astăzi avusese dificultăţi în a-l privi în faţă, neobişnuită să privească în ochi un bărbat care, de fapt, nu fusese amantul ei, nu pe de-a-ntregul. Fusese sfioasă şi stânjenită, nepregătită să accepte realitatea unei relaţii sexuale. Voia să o înveţe să se bucure de intimitatea lor fără să-i înlăture timiditatea, pe care o găsea atât de adorabilă. Voia să o facă să ştie că el ar fi gata oricând să păstreze partea romantică a unei legături. Cu un geamăt, îi părăsi gura şi făcu un pas înapoi, fără să ia în seamă chemarea senzuală din ochii ei.

— Să te îmbraci cu ceva care se poate spăla diseară, iubito. Harry are de gând să ne ajute să facem pizza.

— Şi el găteşte? întrebă ea, pipăindu-şi buzele cu degetele, care nu erau prea ferme.

— Destul de bine pentru cei trei ani ai lui. Grifi se îndreptă spre uşă.

— De la mine moşteneşte acest talent.

CAPITOLUL 9

Pizza a fost o adevărată reuşită culinară, deşi Sharron s-a simţit prost, atunci când au condamnat-o la pasivitate, de cealaltă parte a mesei de gătit, până ce pizza a fost pe jumătate gata. Asta s-a întâmplat ca urmare a faptului că Sharron încercase să pună cârnaţi cruzi peste ardei, îi găsise în frigider şi până să se întoarcă Griff, care terminase de tăiat ananasul, apucase să pună din ei. Îi prinse încheietura mâinii şi îi alungase mâna cu totul din apropierea pizzei.

— Harry, vino încoace şi ia de aici cârnaţii ăştia înainte ca Sharron să ne otrăvească. Harry întrerupt din curăţatul ciupercilor, îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Dacă am fi vrut cârnaţi, am fi fript.

— Dar mie îmi place pizza cu cârnaţi.

— Şi nouă, îi spuse Griff, ducând-o până la un scaun de pe cealaltă parte a mesei, pe care o şi aşează. Numai că mai întâi trebuie să-i frigem. Întrucât s-a făcut târziu, am decis să facem fără cârnaţi.

— Trebuie fripţi mai întâi? Când Griff încuviinţă, Sharron scoase o exclamaţie de uimire, după care ridică din umeri.

— Te-am prevenit că nu ştiu să fac nimic la bucătărie. El închise ochii şi luă o gură de aer, ceea ce însemna că nu poate să creadă că există cineva atât de nepriceput în arta culinară. Totuşi, când deschise ochii, Sharron descoperi o privire caldă, care o încredinţa că gătitul nu are nicio importanţă în relaţia lor.

O iertă… şi n-a mai lăsat-o deloc să se apropie de mâncare întreaga noapte.

Şi niciodată atunci când erau împreună. În săptămâna care a urmat, Sharron se obişnuise să-şi petreacă timpul liber alături de ei. În câteva seri, mulţumită nepoatei doamnei Claymore, care suficient de mare ca să poată face pe babysitter, Sharron şi Griff au mâncat în oraş.

Sharron nu se îmbrăcase deloc cu rochia aceea fantezi, cu toate că ar fi fost foarte potrivită pentru anumite restaurante unde luaseră masa. Nici Griff nu întrebase niciodată de ea, iar ea reuşise să se convingă că erau atâtea alte lucruri de purtat ca să-şi mai facă griji din pricina unei rochii roşii, care avea încă eticheta cu preţul agăţată de ea.

Într-o seară l-au luat şi pe Harry la Mac Donald’s. În restul timpului, mâncau la Griff. Griff revenise la obiceiul lui de a alerga în fiecare după-amiază. Dacă Harry nu era la doamna Claymore, îl ducea la Sharron. În schimb, îi cosise iarba, o muncă pe care Sharron o detesta, şi îi

săpase un mic şanţ în colţul curţii din spatele casei, pe care îl umpluse cu pământ luat din grădină, ca să-şi poată extinde grădina. Toate acestea îl făcură pe Harry să-şi dorească partea lui de grădină, ceea ce, de altfel, se realiză. Griff săpa şi căra pământ, Harry planta, iar Sharron stătea pe un scaun şi îi îndruma. Harry şi Griff transpiraseră şi erau sleiţi de puteri. Grădina arăta „cum trebuie”, potrivit expresiei directoarei. Abia mult mai târziu celor doi le-a trecut prin cap că asta ar putea să fie o răzbunare pentru incidentul cu pizza.

Pe lângă studiul ei zilnic, Sharron începuse să se pregătească pentru orele pe care avea să le dea în toamnă şi pentru câteva concerte pe care le acceptase, toate cu cel puţin două luni mai târziu. Făcuse mai multe drumuri până la universitate şi o dată îl luă şi pe Harry cu ea, pentru că Griff avea o întâlnire, iar Harry nu voia să se ducă la doamna Claymore, unde fusese în săptămâna aceea.

Îi dăduse prima lecţie de pian lui Harry şi descoperise la el, cu surprindere, o mare dorinţă de a învăţa. Astfel, Grifi se văzu nevoit să întrebe dacă trebuia să-i cumpere lui Harry un pian, pentru că singurul lucru despre care vorbea Harry era cât de mult îi place pianul lui Shawon. Ea se amuzase şi îi răspunsese că deocamdată nu, nu era necesar. Trebuia să-i dea puţin timp lui Harry.

Deocamdată, exersa pe al ei. Apoi, dacă îşi va păstra interesul pe care îl arăta acum, Griff ar fi putut să închirieze ceva convenabil. Griff îi spusese că nu aveau loc pentru un pian. Nici măcar pentru unul de jucărie.

Nici nu se gândise la altceva, dar nu-l corectă, pentru că, dacă Harry era cu adevărat interesat de muzică, un pian bun n-ar fi fost o investiţie proastă.

Şi astfel trecea săptămâna. Sharron se vedea inclusă în toate aspectele vieţii lui Harry şi a lui Griff, însoţindu-i de la gătitul prăjiturilor, la baie. Învăţase să facă prăjituri din necesitate, după cum se grăbise să le explice. Nimeni n-ar trebui să plece de acasă fără să ia cu el prăjituri de ciocolată făcute în casă. Îşi lăsase audienţa formată din două persoane fără grai când le oferise cele mai bune

prăjituri pe care le gustaseră vreodată. În ce priveşte baia, Sharron era ca un burete pentru orice jucărie plutitoare, iar Harry avea o armată întreagă de obiecte care ţo-păiau, se scufundau şi îşi luau zborul din apă. Dacă ar fi fost cuminte în ziua aceea-ca şi cum ar fi putut să facă ceva rău, după cum îi spusese Sharron tatălui lui-avea voie să folosească, dacă voia, cada cu săruri minerale a lui Griff. În timpul orei cât dură baia, Sharron reuşi să se ude la fel de tare ca Harry. Când Griff îi spusese acest lucru, ea îi răspunsese că asta se întâmplase din cauză că era prea scundă ca să se poată apleca peste cadă fără să se ude. Grifi se mulţumise să dea din cap şi începu să o usuce, mormăind ceva care putea să însemne că ar fi fost bine să aibă un costum de baie la ea, după care se aplecă în cadă ca să ia în primire celălalt corp ud. Era atât de mulţumită de rolul ei de prietenă şi tovarăşă de joacă, încât ignora cu bună ştiinţă certitudinea că nu va fi întotdeauna la fel, însă nu ignora atingerile, săruturile şi îmbrăţişările lui Griff.

O atingea foarte des, dorind să-i amintească prezenţa lui acolo, aproape de ea. Mângâierile, inocente, erau mai mult liniştitoare decât provocatoare. Se obişnuise cu prezenţa lui, cu mâinile lui, care nu-i mai ardeau pielea la cea mai mică atingere. Nici săruturile nu lipseau. O săruta cu blândeţe, încălzindu-i sufletul.

Erau săruturi care explorau prietenia lor, fără să atingă pasiunea. Când Sharron deschidea gura pentru mai mult, pentru un sărut mai adânc, Griff murmura nişte lucruri fără sens şi înceta să o mai sărute.

Braţele lui erau puternice şi tămăduitoare când mergeau înlănţuiţi pe stradă sau când Sharron îl supraveghea pe Harry şi Griff îi cuprindea talia. Era ceva normal să stea în braţele lui, şi totuşi, nici măcar o dată n-o trăsese mai aproape şi n-o lăsase să se lipească cu totul de el. Simţea că nu va mai trece mult până ce va răbufni.

După o săptămână de tortură, răbdarea lui Sharron ajunsese la capăt. Era într-o joi dimineaţă şi dispoziţia ei nu era dintre cele mai bune.

Voia intimitatea sexului, voia să trăiască din nou

pasiunea pe care o gustase în braţele lui Griff. După ce îşi recunoscu aceste lucruri, Sharron începu să-şi condamne iritabilitatea care era cauzată de frustrarea în cauză. Adică, de frustrarea sexuală, îşi clarifică ea, satisfăcută că găsise un motiv pentru indispoziţia în care se trezise. Se uită la ceas, se încruntă şi scotoci prin sertare după ceva de îmbrăcat care să fie potrivit pentru activităţile programate în ziua aceea. Urmau să meargă la Marine Wold, apoi să facă un tur pe Debarcaderul Pescarilor din San Francisco, la întoarcerea acasă. Dacă se grăbea, mai avea timp cât să se îmbrace şi să-şi ude plantele.

Nu avea niciun chef să se grăbească. Avea chef să se bage la loc în pat şi să se le spună lui Griff şi Harry să meargă singuri. Numai că nu putea să facă una ca asta. Îi făgăduise lui Harry că îi va însoţi, iar mângâierile şi sărutările zgârcite ale tatălui lui n-aveau să-i strice ziua. Cu o seară înainte îi ceruse explicaţii lui Griff pentru comportamentul său ridicol.

Voia cu toată fiinţa ei să facă dragoste cu el şi nu ştia ce naiba mai aştepta. Ştia şi el că luase anticoncepţionale, cum la fel de bine ştia şi ea că el îşi cumpărase o cutie cu prezervative. Chiar dacă anticoncepţionalele nu îşi făcuseră efectul maxim, prezervativele rezolvau cu siguranţă situaţia.

De ce îşi imagina că Griff ar putea să facă dragoste cu ea când nici măcar n-o săruta cum trebuie? Totuşi, erau multe momente în care îl prinsese uitându-se la ea cu atâta dorinţă, încât aproape că leşinase sub forţa privirilor lui.

Leşinase! Nici măcar dacă ar fi leşinat, Griff n-ar fi observat. Îşi făcu vânt, răcorindu-şi faţa, punând pe seama frustrării căldura, apoi luă pe ea o bluză tricotată şi pantaloni albi marinăreşti. Se hotărî să lase proasta dispoziţie deoparte şi trecu la treabă, astfel încât, atunci când Griff şi Harry ciocăniră la uşă, ea îi aşteptă, zâmbind. Se urcară toţi trei în maşina lui Griff şi porniră într-o aventură care îl făcea pe Harry să vorbească într-una de bucurie şi nerăbdare. Asta era bine, pentru că Sharron nu avea suficientă energie să spună ceva.

Sharron îl lăsă pe Harry jos, apoi căută o batistă în geantă şi îl şterse pe ceafă, unde zărise o dâră subţire de transpiraţie. Îl cărase pe Harry în spate, pe ultima sută de yarzi şi acum era doborâtă mai repede decât se aştepta. Grifi se dusese înainte după maşină, după ce spusese ceva despre faptul că Sharron arăta prea obosită ca să parcurgă distanţa până acolo pe jos. Ei da, era într-adevăr obosită, dar şi Harry era la fel, după ore întregi de hoinăreală prin parc, aşa că îl dusese în braţe până la intrare. Corpul lui mititel şi fierbinte stătea culcat peste ea, cuminte, pentru prima dată în ziua aceea plină de aventuri. Şi mâncare şi plimbare. Era frântă. Văzuseră spectacole cu foci, delfini, balene ucigaşe, cu schiori pe apă şi acrobaţi. Mâncaseră pizza sub umbrele de metal, alungând albinele care roiau pretutindeni, până când îşi dăduseră seama că cea mai bună metodă de a scăpa de ele era să se îndepărteze ei înşişi de pizza.

Stătuseră pe peluză şi urmăriseră un spectacol de magie, apoi îl duseseră pe Harry să călărească pe puiul de elefant. Când încercaseră să-i distragă atenţia de la spectacolul cu leul şi tigrul pentru că erau convinşi că obosise-ei obosiseră cu siguranţă-insistase să-l vadă pe tot. Fusese în zona balenei albastre de patru ori, înainte de a reuşi să-l facă să înţeleagă că şi în altă zi va fi tot acolo.

Sharron se sprijini de un perete rece şi îşi făcu vânt cu un pliant în timp ce îl urmărea pe Harry care îşi risipea energia alergând în jurul unui stâlp din apropiere. Cercurile care nu se mai terminau o ameţeau, dar nu putea să-şi ia ochii de la el din cauză că se aflau într-un loc aglomerat, plin de străini.

Ar fi dat orice să poată închide ochii şi să se odihnească. Ăsta era preţul excursiei. Nici măcar sentimentul de frustrare pe care i-l provoca, modul prietenesc în care o trata Griff, nu mai trăia. Voia să se răcorească şi nimic altceva n-o mai interesa.

Griff îi aruncă o privire Sui Sharron când căzu, ostenită, pe locul de lângă şofer şi îi spuse că Harry era prea obosit ca să mai reziste şi la Debarcaderul Pescarilor.

Îi sugeră să se relaxeze şi să se bucure de peisaj. Aleseră drumul cel mai lung de întoarcere, cel care traversa Podul Oakland Bay pentru că Harry voia să treacă prin tunelul din mijlocul lui, apoi pe străzile întortochiate ale oraşului San Francisco, către Podul Golden Gate, de pe care văzură sute de ambarcaţiuni albe care pluteau în golful peste care treceau. Briza care adia dinspre golf îi mai atenuase senzaţia de oboseală lui Sharron, atât cât să poată spune da, când Griff îi propuse să se oprească să cineze, chiar dacă era cam devreme pentru cină. Se opriră la San Anselmo, părăsind autostrada Redwood, unde se hotărâră să mănânce pe strada principală a oraşului pitoresc. După aceea, îl duseră pe Harry la un parc din apropiere, pe a cărui iarbă se zbenguise cu atâta energie încât Sharron simţea că oboseşte din nou numai privindu-l. Griff îi şterse fruntea cu batista lui Sharron şi o tachina pe seama faptului că era atât de fragilă încât nu putea face câţiva paşi fără să asude. Sharron îi răspunsese că era din cauza căldurii. Nu-i plăcea căldura excesivă. Şi apoi, la Marine World făcuseră mile întregi pe jos. Ce nu putea să înţeleagă ea era cum de Harry mai era încă în picioare. Griff îi spusese că, copiii nu-şi pierd energia decât atunci când li se dă vreo treabă de făcut, apoi o trăsese în picioare, ca să meargă la maşină.

Adormise pe locul din faţă şi uitase de toţi şi de toate până când o trezi Griff.

— Va trebui să te antrenezi mai mult dacă un mic tur prin Marine World te termină, îi spuse el, ducându-i geanta până la uşă, pentru că altfel ar fi lăsat-o pe jos, în maşină.

— Nu-mi place să fac antrenamente, mârâi ea, iritată de faptul că Griff arăta ca şi cum avea energie suficientă să fugă câteva mile. Pe lângă asta, eram obosită de când am plecat de acasă. Nu mi-a ajuns somnul.

— Dar te-ai culcat la ora nouă, iubito, îi spuse Griff ridicând dintr-o singură sprânceană în semn de neîncredere. Cel puţin aşa ai spus că ai de gând când ai plecat acasă aseară.

— Şi ce dacă? Poate că zece ore de somn, nu-mi

ajung, i-o reteză ea. Parcă aş avea ceva mai bun de făcut nopţile. Învârti cheia în uşă şi împinse uşa cu piciorul ca şi cum n-ar fi cedat la o atingere mai blândă. Grifi se uită peste umăr ca să se asigure că Harry nu ieşise singur din maşină şi îi cuprinse bărbia cu palma.

— Vrei să spui că lipseşte ceva din nopţile tale? Sharron scoase un fel de mormăit.

— Tare aş vrea să încetezi să mă mai necăjeşti, Griff. Mă cam enervează.

— Să te necăjesc? întrebă el pe un ton dojenitor. Nu te necăjesc Sharron. N-am urmărit decât să dăm puţin timpul înapoi, să te las să mă cunoşti înainte de a face dragoste. M-am gândit că te vei simţi mai bine cu un amant care ţi-a fost şi prieten.

— Asta ai făcut până acum? Ai încercat să mă faci să mă simt mai în largul meu, să nu roşesc de câte ori mă uit la tine? Griff încuviinţă.

— Aveai nevoie de timp.

— Atunci explică-mi de ce sunt atât de nervoasă? întrebă ea, în timp ce păşi în casă, apoi se întoarse către el, pregătită să-l îndepărteze cu braţele încrucişate defensiv pe piept. Abia pot să mă abţin să nu lovesc cu pumnul în ceva.

„*Sau pe cineva*”, adăugă ea fără voce.

— Nu este chiar reacţia pe care am urmărit-o. Grifi se gândi o clipă, apoi continuă:

— Poate că te simţi frustrată şi de aceea eşti atât de nervoasă.

— Bineînţeles că mă simt frustrată! Este chiar atât de greu de înţeles? îşi încleştă maxilarele şi îl privi posomorâtă.

— Vreau să facem dragoste şi singurul lucru pe care mi-l oferi, sunt nişte săruturi amicale şi mângâieri fugare. Griff zâmbi cu toată gura, spunându-şi în sinea lui că tactica pe care o folosise dăduse rezultate mai bune decât se aşteptase. Cu o săptămână în urmă nici n-ar fi îndrăznit să pomenească un astfel de subiect, în niciun caz fără să se înroşească. Acum, aproape că ţipa la el. Avea faţa

incendiată de căldură, iar în ultimele câteva ore fusese la fel.

Nu era roşie din cauza timidităţii. Griff era satisfăcut.

— Ai vrea să vin la noapte, Sharron? o întrebă el în şoaptă, gândindu-se că va reuşi să-i schimbe astfel dispoziţia. Dacă vrei, putem să facem dragoste toată noaptea. Mintea lui Griff depăşi îngrijorarea lui Harry şi zbură la şampanie şi la muzică. Îşi dorise atât de mult să pătrundă în ea, încât i se părea imposibil ca acest lucru să se petreacă atât de repede. Apoi îşi dădu seama că oricum nu avea să se întâmple în seara aceea, după ce se uită la Sharron, care nu prea arăta ca o femeie care ardea de pasiune.

— Nici să nu-ţi treacă prin gând, Griff. Singurul lucru pe care îl voi face în noaptea asta va fi să dorm.

— Atunci, poate mâine seară, insistă el, fără a se descuraja de amânarea lui Sharron, pentru că arăta, recunoscu el, de-a dreptul obosită. Sharron îi aruncă încă o privire.

— Mai vedem. Îşi trecu degetele prin păr şi căscă din greu, pentru că era obosită şi nervoasă şi ştia că nu se purta cum trebuie. Totul din cauza lui Griff.

Trebuia să schiţeze un zâmbet: îi mulţumi lui Griff pentru ziua care se încheiase şi, după ce reuşi să scoată un zâmbet forţat, îi spuse că nu pierdea din vedere că în după-amiaza următoare trebuia să-l tundă pe Harry la frizer. Ea se oferise când auzise că Griff îl tundea singur pe Harry.

Harry merita un frizer mai bun. Griff îi puse geanta pe măsuţa din hol, fără a trece peste pragul uşii.

— Crezi că te descurci singură, iubito?

— N-am nimic. Am nevoie doar de o noapte întreagă de somn.

— Arăţi de parcă ai fi în pragul unei boli. Sharron ridică ochii către el şi lăsă să se vadă o expresie de reproş.

— Nu m-am îmbolnăvit niciodată.

— Aha, încuviinţă Griff, ascunzându-şi zâmbetul. Atunci poate că eşti aşa de roşie din cauza soarelui.

— N-am nimic, aproape că strigă ea. Scoase din nou un oftat şi îşi prinse părul în mâini, ridicându-l de pe ceafă, ca şi cum ar fi căutat vreo briză care să-i răcorească gâtul. Nu găsi nicio briză şi asta o irită şi mai tare.

Griff o sărută şi îi spuse să se bage direct în pat-ca şi cum ar fi avut altceva în cap, gândise Sharron. Totuşi, reuşise să dea din cap aprobator şi să schiţeze un zâmbet.

— Atunci, noapte bună, îi spuse Griff. Te sun mâine dimineaţă.

Abia rostise cuvintele acestea când Sharron murmură noapte bună şi închise uşa. Încruntat din cauza îngrijorării, Grifi se întoarse la maşina parcată. I se părea că este mai mult decât oboseala. Poate doar o răceală. Arăta ca şi cum ar fi avut febră. Se hotărî ca primul lucru pe care îl va face dimineaţă să fie o vizită la Sharron, să vadă ce face. Bineînţeles că Sharron nu se lasă învinsă de boală fără să lupte cu ea, îşi spuse Griff, şi un zâmbet îi miji în colţul gurii când îşi aminti de iritarea ei crescândă. Cu o săptămână în urmă n-ar fi fost în stare să lase descoperită vreo toană. Astăzi, însă reacţia lui la starea în care se afla ea, parcă nici nu mai conta. Şi colac peste pupăză, Sharron credea că era nervoasă din cauza frustrării. Avea dreptate numai pe jumătate. Frustrarea peste o răceală sau cine ştie ce. Nu-i plăcea ca ea să fie bolnavă. Această idee îl umplea de aceeaşi neajtorare pe care o simţise când fusese Harry bolnav.

Faptul că era frustrată nu avea nicio importanţă. După ce s-ar fi simţit mai bine, ar fi avut el grijă să rezolve şi această problemă… pentru amândoi.

Nu era supărat niciun pic pentru că i se trântise uşa în nas, dar spera ca Harry să nu fi observat. Şi Harry îi trântise odată uşa de la dormitorul lui într-un acces de furie, iar Griff găsise soluţia cea mai simplă. Scosese uşa cu totul din ţâţâni şi o lăsase astfel o săptămână întreagă ca să-şi înveţe fiul că uşile erau pentru a separa încăperile între ele, şi nu pentru a fi trântite. Metoda fusese foarte eficientă, pentru că, de atunci, Harry nu mai trântise niciodată intenţionat vreo uşă.

Griff întoarse maşina şi se îndreptară către casă. Grifi se gândi că cel mai bine era să sune dimineaţă, pentru că, dacă avea vreo răceală, un somn lung, neîntrerupt era cel mai bun remediu.

— Tati?

— Hmm?

— Să te ajut să scoţi din balamale uşa lui Sharron?

CAPITOLUL 10

Din cauza unui client nervos care ţinuse neapărat să se întâlnească cu el, pentru ca să se asigure că planurile pe care le concepea corespundeau întocmai cu specificaţiile lui, Griff nu reuşise să o sune pe Sharron înainte de prânz.

Somnul de noapte nu-i îmbunătăţise starea cu nimic. Când, după ce sunase telefonul de douăsprezece ori, ridică, în sfârşit, receptorul, bân-gui ceva despre lipsa de politeţe nemaivăzută de a scula o persoană cu noaptea în cap, după care trântise receptorul la loc, înainte ca el să fi apucat să-i spună cam de cât timp răsărise soarele. Cu cinci minute mai târziu, Griff ciocănea la uşa ei. Văzând că nu vine să deschidă, încercă clanţa şi constată că uşa era neîncuiată. Griff amână reproşurile pe care ar fi trebuit să i le facă pentru altă dată, şi intră în casă, împiedicându-se de papucii pe care Sharron îi lăsase în holul de la intrare. Casa era tăcută şi stăpânită de o atmosferă apăsătoare. Grifi se încruntă când îşi dădu seama că Sharron, care era de-a dreptul maniacă în ceea ce priveşte aerisirea camerelor, nu se obosise să deschidă nici măcar o fereastră înainte de a se culca. Ea însăşi! spusese cu o seară înainte că nu putea să doarmă într-o cameră în care nu avea suficient aer. Deveni şi mai îngrijorat. Se îndreptă spre camera ei şi, în timp ce parcurgea coridorul, strigând-o pe nume, ca să nu se sperie, simţea o senzaţie de gol în stomac. O găsi în pat, dormind profund. Era întinsă pe spate, acoperită numai pe jumătate, astfel că adormise în chiloţi şi camizol.

Pantalonii şi bluza cu care fusese îmbrăcată în ziua precedentă, se înşirau de la uşă până la patul ei, iar

panglica pe care şi-o strânsese în păr era printre cearşafuri. Faţa şi pieptul îi erau roşii din cauza febrei. Când însă observă petele roşii care îi apăruseră pe piele, i se tăie răsuflarea. Vărsat de vânt.

Parcă se simţea şi el un pic mai rău. Stătea pe marginea patului şi nu ştia cum să facă să o trezească fără să o sperie; apoi se gândi că nici nu era bine s-o scoale acum. Mai întâi trebuia să cheme doctorul.

În vârful picioarelor se duse până la bucătărie, unde îşi amintise că ţinea Sharron agenda cu numere de telefon. Mulţumi cerului că numele doctorului era trecut pe pagina urgenţelor. Formă numărul doctorului Brent Lawrence.

După cinci minute, puse receptorul la loc în furcă şi se înapoie în dormitor. Scotoci prin sertarele cu lenjerie până când găsi o cămaşă de noapte relativ decentă. Se întoarse şi se uită lung la Sharron, gândindu-se cum va putea să o îmbrace în cămaşa de noapte fără s-o trezească. Nu reuşi. Abia începuse să-i tragă camizolul de pe ea când Sharron deschise ochii şi îi spuse:

— Nu mă simt bine, Griff. Griff zâmbi.

— Ştiu, iubito. Încerc numai să-ţi creez puţin confort. Îi arătă cămaşa de bumbac, dar Sharron îi aruncă o căutătură urâtă şi îşi trase înapoi camizolul peste sâni.

— Dormeam, îi spuse ea. De ce vrei tu să mă scoli când ştii că nu vreau să mă scol aşa devreme?

— E după-amiază, Sharron. Treaba ta dacă vrei ca doctorul să te găsească în chiloţi. Nu că ar fi mare diferenţă, că oricum îmi închipui că o să vrea să vadă.

— Ce doctor? întrebă ea panicată. N-am chemat niciun doctor.

— Eu l-am chemat. Îndrăzni să-i atingă obrazul. Când văzu că nu-i respinge mâna, o mângâie cu mişcări calmante.

— Eşti bolnavă, iubito, de aceea am chemat doctorul.

— Doctorii nu fac vizite acasă.

— Când i-am descris simptomele, s-a hotărât să vină el la tine. Lăsase intenţionat la o parte amănuntele cu privire la simptome.

— Este pierdere de timp.

— Mai bine, să-l lăsăm pe doctorul Lawrence să spună acest lucru.

Sharron trase de cearşaf, până ce un colţ al lui îi acoperi parţial corpul, apoi îşi frecă fruntea cu palma.

— Mă simt îmbâcsită, spuse ea, şi Griff înţelese că cedase.

— Deci nu te superi că am chemat doctorul?

— Probabil că am o răceală, Griff, spuse ea, rostind cuvintele „răceală” ca şi cum ar fi fost ceva mai puţin demn de luat în consideraţie decât o înţepătură de insectă.

— Sau poate gripa, continuă ea. Niciodată n-am putut să fac vreo diferenţă între ele. Închise pleoapele, apoi le deschise pe jumătate când îndreptă către Griff o privire batjocoritoare.

— Te vei simţi prost când o să ţipe doctorul la tine pentru că l-ai pus să străbată oraşul pentru o simplă… răceală. Grifi se hotărî să-l lase pe doctor să-i spună noutăţile. Oftă şi-i trecu cămaşa de noapte prin faţa ochilor.

— Deci, ce ţinută ai ales, Sharron? Dessou-uri sau cămaşa de noapte?

Gândul la pedeapsa pe care o va primi Griff de la doctor, o mai potolise pe Sharron. Luă cămaşa şi îi spuse lui Griff să se întoarcă cu spatele cât timp se schimbă ea.

— Griff? îi spuse ea cu câteva clipe mai târziu, în timp ce el netezea cearşafurile şi o acoperea.

— Hmm?

— Ai observat că am fost cam răutăcioasă în ultima vreme? Griff îi dădu un pahar cu apă pe care îl adusese de la baie.

— Am observat.

— Mă surprinde că nu te-ai supărat.

— Fiecare om se enervează din când în când, Sharron. Cum am mai putea să ne cunoaştem dacă am fi bine dispuşi şi am râde tot timpul? Grifi se plimba prin dormitor în timp ce vorbea. Voia să o facă să înţeleagă că trebuia să o cunoască în profunzime, nu doar la suprafaţă.

— La urma urmei, continuă el, când eşti nervoasă eşti adorabilă.

— Ţi-am trântit uşa în nas. Bău toată apa şi puse paharul deoparte.

— Nu cred că am fost adorabilă când am făcut asta, se judecă ea. Griff îi povesti ce avea de spus Harry despre uşile trântite. Când o ameninţă, spunându-i ce o să păţească dacă îi va mai trânti uşa astfel, Sharron zâmbi.

Îi spusese că îi mai dădea încă o şansă pentru că ştia că nu se simţea bine. Şi lui Harry îi spusese acelaşi lucru, deşi Sharron se putea aştepta la o lecţie dură despre avantajele izolării unei camere prin uşa, de la fiul lui.

Grifi se lăsă pe pat şi îi luă mâna, răsfirându-i degetele peste degetele lui.

— Nu e nimic dacă te înfurii pe mine, Sharron. Numai Dumnezeu ştie de câte ori ne-am certat eu şi Harry.

— Dar să ştii că nu sunt supărată pe tine, îi spuse ea. N-ai făcut nimic rău.

— Atât doar că nu te-am sărutat cum ai vrut, murmură el ţinând o mână pe pieptul lui. Nu te-am îmbrăţişat cum ai fi dorit tu, n-am făcut dragoste cu tine, deşi amândoi aşteptam cu nerăbdare clipa. Sharron încuviinţă şi pielea obrazului ei căpătă o nuanţă de roşu chiar mai închisă decât până acum.

— Recunosc că am fost uşor mâhnită din cauza asta. Nu mi-am imaginat că sunt bolnavă. Nu mă îmbolnăvesc niciodată. Griff zâmbi.

— Parcă spuneai ieri ceva despre acest efect.

— Credeam că este vorba doar despre frustrare. Sharron îi prinse privirea cu propria ei privire, obligându-l să se uite în altă parte atunci când roşeaţa ei se accentua din nou.

— Nu pot să cred că am spus aşa ceva.

— De două ori. Şi ieri ai pomenit despre asta.

— Cum am putut să uit? Înghiţi cu greu şi îşi încleşta degetele pe degetele lui.

— Acum o săptămână n-aş fi spus-o, recunoscu ea.

— Asta înseamnă că acum te simţi în largul tău cu

mine. Şi frustrată. Griff râse cu vocea lui gravă şi caldă.

— Ştiu, iubito. De îndată ce ai să fii în formă, remediem şi acest neajuns?

— Promiţi? Griff promise.

— Mai întâi să ai grijă să te înzdrăveneşti. Părea mulţumită, pentru că se relaxa pe de-a-ntregul, cum n-o mai făcuse de când se sculase. Cu ochii închişi, îşi trecu mâna lui peste obraz. Griff rămase la căpătâiul ei, dându-i la o parte părul de pe frunte şi încercând să ignore erupţia care începuse să-i acopere braţele lui Sharron. Spera ca doctorul să ajungă înainte ca ea să înceapă să se scarpine.

— Vărsat de vânt! Griff îi auzi ţipătul din camera de zi. Îl izolase acolo la sosirea doctorului. Un exil pe care Griff fusese foarte îngăduitor să-l accepte. Dacă o răceală o făcea ţâfnoasă, atunci însemna că vărsatul de vânt o făcea să-spumege. Ar fi trebuit să-l avertizeze pe doctor că pacienta credea că are o simplă răceală. Fusese însă neplăcut surprins să constate că doctorul lui Sharron era tânăr, chipeş şi nu purta verighetă. Grifi se întrebă cât va mai dura până ce va putea privi, pe oricare bărbat fără să-şi imagineze că acesta ar putea fi cel pe care Sharron îl va alege să-şi petreacă restul vieţii împreună. Doctorul Lawrence băgă capul pe uşă şi-l întrebă pe Griff dacă ar putea să revină în dormitor. Nu îi convenea, dar se supuse, urmându-l pe medic fără a se uita la Sharron.

Surpriza însă îl făcu să rămână mut în prag.

Sharron, sprijinită de o grămadă de perne, stătea lungită în pat, cu braţele pudrate cu calamină şi cu cel mai candid zâmbet care s-ar fi închipuit pe buze.

Era limpede că decizia de a-l lăsa pe doctor să-i dea veştile rele fusese dintre cele mai fericite.

— A început să te mănânce? o întrebă el.

— Puţin. Ridică o mână ca să se scarpine pe braţ, dar o lăsă la loc când Griff îi aruncă o privire plină de reproş.

— Perioada de incubaţie este de la douăsprezece la şaisprezece zile, spuse doctorul, dându-i lui Sharron sticla cu calamină, ca să-i ocupe mâinile cu ceva.

Sharron, spune că probabil fiul dumneavoastră i-a

transmis boala.

— Harry a strănutat lângă mine, confirmă ea, făcându-i lui Griff semn să stea pe pat lângă ea. Doctorul se sprijini de perete, relaxându-şi musculatura atletică în timp ce îi privea cu un aer amuzat şi îngăduitor.

— Când l-am uscat după încăierarea noastră cu noroi, a strănutat de două ori. Atunci cred că am luat vărsatul. Griff nu putea să priceapă de ce părea Sharron atât de încântată.

— Parcă-mi aduc aminte, spuse el, cât de dezgustată erai când ţi-am spus cum se răspândeşte vărsatul de vânt.

— Memoria ta îţi joacă feste, Griff, i-o întoarse ea privindu-l drept în faţă. Harry nu poate să facă nimic dezgustător.

— Să strănuţi pe tot locul nu e ceva dezgustător?

Sharron căscă şi trecu peste replica lui. Acum înţelegea Griff. Sharron delira. Se uită la doctor.

— Cred că aiurează. Nu puteţi să-i faceţi ceva? Lawrence zâmbi.

— I-am dat nişte Tylenon şi febra începe deja să-i scadă. Nu cred că deliregază din moment ce vrea să afle ce s-a întâmplat. În ultimele zile a fost prost dispusă şi preocupată că ceva nu merge cum trebuie. Grifi se întoarse către ea.

— Ce? făcu el, făcând ochii mici când văzu grimasa lui Sharron.

— Credeam că frustrarea mă îmbolnăveşte! Griff simţi că îi urcă sângele în faţă când aruncă o privire spre doctor, care părea cu totul surd acum. Se uită apoi la Sharron clătinând din cap a neîncredere.

— Nu pot să cred, spuse el. Într-un sfârşit.

— Că mi-am imaginat că mă îmbolnăvesc din cauză că m-ai făcut să mă simt atât de frustrată? întrebă ea.

— Nu, fir-ar să fie. Nu pot să cred că i-ai spus doctorului…

— Oamenii trebuie să spună totul doctorului, Griff, îi spuse ea, afişând un zâmbet care ar fi câştigat orice competiţie de inocenţă, şi ţinând cont de faptul că Brent

mi-a prescris pilulele anticoncepţionale, m-am gândit că…

— Ştiu deja la ce te-ai gândit, i-o reteză Griff, şi îşi propti bărbia în piept, înainte de a scoate mormăitul următor. Prost am fost când mi-am închipuit că eşti atât se sfioasă. Brent, cum îl numise ea, îşi reglă vocea şi se îndepărtă de perete, luându-şi un uşor avânt.

— Oricât de interesant ar fi ce urmează, trebuie să mă întorc la cabinet.

Îi spusese lui Griff să mai cumpere nişte calamină şi să-l cheme dacă lui Sharron îi creşte febra din nou, dacă are dureri puternice de cap, sau dacă vomită, sau în cazul în care apare o combinaţie de diverse simptome despre care Griff citise în cartea de îngrijire a copilului bolnav când îl îngrijise pe Harry. Ceea ce îl determinase să cheme de urgenţă medicul, fusese faptul că citise acolo despre contactarea bolii de către adulţi şi despre gravitatea bolii la aceştia.

Lawrence îi avertiză să nu aibă raporturi sexuale pe durata bolii pentru că o sarcină în momentul acesta ar putea duce la naşterea unui copil cu malformaţii.

Le amintise că precauţiile nu erau garanţii. Oricum, nu credea că Sharron va avea apetit sexual. Niciunul din ei nu roşi la avertismentul franc al doctorului. Fiecare se simţea uşurat că scăpaseră de tulburarea care le-ar fi tulburat gândurile.

Când îl conduse pe doctor la uşă, Griff îl asigură că o va duce pe Sharron la el acasă, unde putea să o supravegheze. Când se întoarse de la uşă, se gândi că poate Sharron avea să fie din nou ţâfnoasă când îi va spune de neaşteptata mutare.

Scoase un oftat de uşurare când îi văzu neşters zâmbetul pe buze.

— Am vărsat de vânt, Griff, îi spuse ea, prinzând sclipirea din ochii lui.

— Mda, scumpo, se pare că da. Acum hai să-ţi spun eu ce să faci în situaţia dată. Sharron nu aduse nicio obiecţie când îi spuse de mutare, dar îl preveni că s-ar putea să nu fie întotdeauna la fel de uşor de suportat cum

era acum. Griff o anunţă că, vrând-nevrând va trebui s-o îmbrace într-o pijama cu picioarele cusute, şi că va fi tratată exact ca Harry. Îi răspunsese că nu avea nicio pijama cu picioarele cusute.

— De fapt, nu am deloc pijama. Nu port decât cămăşi de noapte. Grifi se aplecă spre ea până ce nasurile lor se puteau atinge.

— Iar când vei dormi cu mine, nu vei purta nimic pe tine.

— După ce mă însănătoşesc, murmură ea, simţind cum o pătrunde o căldură mai puternică decât cea pe care o avea şi mult mai plăcută.

— După ce te însănătoşeşti, încuviinţă el, înainte de a-şi pecetlui înţelegerea cu un sărut.

Erupţia se întinsese pe braţele şi picioarele lui Sharron înainte de căderea nopţii. Fusese instalată în camera de oaspeţi, care se afla lângă camera lui Griff. Când Harry şi Griff făcuseră cu rândul de pază ca să nu se scarpine nicăieri, lui Sharron îi pieri cheful de glume. Harry era chiar mai rău decât tatăl lui şi o dată i se aşezase pe mână când refuzase să asculte indicaţiile. Nu se împăca deloc cu vărsatul de vânt. Timp de opt zile, Sharron alterna băile carbogazoase cu împachetările în calamină, care îi dădea o senzaţie foarte neplăcută când i se prelingea pe piele. Când Grifi se aşează lângă ea în prima noapte, i se păru că o făcea ca s-o aline. Se răzgândi însă când îşi dădu seama că singura lui intenţie era să se asigure că nu se scarpină în locurile unde o mânca.

După o noapte în care Griff îi ţinu mâinile departe de corp şi prelegeri nesfârşite despre avantajele abţinerii de la scărpinat, Sharron îşi dădu seama cât de tenace era. În dimineaţa următoare Griff căută prin oraş până ce găsi o pijama cu picioarele cusute, care era pe măsura ei. Când îl întrebă unde naiba o găsise, el refuzase să răspundă, şi se mulţumise să taie eticheta, care era cusută de guler. Ca să nu-i irite pielea fragedă, îi spusese el. Sharron era convinsă în sinea ei că fusese la unul dintre magazinele de lenjerie sexy, dar nu avea cum să dovedească acest lucru.

Îl întrebă, totuşi, dacă gustul lui în materie de lenjerie de noapte fusese întotdeauna atât de redus. Griff îi şopti la ureche tot felul de promisiuni erotice care îi puseră inima la încercare într-un ritm anume pe care numai el i-l putea impune, apoi îi pregăti o baie carbogazoasă şi, în sfârşit, făcu şi el un duş rece.

O obligă să poarte pijamaua în noaptea aceea, ca să se poată odihni şi el. Când adormi, Sharron, profitând de zgomotul continuu şi discret al ventilatorului, începu să-şi tragă în jos fermoarul. Griff o prinse pe când îşi scosese jumătate de braţ din mânecă. Noaptea următoare, Griff îi blocă fermoarul, deschizându-l numai din când în când, când era absolut necesar.

Sharron ura vărsatul de vânt şi nici de Griff nu era prea mulţumită.

În cea de-a treia noapte, programul era deja stabilit. Griff îl culca pe Harry, apoi o lua pe Sharron în birou la el, unde lucra timp de câteva ore, apoi o culca pe Sharron. Ar fi exagerat să spunem că dormeau împreună. Dacă se atingeau, din nou da, deşi aşa, în general, când Griff îi ţinea mâinile, iar Sharron, în primele ore ale dimineţii, se întindea după căldura lui. Pentru cazul că Harry ar fi ajuns la ei, Griff dormea îmbrăcat-pantaloni sau şort, şi tricoul, pe care îi dădea jos când îi era prea cald. Sharron realiză că se obişnuise să-l aibă pe Griff aproape de ea nopţile. Se întreba cum se va dezobişnui să doarmă fără el.

După câteva zile, febra îi scăzu definitiv şi odată cu ea, toate celelaite simptome secundare. Erupţia îi acoperise membrele şi stomacul, şi, deşi ştia că ar fi putut să fie cu mult mai rău, era tare mohorâtă.

Harry şi Griff o amuzau, o hrăneau şi îi aduceau aminte să nu se scarpine. Harry îl pusese pe tatăl lui să instaleze în camera ei un televizor la care conectaseră un program de jocuri. Era una dintre distracţiile ei preferate, deşi încă nu reuşea să se dumirească cum face un copil de trei ani s-o bată, deşi se antrenase o săptămână întreagă. Îl bătu pe Harry la dame, o victorie care o satisfăcu doar până când descoperi că Harry nu învăţase niciodată să

joace. Singurul lucru pe care îl făcuse, fusese s-o imite, mişcare cu mişcare, după cum i se confesase chiar el.

Aşa că, îl învăţase să joace, apoi îl certă pe Griff că n-o făcuse el până atunci. Griff îi răspunsese că Harry nu avea decât trei ani şi că mai era destul timp pentru asta.

— Trei spre patru, Griffen Ross, şi este un copil extraordinar de deştept. La anul, pe vremea asta, va învăţa să joace şah. Când află că Griff nu ştia să joace şah, se oferi ea să-l înveţe pe Harry. Mâine.

Griff o lăsa să facă orice îi trecea prin cap, atâta vreme cât nu se scărpina.

Când Sharron insistă ca Griff să lucreze mai mult, o aşează pe canapeaua din biroul lui şi se apucă de lucru, cu un ochi pe planşeta lui şi cu celălalt la ea.

Bună tactică, îşi spuse ea, apoi hotărî că trebuia să-i fie recunoscătoare că o lasă să meargă la baie fără însoţitor. O lăsă să facă baia în linişte. Îşi dădu însă seama curând că Griff îi făcea această înlesnire pentru că baia carbogazoasă avea aceiaşi efect împotriva scărpinatului ca şi supravegherea îndeaproape.

Harry o ungea pe picioare şi mâini cu calamină de cel puţin douăsprezece ori pe zi şi pretindea că asta era slujba lui. Insista adesea să o ungă şi pe abdomen, dar Griff îl oprea, spunându-i că acolo putea să ajungă şi singură.

Se oferise, în schimb, Griff pentru această treabă, dar Sharron era foarte categorică când spunea că vrea s-o facă singură. Griff o strângea în braţe şi o necăjea din cauza sfielii ei, care nu avea ce să caute între ei doi.

— Cum aş putea să fiu sfioasă după tot ce-a fost între noi până acum? întreba Sharron, cu o voce plângăreaţă.

— În ultima vreme am făcut numai lucruri practice, e adevărat, recunoscu Griff. Promit să nu mă las ispitit când te ung pe stomac. Sharron oftă şi clătină din cap.

— Nu cred că m-aş putea lăsa atinsă de tine fără să doresc să facem dragoste.

Ca să dovedească cele spuse, Sharron îşi sprijini capul de coapsa lui şi simţi cum se încordează.

— Vezi ce vreau să spun, Griff. Şi tu îmi faci acelaşi

lucru. Îi cuprinse bărbia în palmă, în aşa fel încât se văzu silită să îl privească în ochi.

— Nici măcar nu pot să mă uit la tine fără să vreau să facem dragoste, Shar.

— Nu-mi place să mă vezi în halul ăsta, murmură ea. Bubele astea sunt atât de scârboase.

— Eşti frumoasă, iubito, îi şopti el, cu buzele lipite de părul ei, îndepărtându-i mâna de pe coapsa lui, înainte de a-l scoate din minţi. De aceea am încercat să te împiedic să te scarpini. Nu mi-ar plăcea să văd cicatrici pe pielea ta superbă, mai ales dacă le putem evita.

— Aha, deci de asta eşti atât de fanatic. Căscă şi se încolăci, lipindu-se de el, când somnul îi mângâie pleoapele.

— Şi eu care credeam că ai idei fixe, adăugă ea. Îl acuza de exact acest lucru în după-amiaza următoare, când o prinse scărpinându-se la baza piciorului.

— Ce-ţi pasă dacă rămân cu o cicatrice la picior? îl întrebă ea.

Griff scoase un oftat şi îi puse pijamaua cu picioarele cusute, deşi mai era mult până să se facă seară. După opt zile foarte lungi, perioada critică trecu. Toată lumea era fericită că se terminase odată, inclusiv Harry, care îşi expimase mulţumirea că făcuse boala înainte de a avea vârsta lui Sharron.

Când boala nu mai prezentă pericol, Sharron insistă să plece acasă.

— Este timpul, Griff. N-a mai rămas nimic de scărpinat şi trebuie să-ţi reiei şi tu viaţa obişnuită. Şi eu am multe de făcut.

„Trebuie să scap de aici!”, urla vocea ei interioară”. *Lasă-mă să plec înainte de a ceda psihic*”. Schiţă un zâmbet convingător şi îşi ascunse gândurile disperate.

Începu să se ocupe cu tot felul de activităţi care nu aveau alt scop decât să-i arate lui Griff că putea să se întreţină singură.

— Eşti sigură că nu mai doreşti să rămâi câteva zile să te laşi dădăcită de Harry şi de mine? o întrebă el,

potolindu-i mişcările dezordonate şi agitate cu o mângâiere blândă.

— Sunt sigură, Griff. Nu mai trebuie decât să aştept să-mi cadă crustele. În rest nu mai am nimic.

„În afară de o inimă frântă, bineînţeles, dar oricum este prea târziu să-mi fac griji din pricina asta”. Îi dădu un sărut zgomotos pe bărbie lui Harry şi începu să împacheteze lucrurile pe care le avea la ea.

— Când se întoarce Harry de la doamna Claymore, spune-i că am depăşit nivelul şase la Ninetendo.

— De ce nu aştepţi să-i spui chiar tu?

— Pentru că acum trebuie să plec acasă, îi răspunse ea, mai brutal decât ar fi vrut, apoi repară totul cu un zâmbet. Probabil că m-aş obişnui prea tare aici. Asta-i tot. Luase hotărârea de a pleca în momentul în care se trezise, înconjurată de zâmbetul lui Griff şi de ţipetele de entuziasm ale lui Harry. Era ceva normal să se trezească cu cei doi Ross lângă ea, să-i vadă şi să-i audă.

Era o obişnuinţă care nu putea să dureze. Durerea cu care descoperise acest lucru o determinase să ia hotărârea de a pleca.

Într-un sfârşit, Griff acceptă, dar numai pentru că se gândea că, după toate cele petrecute acolo, avea nevoie de mediul cu care era obişnuită. Trecură pe la băcănie pentru a cumpăra câte ceva, pentru că ştia că nu va ieşi de pe stradă până ce nu va avea pielea complet curată, iar apoi o duse acasă.

Când păşi înăuntru, casa era tăcută şi liniştită. Rămase în hol până ce Griff colindă prin camere să deschidă geamurile.

— Diseară îţi aduc cina, iubito, îi spuse el, lăsând pachetele de la băcănie sub chiuvetă. Ţi-ar place nişte spaghete? Harry şi cu mine încercăm o nouă reţetă pe care am văzut-o în ziar.

„Crezi că e o idee bună cu cina, Griff? N-ar fi mai uşor să pleci din viaţa mea şi să mă laşi să învăţ să trăiesc fără tine?”

— Sună grozav, îi spuse ea printre dinţi. Ce-ar fi să

mâncăm mai devreme pentru ca Harry să nu adoarmă la masă?

Stătea cu mâna sprijinită de uşa de la intrare şi se străduia să nu pară supărată. Tocmai când se gândea că va trece pe lângă ea şi va ieşi din casă, Griff o sărută cu mai multă voluptate decât o făcuse în ultimele zile şi îi şopti cuvinte magice pe care avea să le priceapă pe de-a-ntregul când se însănătoşea definitiv.

„Ce s-ar întâmpla dacă ai şti că m-am îndrăgostit de tine, Griff?

Ai mai face dragoste cu mine?” Îi răspunse la săruturi, închizând ochii ca să nu cumva Griff să-i citească întrebarea acolo.

Peste cinci zile, îi spuse el. Apoi, o sărută din nou şi o obligă să-i promită că îşi va petrece după-amiaza în pat. Sharron se lăsă pe perete, ca să-i fie mai uşor să se abţină de încercarea de a pătrunde în căldura corpului lui, care o atrăgea ca un magnet.

„Nu ţi-am promis niciodată că nu te voi iubi. Să existe vreun motiv pentru care nu mi-ai cerut acest lucru?”

Ascultătoare, îi spuse că va dormi, dar numai pentru a-l vedea plecat înainte ca lacrimile să înceapă să-i curgă pe faţă. Controlul pe care şi-l impusese pe parcursul ultimelor ore, cedă în momentul în care Griff trase uşa după el. Obrajii fură curând scăldaţi de lacrimi. Se lăsă de-a lungul peretelui şi îşi cuprinse genunchii cu mâinile, ascunzându-şi capul între braţe.

Era îndrăgostită de un bărbat care nu avea s-o iubească niciodată.

Mai rău decât atât, era îndrăgostită şi de fiul lui. Nu putea să suporte gândul că ar putea trăi fără vreunul dintre ei. Plânse până ce rezerva de lacrimi se epuiza, apoi se ridică de pe duşumea şi se duse în dormitor ca să doarmă aşa cum îi promisese lui Griff. Când se trezi, după câteva ore, ştia ce avea de făcut. Era singurul lucru pe care putea să-l facă. Adică, nimic.

Pentru că nimic nu se schimbase. Cel puţin nimic din ceea ce ar fi trebuit ei să cunoască. Îl iubea pe Griff, îl

iubea pe Harry. Era îndrăgostită de amândoi, şi încă foarte rău. Dacă reuşea să ţină pentru ea această constatare, totul mergea după cum era planificat.

Ea şi cu Griff vor deveni amanţi, îşi vor împărtăşi secretele erotice despre care vorbiseră până atunci, vor zbura printre stele şi vor găsi plăcere în acest zbor.

Ea şi Harry vor continua să fie prieteni. Îl va învăţa mai mult despre muzică, iar el îi va da lecţii de Nintendo. Va privi lumea prin ochii unui copil de trei ani şi va învăţa de la el cum este când crezi în poveşti nemuritoare.

Dacă va alege fuga, va avea inima frântă mai rău decât dacă o va lăsa timp de câteva luni în mijlocul drumului. Sharron telefonă să-i spună lui Griff că îi era foame. Se duse apoi la baie să facă un duş. Ar fi vrut să se termine odată cu bubele acelea, pentru că cinci zile i se păreau o eternitate.

Griff şi Harry ajunseră înainte ca ea să se fi uscat, nu numai cu mâncarea, ci şi cu corespondenţa, pe care o luaseră din cutia ei poştală. Sharron primi scrisorile cu bucuria unei persoane căreia îi place să primească veşti, apoi tresări când dădu peste un memento pentru o conferinţă la care îşi propusese să participe, care avea loc la Los Angeles.

— Va trebui să plec, îi spuse ea lui Griff în seara aceea, după ce Griff îl dusese pe Harry la culcare. Trebuie să iau şi eu cuvântul la una dintre teme.

— Când? Griff îşi ridică picioarele pe măsuţa de cafea, având grijă să nu atingă fragila colecţie de cristal. Când Sharron îi răspunse că peste şase zile, mormăi că nu va fi complet restabilită până atunci.

— Dacă peste cinci zile voi fi suficient de zdravănă ca să fac dragoste cu tine, cu siguranţă că voi fi în stare să călătoresc cu avionul.

Rămase fără răsuflare când văzu privirea pasionată şi mistuitoare.

— Mai adu-mi aminte ce aşteptăm, îi spuse el încet, apoi îi cuprinse bărbia în palmă şi îi îndreptă gura către gura lui. Îi muşcă buzele încet, apoi îşi lipi gura de gura ei,

în vreme ce Sharron încerca să se concentreze asupra motivului pentru care se hotărâseră să aştepte. Nu era prea uşor.

— Bubele, îi aminte ea. Aş vrea să-mi dispară cu totul…

— Facem dragoste pe întuneric. Sharron trase aer în piept şi se trase înapoi, la distanţă de gura lui flămândă. Pesemne că dragostea risipise orice urmă de sfială din ea, pentru că nu-şi mai amintea să se fi simţit vreodată atât de firesc cu el şi atât de uşor ceea ce era de spus.

— Vom face dragoste pe lumină, Griff. Vreau să te văd. Griff scoase un geamăt adânc şi îşi întoarse faţa către perna de pe canapea, rostind ceva despre femeile deştepte al căror scop în viaţă este să scoată din minţi bărbaţii.

Continuă să rostească fel de fel de cuvinte asemănătoare, apoi îl transportă pe Harry, care era adormit, afară din casă.

În cele cinci zile care au urmat, Griff o tachina, o testă, se plânse de aşteptare şi o curta pe Sharron cu o intensitate care îi făcea inima să bată în ritmul acela cunoscut pe care numai el ştia să i-l imprime. Au fost cinci zile în care i-a văzut pe amândoi aproape la fel de mult ca atunci când locuise la ei. Cinci zile în care dispăruse orice semn de boală şi îşi recăpătă forţa fizică.

Perioadă în care învăţă să îşi ascundă dragostea.

N-a fost dat să se întâmple, Sharron cugeta asupra acestui lucru şi înţelese că numai un orb nu putea să vadă cât era de îndrăgostită.

Poate că era mai bine că Griff nu era de faţă, să vadă şi el.

Trase o valiză de pe ultimul raft de sus al debaralei şi o puse lângă piciorul patului, gândindu-se la telefonul lui Griff din cealaltă zi. Părinţii lui veniseră pe neaşteptate şi, împreună cu Harry se duseseră la San Francisco să petreacă seara cu ei la un hotel de lângă aeroport, pentru că ei nu aveau suficient timp să vină acasă la Griff şi să se întoarcă apoi. Îşi ceru insistent scuze pentru că lipsea tocmai în seara aceea pe care plănuiseră să o petreacă

împreună.

Se revoltă pe sine pentru uşurarea pe care o simţi când îşi dădu seama că seara lor se amâna, până la revenirea ei de la Los Angeles.

Când hotărâseră împreună să aştepte până când era pregătită fizic, întocmiseră de fapt un soi de programare pentru prima lor întâlnire sexuală. Acest lucru o ţinea într-o stare de tensiune nervoasă. Se gândi că semăna cu extragerea unui dinte: voia să scape odată. Ca să se poată relaxa amândoi trebuie să fie prieteni şi amanţi în acelaşi timp. În timp ce încerca să se hotărască câte rochii să ia pentru Los Angeles, se auzi soneria. De cinci sau şase ori, numără ea.

În uşă, un bărbat asudat, rămas fără grai.

— Te-ai chinuit, nu-i aşa? îl întrebă ea, ascunzându-şi emoţia care îi uscase gura, prin această mică răutate. Griff nu spusese că se va întoarce înainte de a pleca ea la Los Angeles. Crezuse că nu-l va mai vedea timp de o săptămână.

Trecu pe lângă ea, şi împingând-o uşor se îndreptă către bucătărie, unde găsi un pahar pe care îl umplu cu apă.

— N-am prea avut timp să alerg de când te-ai îmbolnăvit.

Sorbi tot paharul dintr-o înghiţitură, îşi mai turnă unul şi apoi îi aruncă o privire atotcuprinzătoare.

— Am făcut opt mile.

— Opt? Parcă spuneai că patru mile sunt suficiente să te ţină în formă. Griff mai bău două pahare de apă înainte de a închide robinetul.

— Am parcurs opt mile ca să nu te sperii. Sharron clipi, remarcând pantalonii scurţi şi cămaşa, ude din cauza transpiraţiei şi întreaga virilitate pe care acest bărbat o degaja.

— Degeaba, Griff, îi spuse ea, reţinându-şi amestecul de bucurie şi teamă. Cred că mă sperii. Griff clătină din cap şi puse jos paharul. Se îndreptă către ea, timp în care îşi trecu privirea peste fusta ei scurtă şi bluza fără mâneci.

— Te doresc de atâta timp, încât m-am gândit că o să se întâmple prea repede, aşa că am alergat încercând să-mi stăpânesc dorinţa. Ridică o mână şi o puse pe umărul ei.

— Crezi că a avut efect? îi şopti ea. Surâsul lui era cât se putea de bărbătesc. Nu răspunse la întrebarea ei, dar în schimb îi puse o altă întrebare:

— Ce program ai în după-amiaza aceasta, iubito?

— Am de făcut bagaje. Grifi se aplecă să-şi treacă buzele peste buzele ei şi, pentru echilibru, Sharron îşi propti vârfurile degetelor pe pieptul lui.

— Te ajut, murmură el, apoi îşi trecu degetele prin părul ei şi îi trase capul pe spate. O sărută pe faţă, de-a lungul obrajilor, pe pleoape, pe gât.

— La şase… trebuie… să fiu… la aeroport. Sharron îşi duse braţele pe umerii lui. Luciul pielii, acoperite de transpiraţie, îi dădea senzaţia de apropiere, de căldură în care ar fi vrut să plutească, în care se simţea chemată să intre ca la ea acasă.

— Trebuie să-l iau pe Harry la patru. Îi dădu la o parte gulerul bluzei şi începu să-i guste curbura gâtului. O mână de-a lui coborî de-a lungul braţului ei, ca să-i prindă încheietura. Se întoarse în aşa fel, încât să poată vedea cadranul ceasului de la mână.

— Avem trei ore la dispoziţie, iubito.

— Trei ore, repetă ea, adâncită în senzaţia pe care i-o dădea atingerea trupului bărbătesc. *„Atât de catifelată”*, gândi ea, *„şi tare în acelaşi timp”.*

Griff făcu un pas înapoi, ţinându-i faţa captivă, sub presiunea blândă a degetelor. În ochii lui, Sharron descoperi o scânteire maliţioasă pe care nu o mai văzuse până atunci şi o văpaie de pasiune pe care o avea şi ea.

— Ce zici, Shar? Vrei cu adevărat să pleci la Los Angeles, fără să ştii cum este când pătrund în tine, cu adevărat? Ridică întrebător capul neluând în seamă roşeaţa care îi aprinsese obrajii lui Sharron, fixând-o cu privirea în vreme ce îi lăsă timp de gândire.

— Aş fi fericit să fac dragoste cu tine acum, continuă

el. Sharron se uită la el neajutorată, iar când Griff zâmbi şi lăsă să-i scape un oftat lung şi şuierător, îşi dădu seama că el avea deja răspunsul ei. Fără să spună nimic, îl privi cum se întoarce şi se îndreaptă spre dormitor. Rămase pe loc, ţintuită de pornirile contradictorii care se zbăteau, disputându-şi întâietatea, mult timp după ce el dispăruse. O aştepta în camera ei. Urmau să facă dragoste, să zboare printre stele. Sharron inspiră profund, apoi încă o dată, de fiecare dată cu respiraţia tremurândă. Corpul ei fremăta, anticipând ceea ce o aştepta dincolo. Totuşi, sfiala care era atât de adânc statornicită în ea, o făcea să ezite.

Vor face dragoste ziua, pe lumină, aşa cum îşi dorise ea. Îl va putea urmări în timp ce îl va mângâia, îi va putea vedea reacţiile. Zâmbi şi constată că, în sfârşit, sfiala dispăruse. Dar nu era chiar sigură.

Îşi auzi propriul râs, în timp ce se grăbea, îrecând prin hol, să întâlnească un iubit care o cunoştea tot atât de bine pe cât se cunoştea ea însăşi. Un om pe care i-ar iubi până la ultima ei scânteie de viaţă.

CAPITOLUL 11

Îl găsi în baie. Acoperită de sunetul duşului, Sharron trecu de uşa lăsată deschisă, oprindu-se numai pentru a-şi scoate pantofii din picioare. Griff închise apa şi deschise uşa în timp ce ea îşi înfrână dorinţa datorită sfielii de care încă nu scăpase. Inima bătea să-i spargă pieptul şi cu mare dificultate reuşi să-şi ţină ochii deschişi. Îşi strânse palmele în fustă, rugându-se în gând să poată face prima mişcare. Nu putea. Pur şi simplu, nu era posibil.

Griff părea să înţeleagă atacul de panică. Trase un prosop de pe grătarul de uscat şi începu să îşi usuce pielea cu o precizie lentă care îi calma nervii.

— Nu mă aşteptam să vii aici, îi spuse el în timp ce îşi înfăşură prosopul în jurul taliei şi veni atât de aproape de ea încât îi putea simţi respiraţia.

Sharron înghiţi în sec, înclinându-şi capul pentru a se uita la Griff. În lumina albă a băii, ochii cafenii străluceau, radiind în jurul lor căldură chiar atunci când devorau.

— Am auzit duşul, spuse Sharron. Nu eram sigură ce

trebuia să fac.

— Ai făcut deja. Se aplecă spre ea şi îşi lipi buzele de buzele ei, apoi se îndepărtă înainte ca ea să se adâncească în sărut.

— De ce nu te relaxezi şi să mă laşi să fac eu restul, hmm?

Sharron respingea instinctiv rolul pasiv, dorind mai mult decât i-ar fi oferit acest rol. Clătină din cap, îşi desfăcu degetele din fustă şi le puse pe pieptul lui, observând cu satisfacţie cum îi modifică atingerea ei respiraţia.

Nu o mai interesa că degetele îi tremurau.

— Vreau să fac şi eu, Griff, îi spuse ea, trasând cu vârfurile degetelor conturul pieptului lui, înainte de a-şi lăsa palmele deschise pe pielea. Zâmbetul lui Griff părea uşor forţat.

— Nici n-aş putea s-o fac fără tine, iubito. Cu mâinile pe umerii ei, se aplecă să-i muşte lobul urechii. Când îşi trecu limba peste adâncitura dintre sâni, Sharron se simţi electrizată. Nu avea altceva de făcut decât să se supună acestui sublim supliciu. Muşchii picioarelor ei se transformaseră în gelatină. Şi încă nu se terminase. Îşi culcă faţa pe a lui şi observă că se bărbierise în dimineaţa aceea.

Ăsta era subiectul despre care în mod sigur că trebuia să vorbească cu el… altă dată. Degetele lui Griff pătrunseră în părul ei pe ceafă, răsfirându-se peste voluptatea cărnoasă, pe care o întâlniseră, încălzindu-se pe măsură ce transmiteau căldura. Sharron ridică gura spre gura lui şi o deschise. Limbile lor dansau împreună şi se contopeau. Se apropie mai tare de el, împingându-se între coapsele lui. Mâinile lui alunecară pe spatele ei, oprindu-se pe fese. Şi-o apropie mai mult, ţinând-o ferm, mângâind-o prin veşminte, potrivindu-i formele peste formele corpului său. Fusta i se boţi în strânsoarea lui, apoi îi căzu până la genunchi, provocând un geamăt de dezamăgire din partea stăpânei ei. Nu se grăbea deloc Griff, pentru că ea era sfioasă, pentru că ea avea mai puţină experienţă decât el şi

nu voia s-o sperie. Trebuia neapărat să-i spună că îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el. Chiar mai mult, îşi spuse ea. Mult, mult mai mult… dacă era posibil aşa ceva. Se simţi inundată de o senzaţie de căldură, umedă şi palpitândă care pornea de undeva dintre coapsele ei, senzaţie apăsătoare care nu cunoştea decât un singur fel de alinare, îşi lipi gura deschisă de pieptul lui şi îi gustă pielea, care era caldă şi uşor sărată, parfumată cu săpunul ei.

Griff începu din nou o mângâiere febrilă pe spatele ei, pe fese, pe pulpe. Se aplecă fremătând, spre el, primindu-i căldura în propria ei căldură, înteţind focul care sălăşiuia acolo. Gura lui i-b găsi din nou pe a ei, în vreme ce începu să desfacă, în mare grabă, nasturii bluzei ei. Îi trase bluza cu totul de pe umeri, lăsând în loc vorbele lui înflăcărate când îi descoperi corpul, alunecând de-a lungul picioarelor ei, odată cu bikinii de dantelă, care se alăturară grămezii de haine de pe duşumea. Gura lui coborî în spatele mâinilor, zăbovind în săruturi fierbinţi şi umede pe sold, pe coapsă, pe genunchi, apoi de la început, în sens invers, străduindu-se să o ţină pe Sharron cât mai strâns, cu o mână rotunjită după forma fesei pe care se mutase, iar cu cealaltă pe părul ei lung, care se revărsa pe spate.

Începu să tremure când el îşi agăţă un deget în breteaua delicată a furoului, cu o privire înfometată încă stăpânită de o răbdare pe care Sharron voia s-o uite.

Poate că, gândi Sharron, ea ar fi trebuit să-l ajute s-o uite.

Când îi trase prosopul de pe coapse şi îl lăsă să cadă, Griff inspiră adânc, zâmbind galeş, ca o promisiune de voluptate.

— N-ar fi trebuit să faci asta, iubito, îi şopti el, în timp ce degetele lui începură un masaj leneş peste şoldul şi dosul ei. Prosopul acela era singurul lucru care mă împiedica să te iau cu totul, acum şi aici.

— Credeam că asta voia, îi spuse ea, şuierându-şi cuvintele din cauza degetelor lui care pipăiau partea senzuală de la baza coloanei vertebrale. Îşi înfundă

unghiile în muşchii strâns încordaţi ai braţelor lui, încremenind în această îmbrăţişare care îi ţinea la numai câţiva milimetri departe unul de celălalt.

— Adică, aici, în baie, mormăi el. Îşi puse acum ambele mâini pe şoldurile ei şi o distanţă de el, din motive numai cunoscute.

— Duşumeaua, masa, continuă Griff. Orice e bun, pentru că nu prea cred că voi putea să merg în halul ăsta.

— În ce hal? îl întrebă ea, deşi ştia prea bine. Privirea, până atunci mărginându-se la piept şi ceea ce era mai sus de piept, îi căzu mai jos de mijlocul lui. Prin genele întredeschise văzu pentru întâia oară obiectul dorinţei sale; văzu ceea ce simţise pe moliciunea pântecului ei. Era tare şi o împungea cu îndrăzneală. Pentru prima dată în viaţa ei, nu roşi. Îl dorea. Fără să-şi dea seama, Sharron coborî mâna şi descoperi combinaţia magică de mătase peste oţel, care o uimi.

Grifi se forţa să stea liniştit. Sângele îi zvâcnea în cap ca şi cum ar fi lovit neîncetat un ciocan, când degetele ei se strânseră încet în jurul lui. Mâna i se încleşta pe fesele lui Sharron, implântându-se în muşchii elastici şi moi, într-un ritm dezordonat care imita bătăile anapoda ale inimii lui. O ţinu cu grijă, apoi, cu mai multă fermitate când sfiala ei se evaporă în întregime, lăsând în loc o femeie curajoasă, în plină desfăşurare, îi mângâie rotunjimea lungă şi tare, apoi puse uşor un deget pe vârful bont, catifelat, trecând peste el de câteva ori, zâmbind şi minunându-se. Când degetele ei se strânseră din nou în jurul lui, cu mai multă siguranţă şi încredere Griff scoase un geamăt prelung. Era timpul.

Îi prinse încheietura mâinii şi o dădu deoparte, cu o insistenţă blândă, până când ea lăsă suficientă libertate pentru erecţie. Apoi, cu dosul degetelor, îi ridică bărbia şi îşi duse încet gura peste gura ei, uitându-se la ochii ei cenuşii, plini de dorinţă. Scoase un geamăt moale, înfometat şi nerăbdător, pe care el nu-l lăsă să treacă neobservat.

— Stai aşa, îi spuse el şi o lăsă în aşteptare cât timp

îşi băgă mâna în mormanul de haine până ce dădu de foiţa metalică în care era ambalat prezervativul pe care îl adusese cu el.

— Îl deschise, se întoarse şi o lăsă să îi urmărească cum se îngrijea şi de acest ultim şi necesar detaliu.

— N-a trecut o lună de când ai început să iei anticoncepţionalele iubito. Este prea deveme să ne bazăm pe efectul lor. Apoi, se trezi în braţele lui, cu sânii liberi sub furoul de mătase, împungându-l cu sfârcurile în piept şi transportându-l undeva la graniţa cu nebunia. Îi luă şoldurile cu mâinile şi le ridică, urcând-o peste el, implorând-o cu şoapte fierbinţi să-i înconjoare mijlocul cu picioarele, în vreme ce el se propti de chiuveta cu piedestal. Sharron îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, sărutându-l cu pasiunea care îi topea buzele sub buzele ei. Cu un braţ petrecut pe după mijlocul ei, în timp ce cu celălalt îi mângâia frenetic fesele, Griff, se apropia din ce în ce mai mult de miezul feminităţii ei.

Era înfăşurată în jurul lui ca un veşmânt. Când degetele lui Griff îi atinseră cea mai intimă porţiune a corpului, Sharron îşi înfipse dinţii în umărul lui.

Apoi, începu să caute leneş minusculul munte şi, după ce îl găsi, se jucă cu el, provocând mici strigăte de plăcere din partea ei. Griff simţi că nu mai putea să amâne mult momentul şi o trase peste membrul său care palpita. Când o pătrunse, ochii ei se umplură de o dulce uimire iar buzele se depărtară când scoase un geamăt prelung. Simţi cum îl învăluie căldura ei, coapsele începură să i se mişte din reflex, împingându-l între petalele ei fierbinţi între care încerca să-şi găsească drumul către marea de căldură care îl aştepta acasă.

Îi spuse ceva ce el nu reuşi să înţeleagă, iar când îi ceru să repete, n-o făcu. Nu insistă, gândindu-se că nu era timpul pentru confesări. Îşi dădu seama că ea nu ştia că o iubea şi era uimit de aceasta. Amâna gândul pentru altă dată.

Fruntea i se acoperise de sudoare în timp ce plutea într-o stare de beatitudine.

— Hai în pat, murmură el, când găsi un dram de putere să-şi mişte picioarele.

— Parcă spuneai că nu poţi să umbli, i-o întări ea, cu respiraţia întreruptă şi dinţii înfundaţi în umărul lui.

— Ţine-te bine, iubito. E groaznic să cazi.

— Depinde cum. Trasă cu limba conturul gâtului lui Griff înainte de a continua.

— Dacă o iau drept în jos… Griff îi scurtă fraza cu o pişcătură în partea mai moale a spatelui. Se concentra să ajungă în pat. Odată ajuns, se aplecă să dea deoparte cuvertura de mătase care acoperea patul, sub care se găseau cearşafurile răcoroase şi albe. Sharron, întinsă pe spate, îl chema peste ea. Braţele îi traseră faţa peste faţa ei. Picioarele ei, ridicate deasupra şoldurilor, îi înlesneau accesul către carnea ei incandescentă.

Simţi savoarea gurii ei şi începu s-o guste pe îndelete. Sărutul porni cu mângâierea buzelor şi muşcături uşoare, moi, apoi limba lui Grifi se plimba pe buza ei de jos, după care îşi făcu loc înăuntru, unde putea să soarbă mai mult din gustul gurii ei. Avea senzaţia că se topeşte şi arde în braţele lui, când îi întreţinea căldura cu mişcări rapide şi repetate ale limbii. Când simţi că e în stare să încheie sărutul, se propti în coate şi începu să privească adânc în ochii ei larg deschişi în care strălucea pasiunea, mai luminoşi decât soarele de după-amiază. Se mişca neîncetat, fără să obosească, sub el şi Griff o linişti cu presiunea puternică a corpului lui. Ar fi vrut să dureze de-a pururi, îşi apropie gura de linia de sus a sânilor, apoi ajunse în vecinătatea sfârcurilor. Degetele ei, pe care i le ţinea în păr, îl ghidau către vârfurile rozalii. Când îi simţi răsuflarea pe ele, scoase un geamăt dureros. Atât de senzual era acest geamăt încât coapsele lui se mişcară spasmodic, avansând în ea. Îi şopti vorbe liniştitoare şi pline de recunoştinţă, îi frământa carnea, întipărind în vârfurile degetelor amintirea belşugului din care era plămădită fiinţa ei, şi îi urmări chipul în vreme ce dorinţa, tot mai mare, îl umplea de o luminoasă fericire. Sharron nici nu-şi imaginase câtă nevoie aveau sânii ei să fie

mângâiaţi, până când Griff îi cuprinse în mână şi îi apăsă cu degetul mare.

Când îi simţi gura deschisă peste vârful unuia dintre sâni, Sharron îşi spuse că nu cunoscuse niciodată o senzaţie atât de plăcută. Dar aceasta fusese doar începutul. Griff o iubi uitând de sine, o explora, o devoră… toate acestea fără să-i abandoneze sâmburele fierbinte, umed. Juca cu ea un joc pe viaţă şi pe moarte, minunând-o şi necăjind-o, aducând-o înapoi când ajungea prea departe, când îl simţea prea intens. Sharron îl înfrunta cu proteste, cu râsete, găsind zonele corpului lui care erau sensibile la o atingere mai superficială sau pe cele care trebuiau mângâiate îndelung. Se rostogoliră într-unul singur de-a curmezişul patului, ridicându-se unul deasupra celuilalt pe rând. Sharron îngenunche peste el, în timp ce Griff îi sugea unul dintre sâni şi îl alinta pe celălalt. Coapsele ei se mişcau într-un dans delicat, făcând ca el să nu poată ieşi decât parţial din ea. O dată, de două ori, după care el îi cuprinse şoldurile şi o întoarse sub el, ca să poată să fie el cel care stabileşte ritmul. A fost un zbor mai înalt decât cel de dinainte, mai înalt decât ar fi îndrăznit să gândească vreodată. Griff o trimisese să se învârtă în jurul soarelui, peste limita timpului, apoi explodase în lumină alături de ea, ţinând-o strâns, ţinându-se de el strâns, în timp ce coborau la realitatea cearşafurilor şifonate şi a trupurilor asudate. După ce îşi regăsi suflul, se întinseră faţă în faţă, cu mâinile împreunate în briza răcoroasă a după-amiezii.

Atunci, Griff începu un alt fel de dragoste, şoptindu-i cuvinte de iubire, care păstrau familiaritatea dintre ei o făceau pe Sharron să dorească mai mult.

Cuvintele care îi transformară replicile în rugăminţi care o făceau agresivă. Cuvinte care însemnau ceva mai mult decât sex şi mai puţin decât devotament etern. Sharron ştia că aşa trebuia să fie, dar nu putea să le dea reciprocitate, pentru că nu avea cum să-şi pună limite inimii. Faptul că o iubea, era un dar la care nu sperase. O iubea, dar înţelegerea lor nu se schimbase. Nu era nicio altă alternativă. După ce se îmbrăcară, iar Sharron

termină de împachetat, plecară la aeroport, trecând pe la doamna Claymore să-l ia pe Harry. Sharron se străduia din răsputeri să ascundă că îi va lipsi puştiul. Că îi va fi dor de Griff, era de la sine înţeles şi nu mai cerea nicio justificare, dar Harry... Ei bine, asta era o altă problemă pe care, Doamne fereşte! n-ar fi lăsat-o descoperită.

Tronc. Tronc. Prrr-tronc. Griff ieşi de sub duş şi se opri să asculte. Tronc. Tronc. Boing. Chicoteala lui Harry avea exact ritmul acelui zgomot. Griff luă un prosop din dulapul de la baie şi îşi şterse părul, întrebându-se ce mai făcea acum Harry. În aceeaşi după-amiază, Griff îl găsise băgat până la gât în mormanul de pulovere pe care le scosese din şifonierul lui Griff ca să-şi atenueze aterizarea când sărea de pe şifonier. Grifi se văzuse nevoit să-i dea o lecţie cu dublu scop: a nu sări de pe şifonier şi a nu folosi puloverele lui tati ca saltea. Harry se amuzase şi îl întrebase dacă asta însemna că putea să sară de pe patul lui etajat. Griff extinse regula non-săritului pe toată suprafaţa casei şi se întreba în sinea lui dacă se va obişnui vreodată să fie părinte. Se părea că singurul lucru care îi susţinea psihicul era telefonul pe care îl primea în fiecare noapte de la Sharron. Era plecată de cinci zile şi cinci nopţi lungi de singurătate, în care adormea cu speranţa că o va visa. Se gândea tot timpul la ea.

Dragostea faţă de ea îi umplea inima într-un alt mod decât o făcea Harry. Ea nu credea că o iubea. Griff ştia acest lucru. Îşi dăduse seama după cum analizase ea cuvintele lui pasionale. Îi răspunsese pe măsură, apoi îi spusese că îi plăcea la nebunie să-l audă şoptindu-i aceste prostii pentru că o făceau să se simtă foarte deosebită. O lăsase să creadă ce voia ea pentru că în acest fel îi era mai uşor. Era mai uşor decât să trebuiască să-i spună că iubirea lui pentru ea nu schimba cu nimic problema căsătoriei. Era mai uşor pentru că nu putea să o iubească fără să i-o spună. Se întrebă dacă îi va spune vreodată şi ea cuvintele pe care i le spusese el. Tronc. Auuu! Boing. Prrr-tronc.

Griff îşi frecă pielea cu prosopul şi îşi trase pantalonii

pe el apoi se grăbi să descopere de unde venea acel zgomot. Cu cât cobora-mai multe trepte, zgomotul şi chicotelile se amplificau. Se opri în uşă şi îşi începu studiul de la Harry. Fiul său stătea pe duşumea, picior peste picior, înconjurat de o cantitate impresionantă de obiecte de birou pe care, evident, le luase din sertarul biroului. Palma lui Harry se lăsa cu putere pe capsator, care scoase un „prrr-tronc”.

Grifi se sprijini de rama uşii şi îşi încrucişa braţele pe piept. Oftatul lui răsunător îl făcu pe Harry să-şi ridice privirea. Arăta uşor vinovat, dar într-o clipă îşi schimbă expresia într-una angelică, inocentă.

— Bună, tati. Ţi-a plăcut duşul? Griff încuviinţă.

— Oare ce văd este un capsator? Harry se uită în jos, apoi înapoi la Griff, cu uimire veritabilă în ochi.

— Hmm, cred că da, tati. Este un capsator. Privi obiectul cu care îşi făcea de lucru ca şi cum ar fi fost foarte surprins că a ajuns lângă el. Grifi se uită la el printre gene, sperând că Harry nu va observa tremurul bărbiei lui în timp ce încerca să-şi ascundă zâmbetul.

— Credeam că ne-am înţeles să nu te joci cu capsatorul, Harry.

— Nu, tata, nici vorbă. Ai spus că nu mă laşi să mai capsez indigoul. Harry zâmbi şi luă o înfăţişare de parcă l-ar fi îndemnat pe Griff să-şi retragă cuvintele.

Nu putea. Grifi se învinovăţi că dăduse greş şi de această dată. Se întreba dacă va reuşi să înveţe să spună ce intenţiona, înainte ca Harry să meargă la colegiu.

Harry făcu un semn larg către teancul de indigouri.

— N-am capsat niciunul, poţi să verifici.

— Nu e nevoie să verific, Harry. Am încredere în tine.

„Cât priveşte ceea ce îţi spun eu”, adăugă el în barbă, după care se gândi din nou că nu Harry era vinovat. Veni lângă Harry şi se ghemui lângă el, studiind amestecul pe care îl realizase fiul său cu ajutorul capsatorului.

Stomacul îi săltă în gol când văzu ambalaje din poleială amestecate cu bucăţi de elastic, foi de agendă şi cărţi de vizită. Pachetele de poleială fuseseră cumpărate

săptămâna trecută şi conţineau prezervative care aveau menirea să o protejeze pe Sharron de o sarcină nedorită. Cea mai mare teamă era că Harry va întreba ce erau acelea. Cealaltă cea mai mare teamă era că nu va şti ce să-i răspundă.

Griff trase adânc aer în piept şi, calmat, ridică de jos capsatorul.

— Nu vreau să te mai văd jucându-te cu el, Harry. Poţi să-ţi găureşti vreun deget. Harry ridică un deget uşor înroşit şi şi-l băgă în gură.

— Nu e de glumit. Am avut noroc că doar mi l-a turtit puţin.

— Să nu te mai joci cu el, repetă Griff, în timp ce trăgea degetul lui Harry din gură.

— Bine. Oricum mă plictisisem. Griff îi cercetă degetul şi nu găsi nimic alarmant, îl văzu apoi pe Harry cum luă un teanc de cărţi de vizită din capsator.

— Acum ce mai faci, Harry? se gândi ce ar face Harry dacă el ar fura pachetele de staniol din grămadă şi le-ar ascunde în buzunar.

— Le scot capsele. Când degetele subţiri încercau să scoată bucăţile de metal, sprâncenele i se încruntau.

— E ceva de muncă. Data trecută, am stricat câteva cărţi de vizită de-ale tale, care nu voiau să iasă cu una cu două. Am fost nevoit să le arunc.

— Data trecută? Stomacul lui Griff execută o cădere liberă, pe care însă se făcu că nu o ia în seamă, după cum nu luă în seamă nici faptul că nu-şi mai auzea bătăile inimii. Harry încuviinţă din cap, fără a-şi ridica privirea.

— Mm-hmm. Ştiam că nu ţi-ar place să găseşti capse în lucrurile tale şi le-am scos pe toate. Trase cotul înapoi când capsa ieşi din stiva de cărţi de vizită. Puse cu grijă bucăţica de metal la coş şi luă o fâşie de elastic.

— Cu asta e mai uşor, pentru că poţi să tragi mai bine de ele. Griff urmări fără glas cum Harry trage cu îndemânare capsele din fâşia de elastic şi trece la obiectul următor.

— Ai mai capsat toate lucrurile astea şi înainte,

Harry?

— Mm-hmm. Harry luă pachetul de staniol în care era prezervativul şi continuă să extragă capse. Operaţia decurse uşor, aşa că se întoarse spre Griff şi, în timp ce punea pachetul în cutia originală, îi spuse:

— Vezi cum ştiu eu să pun lucrurile la locul lor, tati?

— Mm-hmm.

— Totuşi, parcă erau mai multe din astea, spuse Harry. Îmi amintesc că le-am prins pe toate şase cu o singură capsă. Harry le numără cu meticulozitate şi, când ajunse la cinci, începu să caute în jurul genunchilor, în speranţa că va mai găsi unul. Griff îşi dădu seama că nu mai avea ce să găsească şi oftă fără vlagă, în timp ce Harry continua să extragă capsele din cele pe care le găsise.

Griff nici măcar nu începuse să se gândească la implicaţii. Era complet năucit şi singurul lucru pe care îl avea în minte, era că trebuia să ascundă mai bine asemenea obiecte. Medicamentele erau încuiate iar produsele toxice de curăţat, erau şi ele puse într-un loc unde un ajungea Harry. Cuţitele ascuţite erau sus, în bufet. Până şi trusa cu scule era încuiată, pentru a o feri de curiozitatea lui Harry. Nu-i trecuse niciodată prin cap că Harry ar putea umbla prin sertarele de la biroul lui. La urma urmei, Harry nu făcuse mare lucru: luase din birou câteva obiecte-capsatorul, banda… Harry ridică ultimul pachet de staniol şi procedă ca şi cu celelalte. Griff închise ochii ca să nu mai vadă resturile care-i aminteau de năzbâtia lui Harry şi se întrebă ce va spune Sharron când îi va povesti. Nu pentru că ar fi avut cea mai mică idee de ce îi va spune, de fapt. N-ar condamna-o dacă nu l-ar mai crede niciodată.

— Hei, tati.

— Da, Harry. Griff deschise ochii. Harry ridică un pachet între ei doi şi Griff mârâi când observă mai multe găurele prin care pătrundea lumina.

— Ce-i asta?

CAPITOLUL 12

Sharron se furişă din sală înainte de a se fi încheiat

simpozionul, după ce auzise tot ce o interesă despre *„Tânărul interpret şi adrenalina degajată înaintea concertului: Cum poate fi ea dirijată”*.

Hotelul vuia de zarva făcută de cei care predau camerele în acea după-amiază târzie. Sharron urcă scările care duceau la sala de conferinţe, îşi lipi urechea de uşa închisă şi ascultă pentru a se asigura că este linişte deplină înainte de a intra. Încăperea enormă era goală şi înecată în întuneric, singura rază de lumină provenind de la o uşă întredeschisă din fundul sălii. Sharron se strecură uşor şi traversă întinderea nesfârşită de covoare pană la colţul unde o aştepta, în toată splendoarea lui solitară, un pian de concert. Se lăsă pe bancheta tapiţată, a cărei înălţime era încă reglată pentru înălţimea ei, ridică uşor capacul de pe claviatură şi îşi răsfiră degetele pe clape. Sunetul se înălţa generos în sala goală, deşi nu deschisese şi capacul care acoperea corzile. Anii lungi de disciplină îşi spuseră cuvântul. Sharron începu cu mici solfegii şi exerciţii de încălzire care ţinură câteva minute, după care cântă o melodie foarte cunoscută. Totul, însă, fără să dea atenţie degetelor ei, care alunecau singure pe pian. Gândurile îi zburau la patru sute de mile depărtare către nord, la bărbatul pe care începuse să-l cunoască mai bine cu fiecare zi ce trecea. În special, cu fiecare noapte. Nopţi care erau petrecute la distanţă, dar pline de intimităţi pe care nu le împărtăşise cu niciun alt bărbat. Griff îi destăinuia secrete cu fiecare suflare de-a lui, în fiecare privire se aprindea scânteia unei noi fantezii, cerând reciprocitate din partea ei. Obiceiurile şi amănuntele cotidiene ocupau acelaşi spaţiu în povestirile lor ca şi ambiţiile şi crezul fiecăruia în propria sa menire. Întâmplările personale erau împărtăşite şi disecate, atât părţile bune cât şi cele rele.

La insistenţele lui, îi spusese totul despre cariera sa întreruptă ca pianistă, cu toate urcuşurile şi coborâşurile ei. Despre urcuşuri vorbea cu entuziasm, scotea din memorie amintirile aproape minut cu minut, detaliu cu detaliu cum i se întipăriseră acolo, unde le păstra

nealterate.

Apoi, îi dezvăluise cu amănunte cum la un spectacol, se adâncise atât de tare în muzică încât alunecase de pe banchetă şi căzuse, în faţa a mii de oameni.

Ascultă hohotele nestăvilite ale lui Griff şi se gândi că publicul fusese mult mai blând. Totuşi, nu îl putea învinui, pentru că, după ce terminase de povestit cum îşi agăţase tocul în tivul rochiei lungi încercând să rămână în picioare, iar dirijorul, care încercase s-o ajute, se dezechilibra odată cu ea, avea o imagine mult mai complexă asupra întâmplării, decât publicul.

O acuza că inventează. Ea îl lăsa să creadă ce voia.

Sharron zâmbi, dându-şi seama că, fără să vrea, cânta *„Les Miserable"*, piesa ei preferată. Era o baladă, un cântec trist care nu o dată îi umpluse ochii de lacrimi… totuşi, nu şi astăzi. Îşi făgăduise să nu mai verse nicio lacrimă.

Astăzi, balada îşi găsise un public indulgent în inima ei, şi îşi întoarse gândurile la Harry. Oare ce ar gândi el despre poziţia tatălui său sau despre căsătorie dacă ar fi suficient de mare ca să poată lua singur decizii? Oare ar fi un celibatar convins, ca tatăl lui, sau şi-ar încredinţa inima fiecărei femei pe care ar întâlni-o? se întrebă dacă anii de adolescenţă ai lui Harry vor fi o încercare grea, sau dacă va fi destul de matur ca să ajungă la acel nivel de la care chinurile adolescenţei se topesc şi lasă loc încrederii în judecata părinţilor prietenei lui? Habar n-avea, mai ales că nu-l văzuse nici măcar patinând, schiind sau jucând baschet. Era greu să anticipezi cum va evolua Harry, chiar dacă simţea că îl cunoaşte destul de bine. Amintirea somnului de după-amiază, pe care îl împărţiseră de câteva ori, când Harry îşi mulă corpul mititel după forma corpului ei, îi încălzi inima.

Îi lipsea mai mult decât ar fi trebuit. În momentul când se termina povestea dintre ea şi tatăl lui, Sharron avea să iasă cu totul din vieţile lor. Acest lucru avea să se întâmple curând, pentru că nu credea să mai poată sta în preajma lui Griff ştiind că ar mai fi un singur obstacol care

ar putea fi înlăturat din calea unei fericiri veşnice şi nemaiîntâlnite împreună.

Nu Harry era acest obstacol, ci Griff. Griff şi părerea lui despre căsnicie. Griff şi refuzul lui de a crede că poate exista şi fericire permanentă.

Harry nu stătea în cale în niciun caz. Era prea adânc înrădăcinat în inima ei ca să-l poată vedea altfel decât ca pe un copil foarte, foarte iubit. În fiecare dimineaţă de când se afla la Los Angeles, Harry o sunase la telefon, la puţin timp după ce se dăduse jos din pat şi îi vorbise despre isprăvile din ziua care trecuse, despre ce avea de gând să facă în ziua care urma… şi când avea de gând să vină, pentru că i se făcuse dor de ea?

Se înseninã când degetele îi dibuiră pe clape câteva note dintr-un cântec care îi amintea de anii trecuţi. Harry era o cauză pentru o afecţiune mult mai serioasă, o bucurie atât de copleşitore, încât de abia reuşise s-o ascundă de Griff.

În ultimele câteva zile, recunoscuse faţă de ea însăşi că toate gândurile anterioare despre copii în general şi despre viaţa ei lipsită de copii în particular, erau total eronate. Crezuse că nu este interesată de copii pentru că nu avusese posibilitatea să le stea prin preajmă. Greşise.

Pe lângă faptul că realizase că îl iubeşte pe Harry, descoperise cu uluire că dragostea ei mergea mai adânc, că trecea de acest băieţel, îşi dorea un copil, bebeluş sau chiar adolescent. Un copil care să semene cât mai mult cu Harry.

Încurcată pentru că nu ştia ce să mai cânte, îşi lăsă degetele să mângâie pianul, fără a apăsa pe nicio clapă, timp în care luă hotărârea ca, la fel ca până atunci, să ţină în secret acest lucru faţă de Griff. În ceasurile târzii din noapte, totuşi, când stătea cu urechea lipită de telefon, ascultând şoaptele lui de dragoste pline de promisiuni senzuale, găsea că este imposibil să nu creadă că el ar accepta noutăţile cu bucurie. Şi şi-ar schimba şi părerea despre căsnicie. Aproape imposibil, dar nu de tot. Se abţinu, pentru că nu avea altă şansă.

Telefonul lui Griff sună la nouă fix, la fel cum sunase în fiecare seară de la plecarea lui Sharron. Griff puse aparatul pe biroul lui, pe care lumina unei singure veioze arunca o umbră pe cutia de prezervative. Ridică receptorul la al doilea semnal, cât îşi lăsă timp să se asigure că era ea, înainte de a-ida veştile proaste.

Urmă o tăcere grea, apoi Griff putu să jure că auzise un chicotit la celălalt capăt al firului – ceea ce, de fapt, era o prostie, pentru că era convins că Sharron ar fi trebuit să plece să prindă primul avion către casă ca să-i ia gâtul.

— Să recapitulăm, Griff, spuse ea pe un ton foarte apropiat de al lui. Fiul tău a capsat o cutie de prezervative?

— Şi apoi a scos capsele şi a pus prezervativele la loc în cutie.

„Aranjate perfect”, îşi aminti Griff. Atât de bine le pusese la loc încât nici nu se observase.

— Deci vrei să spui că ai o cutie de prezervative cu găurele prin ele?

De data aceasta era sigur că auzise chicotitul. Îşi înăbuşi un mormăit şi încercă să fie mai clar, pentru că era evident că ea nu pricepuse.

— Nu o cutie întreagă, Shar. Am folosit unul, îţi aduci aminte?

Sharron îşi aducea aminte. O roşeaţă puternică îi îmbujora obrajii, dar acest lucru n-o împiedica să râdă. Tabloul în care Harry capsa cu meticulozitate amestecul de obiecte de birou era nostim, dar când se gândea că o făcuse şi cu prezervativele, distracţia devenea copioasă.

— Harry a recunoscut că a făcut acest lucru şi înainte, conţină Griff. Cred că şansele de a o fi făcut înainte de ceea ce s-a petrecut între noi sunt de nouăzeci şi nouă la sută. Încă nu ţi-ai dat seama, iubito? Admonestarea dură a lui Griff îi potoli râsul… pentru o clipă.

— Am priceput foarte bine, Griff, îi spuse ea cu dificultate, strângând din dinţi ca să nu mai râdă. Spune-mi, Griff, cum pedepseşti un copil care ţi-a găurit

prezervativele? Nu-l mai laşi să joace Nintendo o săptămână?

Hohotele de râs ţinute în frâu până atunci, o porniră nestăvilite, în timp ce pe obrazul i se prelingeau lacrimi mari.

— Nu e nimic caraghios! urlă el.

— Ce găseşti că nu e nimic caraghios în povestea asta? Cine lasă o cutie de prezervative la îndemâna unui copil de trei ani, poate să se aştepte la orice.

Nu luă în seamă strigătele lui, ignorându-le cu uşurinţa unei persoane care nu are de ce să-şi facă nici cea mai mică grijă. Cele cinci zile, petrecute fără Griff îi creaseră o perspectivă foarte liniştitoare. Nu s-ar fi speriat de o sarcină neprevăzută, cum s-ar fi întâmplat înainte. Bineînţeles că nu-i putea împărtăşi lui Griff această noutate din cauză că nu voia ca el să se sperie de intenţiile ei, simţindu-şi libertatea ameninţată. Mai ales că intenţiile ei erau onorabile. Avea de gând să respecte cu sfinţenie aranjamentul pe care îl făcuseră.

În afară de cazul că era gravidă, se înţelege. Asta ar fi schimbat totul. În primul rând, gândurile lui Griff legate de căsătorie. N-ar fi avut nicio remuşcare când i-ar fi arătat cât de greşit vedea lucrurile, dacă procreaseră, într-adevăr, un copil. În afară de propria lui persoană, n-ar fi avut pe cine să dea vina. Poate doar pe Harry. Sharron izbucni într-un nou val de râsete, care acoperi ceea ce spunea Griff. Când auzi telefonul trântit în ureche, scoase un adevărat urlet şi se prăbuşi pe pat ţinându-se de burtă. Acelaşi telefon suna cu cinci minute mai târziu. Aproape că-şi venise în fire când Griff îi provocă din nou râsul.

— Crezi că ai putea să raţionezi un pic, Sharron? Nu prea credea că ar putea.

— Mi-ar fi plăcut să aud ce i-ai spus lui Harry când te-a întrebat de ce te-ai făcut verde? Griff spuse ceva obscen, care îi era clar destinat ei.

— M-am făcut alb, nu verde, o corectă el. Jur că mi-a stat inima timp de un minut. Sharron simţi o pornire de simpatie imaginându-şi situaţia grea în care se aflase Griff.

O pornire, nu mai mult.

— Sper că i-ai dat o lecţie. Ce i-ai spus? Ceva simplu, de genul: *„Să nu-mi mai capsezi fluturaşii altă dată”.*

— La naiba, Sharron! Astâmpără-te şi nu mai face glume pe tema asta! Zbieretele lui se suprapuseră peste râsul ei şi, atunci, se gândi să se supună, dându-i un răspuns, care să-l împiedice să ia avionul până la Los Angeles, ca să o facă să priceapă gravitatea situaţiei. Nu prea avea idee cum ar reuşi el să facă acest lucru, şi oricum nu merita. Mai bine s-ar fi gândit că ea nu era îngrijorată.

— Încetează cu zbieretele astea, Griff. Îl trezeşti pe Harry”. *Ca şi pe restul locuitorilor din nordul Californiei”,* continuă ea în gând.

După o pauză, indignarea lui Griff căpătă glas.

— Nu zbiera, Sharron, spuse el, pe un ton care nu lăsa loc nici unui comentariu prostesc din partea ei. Încerc doar să te fac să-ţi dai seama de gravitatea problemei. În niciun caz, problema nu era gravă. Zâmbi, întrebându-se dacă Griff îşi dădea seama că zâmbea.

— Poţi să te calmezi, Griff. Nu am cum să fiu gravidă.

— Vrei să spui că ţi-a venit? întrebă el grăbit, iar ei i se păru că vorbele sunau a uşurare. Nu putea să mintă.

— Nu încă, dar cred că nu ai de ce să fii îngrijorat. Luasem anticoncepţionale, preciză ea cu prefăcută siguranţă de sine.

— Dacă nu a trecut cel puţin o lună de când ai luat, nu e nicio garanţie, bombăni el. Doar ai auzit ce a spus doctorul.

— După câte îmi amintesc, singurul lucru din lume pe care îl recomandă doctorul abstinenţa totală, murmură ea, mulţumind în gând Cerului că nu făcuseră dragoste înainte de a-şi da seama că era bolnavă, altfel, ar fi rămas însărcinată exact când avea vărsat de vânt. Complicaţiile care ar fi decurs de aici, îi înceţoşau mintea.

Totuşi nu se întâmplase.

— Sunt sigură că eram în perioadă proastă, Griff. Şi apoi, chiar dacă…

Ezită, ştiind că, dacă ar pronunţa cuvântul „prezervativ”, ar lua-o de la capăt cu râsul.

— Chiar dacă produsul era deteriorat, sunt convinsă că a minimalizat riscul.

— Nu e destul un risc minim, spuse el încet.

— O gaură de capsă este atât de mică…

— Pentru tine sau pentru mine, dar pentru un spermatozoid este ca Tunelul Olandez. Se gândi amuzată că acum se vedea arhitectul din el.

— Bănuiesc că toată săptămâna viitoare ai să ţi-o petreci făcându-ţi griji, nu-i aşa? Eu, una n-am de gând să mă perpelesc pentru ceva ce n-o să se întâmple.

Urmă o tăcere îndelungată, care reuşi s-o neliniştească pe Sharron. Când îi vorbi din nou, Griff părea să fi acceptat situaţia.

— Ai dreptate, iubito. M-am lăsat tulburat de ceva iluzoriu.

Şi cu asta, închiseră subiectul periculos. Sharron îşi confirmă sosirea în ziua următoare şi încercă să-l facă să renunţe la hotărârea lui de a veni s-o ia de la aeroport, când putea foarte bine să ia autobuzul. Griff avea să vină, bineînţeles, cu Harry, care nu-şi mai dorea nimic atât de mult.

Convorbirea se încheie pe un ton tandru, care o umplu pe Sharron de căldură. Griff îi spuse că o iubeşte, lucru pe care ea îl ştia. Acest gând era un sprijin puternic pentru ea. Era recunoscătoare că nu adusese în discuţie din nou subiectul posibilei ei sarcini. Stinse lumina şi, cu obrazul sprijinit de o mână, încercă să se relaxeze, să uite. Era mai bine, ştia. Nu era nimic de făcut. Dacă temerile lui Grifi se adevereau, spera ca el să nu se sperie prea tare de unica soluţie pe care i-o prezenta ea: căsătoria. La urma urmei, pretindea că o iubeşte.

Dragostea ei pentru Griff era fermă, instalată definitiv în inima ei.

Se întinse pe spate, cu mâna lipită de burtă, dominată de o senzaţie de teamă greu de descifrat, pe care nu putea să o ignore. Se întreba când începe o femeie

însărcinată să aibă primele simptome şi îşi aduse aminte de moleşeala ciudată care punea stăpânire pe ea întreaga zi. Cum ar fi putut să doarmă fără să ştie?

Griff aruncă la coşul de gunoi cutia cu prezervative, apoi se uită la Harry, după care se îndreptă către camera lui. Intenţionase s-o liniştească pe Sharron, şi se liniştise el. Chiar dacă i s-ar fi întâmplat o nenorocire, Sharron ar fi întâmpinat-o râzând şi cu certitudine că nu avea de ce să-şi facă probleme. Era foarte bine. Acest „şi dacă” ar fi îngrijorat-o puţin. Dacă era însărcinată, nu era decât un singur lucru de făcut. Spera că nu se va împotrivi când o va târî în faţa altarului. Poate că ar fi fost puţin deranjată de faptul că devenea dintr-odată mama unui copil de trei ani şi că purta primul ei copil. Dar o iubea şi spera că va învăţa să-l iubească şi ea. Căsătoria nu-l mai umplea de teamă ca până atunci. Poate din cauză că avea încredere în Sharron din tot sufletul, garanta pentru ea cu toată viaţa lui. Cu copilul lui.

Dar în el putea să se încreadă? întins în pat, pe întuneric, multă, multă vreme, întrebarea aceasta îl chinui până ce somnul îi dărui alte gânduri, alte vise.

În ele era, bineînţeles, Sharron.

Sharron coborî din avion şi privi în mulţimea care aştepta, ca să-i vadă pe Griff şi pe Harry. Când îşi dădu seama că nu se aflau la poartă s-o întâmpine, ziua îi păru brusc mai puţin strălucitoare. Nu avea importanţă. Probabil că o aşteptau la curbă. Parcarea era foarte dificilă, îşi spuse ea, în timp ce se îndrepta către oficiul de bagaje, simţind aceeaşi stare de oboseală în care fusese şi cu o zi mai înainte.

Aeroportul era enorm, şi până găseai un loc de parcare şi îţi făceai loc prin mulţime până la poarta de primire, îţi trebuia cel puţin treizeci de minute.

Probabil că Griff nu-şi calculase bine timpul. Un râset cristalin, cunoscut, răsuna pe aproape. Singura avertizare. În secunda următoare, o grămăjoară colorată care zbura aproape de sol, i se lipi de genunchi. Sharron îşi pierdu echilibrul şi se trezi în braţele lui Griff. Fără să strivească

băiatul, Grifi se aplecă şi o sărută. Era un sărut rapid, dar cu o forţă care lăsa să se vadă că lui Griff îi fusese tare dor.

— Bine ai venit acasă, iubito, murmură el zâmbind, în timp ce ea se supunea cu plăcere atacului dublu, pornit deodată, de la tată şi fiu.

— Bună. Salutul ei era zgârcit şi cam lipsit de suflu, iar Griff o sărută din nou, înainte de a se apleca să-l desfacă pe Harry de genunchii ei. L-ar fi ridicat pe umeri, numai că Griff avusese o altă idee. Îşi desfăcu braţele către Sharron şi o imploră să-l îmbrăţişeze. A fost o îmbrăţişare lungă. Şi-a culcat capul pe curba umărului ei, şi-a potrivit şezutul pe şoldul ei şi a întrebat-o dacă n-ar vrea să-l ţină aşa tot drumul până la maşină. Bineînţeles că nu putea să refuze, nici măcar atunci când începuseră s-o doară braţele. Griff, ale cărui proteste împotriva dorinţei lui Harry fuseseră ignorate cu desăvârşire, mergea alături, cu geanta ei într-o mână, în vreme ce, cu cealaltă o ţinea pe Sharron de umăr.

— Ai fost plecată aşa de mult, Shawon. Mi-a fost dor de tine.

Mânuţele lui Harry, strânse în jurul gâtului ei, desfăcură câteva din acele de păr ale lui Sharron. Puţin îi păsa.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, murmură ea, trecându-şi buzele peste părul lui buclat şi mătăsos. Nu se mai simţise astfel de zile întregi.

— Ţi-a spus tatăl tău că am ajuns la nivelul şase la Nintendo?

— Mda. Eu sunt la nouă.

Harry se apropia pe furiş mai mult de ea – dacă era posibil-şi îi răsufla pe gât, plin de mulţumire.

— Îţi plac aeroplanele, Shawon? Tati spune că putem să mergem cu aeroplanul la Disneyland.

— Vă duceţi la Disneyland? Ce palpitant! Ea nu fusese niciodată.

— Ura! Tati spune că au case cu fantome şi o barcă cu vâsle care traversează o junglă şi tot soiul de chestii grozave. Se răsuci în braţele ei ca s-o poată privi în faţă.

— Poţi să mergi cu noi, Shawon? O să fiu cuminte de tot şi dacă vrei pot să-ţi dau câteva alune din cele pe care le iau pentru elefanţi.

— Au şi elefanţi? întrebă ea, prinsă de invitaţia neaşteptată a lui Harry.

— Poate că nu chiar acolo, dar tati spune că există o grădină zoologică la care putem merge, îţi plac elefanţii, Shawon?

— Păi sigur că-mi plac…

— Atunci vii? o întrebă Harry entuziasmat.

— Ascultă, Harry, n-am spus când o să mergem, începu Griff, dar Sharron îi tăie vorba, oprind astfel o ceartă între tată şi fiu.

— Nu prea cred că voi avea timp să merg, Harry. Nu mai sunt decât câteva săptămâni până când începe şcoala şi după aceea, voi avea un program foarte încărcat.

— Dar de Crăciun? Poţi de Crăciun?

— Harry, poate că Sharron o să vrea să-şi viziteze familia de Crăciun, spuse Griff, care şi-ar fi dorit ca fiul lui să înveţe să aibă mai mult tact sau măcar răbdare.

Şi Griff avea să-i pună câteva întrebări lui Sharron şi, în funcţie de răspunsurile ei, putea presupune prezenţa ei alături de ei doi la Disneyland, sau putea să-i vorbească despre o calamitate. Le lăsă însă pentru mai târziu, pentru orele destinate exclusiv adulţilor.

— Dar vreau să vină şi ea cu noi! Harry nu avea de gând să se lase.

Sharron şi Griff schimbară o privire deznădăjduită, apoi lui Sharron îi trecu prin minte să abată gândurile puştiului.

— Ţi-am spus oare că ţi-am adus ceva de la Los Angeles? Harry luă un aer vesel.

— Într-adevăr?

— Mda. Este în valiza mea. Îl fixă pe Harry mai bine peste şoldul ei şi îl pişcă de nas.

— Poate că dacă eşti foarte cuminte, te las să-l deschizi atunci când ajungem la maşină.

— Pot să fiu foarte cuminte. Nu-i aşa, tati? Griff

mormăi ceva care se încheie cu

„Atunci când dormi” şi o trase pe Sharron mai aproape de el când dădură de îmbulzeala de la intrarea în sala de aşteptare. Când ajunseră, într-un sfârşit, la cealaltă mulţime, care îşi aştepta bagajele, Griff îi conduse către un colţ liniştit.

Sharron îl lăsă pe Harry jos din braţe şi căută în geantă, unde reuşi să găsească un şerveţel, cu care îşi şterse transpiraţia de pe gât. Căratul lui Harry în braţe o obosise mai rău decât şi-ar fi închipuit. Îşi făcu vânt cu mâna pentru a-şi răcori faţa. Apoi, din nou. Probabil că era prea cald în aeroport.

Senzaţia de căldură excesivă pe care o avea era mult mai puternică decât cea pe care o avusese cu ocazia vărsatului de vânt.

Se sprijini de un perete răcoros, continuând să-şi facă vânt, cu un ochi la Harry, care îşi croia drum prin mulţime după tatăl lui. Grifi se uită peste umăr ca să se asigure că Sharron era unde o lăsase, apoi se aplecă spre Harry că să vadă dacă nu şi-a băgat degetele în banda transportoare. Cele două capete blonde dispărură în mulţime. Disneyland. Îl invidia pe Harry pentru excursia pe care avea să o facă. Pe când era copil, Sharron îşi dorise cu ardoare să meargă şi ea dar nu găsise niciodată suficient timp. Intre programul ei de studiu la pian şi obligaţiile pe care i le impuneau părinţii ei, reuşise să crească fără să fi dat vreodată mâna cu Mikey Mouse. Acum, ştia că răspunsul la invitaţia ispititoare a lui Harry este „da”, însă îşi dădea seama că Griff nu va accepta.

Ar semăna prea mult cu o familie dacă ar călătorii împreună la Disneyland sau în altă parte. Nu, Griff n-ar accepta aşa ceva.

Pe lângă asta, avea atâtea lucruri de făcut în timpul ei liber. O mulţime de lucruri.

Lucruri pe care nu şi le amintea deloc.

Harry s-a conversat cu dinozaurul pluşat pe care îl primise tot drumul de întoarcere la San Francisco şi peste Golden Gate Bridge, în timp ce Griff şi Sharron au repetat

evenimentele săptămânii, pe care le discutaseră la telefon dar care, într-un fel, trebuiau repetate. Parcă zburaseră. Cu o clipă înainte fuseseră la aeroport şi acum Griff oprise maşina în faţa casei ei. După ce, împreună cu Harry, căraseră bagajele lui Sharron înăuntru, Griff îl trimise pe Harry afară, să se joace, ca să-i poată da lui Sharron adevăratul sărut de bun sosit.

Un sărut cumpătat, pentru că ştia că era mai bine să nu se-ncingă prea tare. Numai că, spre surpriza lui, Sharron, al cărei răspuns fusese la fel de moderat la început, îi înlănţui gâtul cu braţele şi îşi lipi trupul de trupul lui. În momentul acela, se schimbă totul, iar controlul lui Griff o luă razna. Sărutul deveni fierbinte, mistuitor, ducându-i înapoi la ziua în care făcuseră dragoste pe patul care se afla la câţiva paşi de ei. Abia se abţinu să nu o tragă jos pe hol şi să repete ziua aceea, să o iubească până când niciunul din ei nu mai avea energie nici cât să răsufle.

— Să închiriem un joc Ninetendo în după-amiaza asta, tati? E unul nou pe care vreau să i-l arăt lui Sharron. Harry împinse uşile batante de la camera de zi şi îi privi pe adulţi, care îşi întrerupseseră sărutul cu o fracţiune de secundă mai devreme, aşteptând răspunsul. Griff îndepărtă uşor mâinile lui Sharron de pe umerii lui, o sărută pe frunte şi murmură ceva despre mai târziu.

Îşi drese vocea şi se întoarse apoi către fiul său.

— Pot să închiriez, Harry. Se spune pot, nu „să închiriez”. Harry zâmbi.

— Asta înseamnă da? Griff clătină din cap.

— Mai vedem. Trebuie neapărat să mă duc la o întâlnire şi nu ştiu dacă îmi rămâne destul timp să trec pe la centrul de închirieri în drum spre doamna Claymore.

— Îl iau eu, spuse Sharron. Îşi ascundea dezamăgirea că Griff trebuia să se ducă la lucru, apoi, după ce se gândi mai bine: îşi dădea seama că era mai bine astfel, pentru că şi ea avea de mers într-un loc unde voia să fie singură deocamdată.

— Nu te superi? Grifi se uită la ceas şi îi făcu cu

ochiul.

— E obligatoriu să merg. Sharron scutură din cap.

— Du-te liniştit. Harry şi cu mine mergem la magazin, apoi îl duc la doamna Claymore. *„După ce trec pe la farmacie”*, adăugă ea pentru sine. Nu mai suport aşteptarea.

Nu pusese la socoteală curiozitatea unui băiat de trei ani şi jumătate. Găsise un raft întreg cu instrumente pentru testarea de sarcină şi se gândi că subestimase gradul de dificultate a problemei. Nu numai că trebuia să citească fiecare etichetă ca să vadă care era potrivit pentru situaţia ei, dar îl avea şi pe Harry cu ea, care îşi înfigea în permanenţă vârfurile pantofilor în tocurile ei. Ridică cu nonşalanţă unul şi începu să citească pe dosul ambalajului.

— Ce este asta, Shawon? îi aruncă o privire calmă.

— Ceva ce trebuie să cumpăr, Harry. De ce nu te uiţi mai bine la instrucţiunile de pe Ninetendo?

— Nu ştiu să citesc. Se apropie de picioarele ei.

— E frig aici, Shawon. Îl luă într-un braţ, în timp ce cu celălalt ţinea pachetul, încercând să vadă dacă se putea aplica în orice moment al zilei. Nu se putea. Îl puse la loc, apoi alese altul.

— De ce are pe el o tanti însărcinată? întrebă Harry şi se întinse să pună mâna pe el. Sharron îl puse şi pe acesta la loc şi luă în schimb unul care nu avea desene pe el.

— Nu ştiu, Harry. Sigur nu ştii să citeşti? Clătină din cap cu putere.

— Totuşi, cunosc literele. S-a-r-c-i

— Eşti prea curios, puştiule, îl întrerupse ea, lăsându-l jos.

— Nu plecăm, Shawon?

— Desigur. Sharron strânse din dinţi şi alese la întâmplare două pachete. Îl luă pe Harry de mână.

— Cred că doamna Claymore se întreabă ce o fi cu tine.

— Duc eu pachetele. În mod miraculos, Sharron ieşi

din magazin având încă o urmă de demnitate rămasă intactă.

Întâlnirea lui Grifi se încheie repede şi profită de pauza pe care i-o făcuse în program ca să treacă pe la florărie şi să ia florile pe care le comandase dimineaţa. Erau aranjate într-o vază pe care o cumpăraseră, el şi cu Harry, cu câteva zile înainte. Alergaseră o zi întreagă pe la magazine până când găsiseră o vază care, după părerea lui Harry, ar fi pe gustul lui Sharron. Pentru copil devenise o obsesie înlocuirea vazei pe care o spărsese. Trebuia să se bazeze pe sprijinul financiar al tatălui său, dar era convins că Sharron va înţelege cât de rău îi păruse de cealaltă vază. De fapt, Harry exprimase acest lucru mult mai simplu.

— E important ca Shawon să ştie că nu sunt rău. Lui Griff nu i se părea că asta era problema. Fusese de acord să plătească vaza fără permisiunea lui Harry.

Florile, însă fuseseră în totalitate ideea lui.

Pusese aranjamentul floral enorm lângă bancheta din spate şi o pornise spre casă, unde, odată ajuns, o sunase pe doamna Claymore să-i spună că va veni ceva mai devreme să-l ia pe Harry. În felul acesta se gândise că va apuca să-i lase vaza cu flori, înainte ca florile să se veştejească în maşină. Şi mai rămânea o oră înainte de plecare, o oră întreagă în care nu avea nicio întâlnire sau altceva de făcut, şi nici să fie deranjat de un copil. O oră în care avea să se gândească cum s-o ceară pe Sharron în căsătorie, cu „C” mare. Căsătoriţi până la sfârşitul vieţii. Îşi turnă un pahar de ceai rece şi ieşi în curtea interioară. Se aşeză pe un scaun capitonat, îşi lungi picioarele pe un alt scaun şi se gândi că ar fi fost mai bine să o fi cerut în căsătorie înainte de a-i fi povestit păţania cu capsatorul.

Numai că atunci nu şi-a dat seama că ar fi vrut să-şi petreacă restul vieţii cu ea. Nu-şi dăduse seama de acest lucru până când nu avuseseră conversaţia aceea. Reacţia ei îl pusese pe gânduri, râsul ei îl făcuse să-şi cerceteze mai adânc sufletul şi gândurile. Atunci îşi dăduse seama că îşi dorea foarte mult să-şi petreacă întreaga viaţă iubind-o.

Îi spusese înainte că o iubeşte. Se poate să-l fi crezut, dar cu rezervele pe care le stabiliseră împreună.

Rezerve care puneau de la bun început câte un semn de întrebare pe fiecare cuvânt rostit. Acum nu mai exista nicio condiţie. Avea de gând să o ceară acum, înainte de a afla dacă este sau nu însărcinată. Probabil că urma să-i reproşeze că fusese atât de neînduplecat în privinţa căsătoriei. Atât de idiot!

Îşi aminti cuvintele pe care i le spusese în seara aceea, când fixaseră condiţiile relaţiei lor: *„Nu mă mai însor, Sharron. Niciodată. N-ar fi cinstit din partea mea să nu-ţi spun lucrurile acestea”*. Atunci nu ştiuse cât de tare se va îndrăgosti de ea. Nu-şi dăduse seama că viaţa fără Sharron ar fi ceva imposibil de suportat. Şi Harry o iubea. Griff zâmbi, cu ochii la pajiştea verde, întrebându-se dacă şi-ar fi închipuit atunci ce importanţă va avea Harry în decizia pe care o luase acum.

Oare o lăsase pe Sharron să vadă că instinctele ei materne funcţionau perfect pentru că ştia că asta va avea importanţă pentru viitorul lor?

Sau se îndrăgostise de femeia care îi iubea fiul?

Ar fi vrut să fi ştiut mai devreme. Dacă era însărcinată, ar fi putut să-şi închipuie că se însoară cu ea din obligaţie dar nu era adevărat. Avea de gând să se căsătorească cu ea indiferent dacă purta sau nu copilul pe care îl procreaseră în momentele acelea minunate în care făcuseră dragoste.

Nu-i rămânea decât speranţa că nu era însărcinată şi atunci îl va crede.

CAPITOLUL 13

Era însărcinată. Studie îndelung rezultatele înainte de a deschide cel de-al doilea pachet, cu care procedă la fel. După zece minute, avea confirmarea primului test.

Era însărcinată, în afara cazului în care ambele teste erau greşite. Citi din nou instrucţiunile-integral de data aceasta-şi descoperi că precizia maximă a testului se putea obţine la trei zile după care ar fi trebuit să aibă ciclu, însă nu avea răbdare. Sharron se duse în dormitor şi formă

numărul de telefon al doctorului.

Poate că exista posibilitatea să-l facă mai repede. Aşteptă să audă vocea secretarei la celălalt capăt al firului. Nu suporta gândul că era singura care ştia că este însărcinată. Ştia foarte bine acest lucru, dar trebuia să-i spună lui Griff.

Secretara răspunse înainte ca Sharron să apuce să se gândească cum va face asta. Doctorul nu putea fi găsit întreaga săptămână, şi nici asistenta lui. S-ar supăra dacă ar aştepta până lunea viitoare?

Nu. Sharron îi explică situaţia, iar secretara o trimise la o clinică de programare familială. Acolo făceau testul şi dădeau rezultatul în aceeaşi zi. Şi, da, testul de sânge confirma sarcina după trei zile de la concepere. Sună la clinică şi se programă pentru dimineaţa următoare. Se hotărî să-i spună lui Griff numai după aceea, pentru că nu avea niciun rost să-l alarmeze pe jăratic dacă primele rezultate erau greşite. Cu o poezie pentru copii în gând, Sharron se duse la dulap să-şi ia rochia de mătase stacojie. Era timpul să dea viaţă fanteziei lor.

Aşeză cu grijă rochia pe pat şi căută prin sertarul cu lenjerie ca să găsească ceva potrivit de îmbrăcat pe dedesubt. Nu dură mult, pentru că rochia fără bretele nu cerea mai mult decât un furou, ciorapi şi ceva care să-i susţină. Scoase o pereche de chiloţi de dantelă şi rămase pe gânduri, întrebându-se dacă avea într-adevăr nevoie de ei, apoi izbucni în râs şi îi azvârli pe pat alături de celelalte obiecte de îmbrăcăminte. Mai rămăsese ceva timp până la venirea lui Griff, aşa că se duse în camera de zi să mai studieze la pian, mai ales că nu putea să piardă toată după-amiaza râzând de una singură. Nu avea nici cea mai mică grijă cu privire la ceea ce avea el să-i spună când va discuta despre căsătorie.

Bărbatul pe care îl iubea trebuia să facă ceea ce era bine.

Griff auzi muzică în timp ce se îndrepta către intrare. Se opri în faţa uşii, recunoscând muzica tumultuoasă a lui Rahmaninov, şi îşi dădu seama că buna dispoziţie a lui

Sharron nu se diminuase de când, împreună cu Harry, aduseseră florile în după amiaza aceea. Şi atunci cântase la pian. Era pentru prima dată când o asculta cântând. Era mai mult decât bună. Cânta dumnezeieşte. Cu o energie incredibilă. Se întrebă dacă era întotdeauna atât de agresivă când cânta. Forţa şi viteza cu care atacă, îl făcură să se gândească că nu glumise când îi povestise cum căzuse de pe banchetă. Ar fi fost surprins dacă acest lucru s-ar fi petrecut numai o singură dată. Atent să nu facă niciun zgomot-nu că ar fi observat

Sharron, care era: mult prea prinsă de muzică-Griff intră în casă. Pătrunse în camera de zi doar cât să poată vedea capătul pianului.

Vaza cu flori se bucurase de un succes imens. Sharron îl îmbrăţişase pe Harry cu putere, apoi îl sărutase pe Griff cu pasiune eliberată de orice teamă de timiditate. Harry care radiase de bucurie la îmbrăţişare, rămase uimitor de tăcut în timpul sărutului, după care îl trase pe Griff afară, pentru că încă nu apucase să joace Ninetendo, iar în ziua următoare trebuia înapoiat.

Griff băgă capul după colţ şi se trezi cu o surpriză la care rămase mut.

Sharron purta rochia, o minune de mătase stacojie care i se mula pe sâni şi îi scotea în evidenţă culoarea imaculată a pielii. Părul îi era ridicat de pe umeri, într-o coafură care părea că se ţine într-un singur ac să nu cadă.

Visul lui. Se simţi pătruns de o satisfacţie deplină, masculină. Rămase nemişcat în timp ce femeia pe care o iubea îi umplea inima de muzică şi dragoste. Nu-şi putea închipui viaţa fără prezenţa ei. Muzica se încheie cu o splendidă cascadă de sunete care îşi transferară ritmul în fiinţa lui. Până ce ajunse să perceapă liniştea, Griff mai vibra încă un timp, din ce în ce mai puţin, şi, dintr-odată Sharron îşi ridică privirea. Atunci văzu ceva ce nu mai văzuse până atunci în ochii ei.

Era o dragoste, o fericire de nespus care se oglindea în ea din propria lui lumină. O clipă numai… apoi dispăru, ca şi cum ar fi fost numai o licărire. Dacă se gândea că

trebuia să se ascundă de el? Avea să-i spună direct mai târziu.

Se ridică de la pian şi o porni foarte încet în jurul pianului, lăsându-şi degetele să danseze pe abanosul lăcuit al pianului, ascunzându-şi expresia în spatele genelor coborâte. Griff o urmări cu privirea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se gândi cât de frumoasă era… şi cât de mult îşi dorea să se vadă privirea aceea plină de dragoste în ochii ei. Sharron devenise conştientă de prezenţa lui în momentul în care intrase în casă, într-atât de sensibilă era la persoana lui. În momentul acela, îşi dăduse seama că nu există nicio cale de a-l convinge să se însoare cu ea dacă nu ştia că îl iubeşte. Astă seară, când va fi în braţele lui, unde i se părea mai normal să spună astfel de lucruri şi unde, da, i-ar fi fost ceva mai uşor decât, să spunem, să i-o spună peste masă în timpul cinei.

Mâine îi va spune restul. După ce va şti exact rezultatul testului, când nu va mai exista niciun dubiu asupra vieţii pe care o creaseră.

Se opri în dreptul florilor şi ridică genele ca să se uite la bărbatul care îi furase inima. Nu se uita ca un bandit. Gândul acesta îi încolţi un zâmbet în colţul buzelor, zâmbet care crescu când nu reuşi să-şi ia ochii de la chipul chipeş, viril care se afla la numai câteva picioare lângă ea. Era îmbrăcat impresionant. Purta o cravată colorată, sacou închis la culoare şi pantaloni largi de culoarea grâului, la fel cu cămaşa. Îşi dădu seama că o aştepta. Brusc, înţelese ce aştepta.

— Te iubesc. Cuvintele îi zburară înainte de a şti că le va rosti şi mult mai uşor decât îşi închipuise ea. El îşi încleşta mâinile în pumni, şi clătină din cap ca şi cum ar fi fost speriat.

— Nu mă aşteptam cel puţin nu încă.

— Te iubesc de la începutul veacurilor, murmură ea. Am încercat să n-o fac, dar inima mea e foarte încăpăţânată.

— De ce?

— Ştiam că dacă mă îndrăgostesc de tine îmi va fi

foarte greu să păstrez înţelegerea. Degetele ei se curbară după marginea capacului de pian. Emoţia şi teama îi săpară un gol uriaş în stomac. Dacă i-ar fi spus acum că înţelegerea lor nu se schimbase cu nimic, ştia că graviditatea ei trebuia să rămână un secret.

Nu putea să forţeze un bărbat să se însoare cu ea, nici măcar pe unul care pretindea că o iubeşte. Ochii lui Griff ardeau de dragoste.

— La naiba cu înţelegerea. Pe atunci nu gândeam cum trebuie, ca acum.

— Într-adevăr? Griff îi zâmbi larg.

— Te măriţi cu mine, Shar? Vrei să trăieşti cu mine, să fii soţia mea?

Sharron simţi o spaimă cum nu mai simţise până atunci. Ştia oare că era însărcinată? Schimbase înţelegerea pentru motivul acela şi numai acela? Trebuia să ştie?

— De ce? Griff părea derutat.

— Pentru că te iubesc. Nu era suficient.

— Ai mai spus asta înainte. De ce acum, Griff? De ce mă ceri acum de nevastă? Părea atât de îngrijorată şi speriată încât Grifi se gândi să o ia în braţe şi să-i dea liniştea şi bucuria pe care le simţea în adâncul sufletului datorită ei.

Totuşi, rămase la distanţă, pentru că dorea ca ea să asculte ce avea el de spus.

— M-am îndrăgostit de tine chiar de când te-am văzut prima oară. Îţi aminteşti, Shar, cât de furioasă erai crezând că îl neglijez pe Harry?

Încuviinţarea ei era aproape imperceptibilă, şi continuă fără să se oprească, pentru că era important ca să ştie că el spunea adevărul.

— M-am îndrăgostit de tine din ce în ce mai tare până când mi-am dat seama că dragostea mea nu îmi ameninţă viaţa. Cred în tine cu toată fiinţa mea, Sharron, îi spuse el tandru. Ai să crezi şi tu în mine pentru următoarele decenii sau mai mult?

— Parcă spuneai că dragostea e un temei prostesc

pentru o căsătorie, îi aminti ea. Că un bărbat îndrăgostit nu poate avea încredere în instinctele lui. Înţelegerea…

Îi făcu semn să tacă.

— Înţelegerea era actul disperat al unui bărbat căruia îi era teamă de ce începea să simtă pentru tine. Râse ca şi cum se ironiza, apoi îi prinse privirea cu privirea lui.

— Am greşit, Sharron. Ca şi tine. Zâmbetul ei era o contrazicere curajoasă.

— Eu nu greşesc niciodată.

— Cu Harry cum rămâne? Spune-mi că nu vrei să fii mama lui. Vocea îi deveni mai caldă şi mai slabă când adăugă:

— Spune-mi că nu vrei să dai viaţă copilului nostru.

Nu putea, şi acest lucru i se putea citi pe faţă, înainte de a rosti vreun cuvânt.

— Nu e greu să-l iubeşti pe Harry, murmură ea. Vrei să ne căsătorim în seara asta, Griff? Vrei să zburăm la Reno şi să îţi devin soţie… înainte de a şti dacă sunt sau nu însărcinată? Griff zâmbi.

— Întotdeauna am crezut că roşu e o culoare foarte potrivită pentru mirese. Sharron închiţi în sec.

— Şi dacă nu sunt însărcinată?

— Avem tot timpul să aranjăm şi acest neajuns, începând din noaptea asta. Întinse o mână care tremura de emoţie.

— Hai să-l luăm pe Harry, dragostea mea. Nu o să ne ierte niciodată dacă zburăm cu avionul fără el. „*Va fi bine*”, îşi zise Sharron”. *Chiar foarte bine”*. Trase adânc aer în piept, apoi se îndreptă către el, legănându-şi provocator şoldurile.

— Asta ai în minte, Griff? îl întrebă ea, trecându-şi degetele uşor peste umerii goi, apoi rotindu-şi fusta scurtă. Eşti sigur că vrei să-ţi petreci noaptea într-un avion când am putea face altceva care necesită mai multă imaginaţie?

Îşi puse mâna în mâna lui şi se pierdu în îmbrăţişarea lui. Griff începu să-i sărute umerii, faţa, braţele.

— Vreau să petrec noaptea cu tine. Toată noaptea, îi

şopti el. Dacă singura modalitate ca să facem acest lucru este să ne căsătorim, atunci hai s-o facem.

Sharron îşi petrecu braţele pe după mijlocul lui şi se întrebă de ce îşi închipuise că ea va fi cea care va trebui să-l convingă. Griff îi ridică bărbia cu degetele.

— Ce zice, Shar? Te măriţi cu mine în seara asta? Ştia că trebuia s-o facă. Aşa că, spuse da, apoi zâmbi gândindu-se la darul de cununie pe care avea să i-l facă lui Griff şi care avea să-l lase cu gura căscată.

Mai plini de entuziasm decât o pereche de adolescenţi, luară avionul până la Reno şi, înainte de miezul nopţii, deveniră soţ şi soţie.

Harry a condus mireasa, dar îi spunea „mami” încă înainte de a ateriza la Reno.

Sharron purta rochia care fusese croită parcă din imaginaţia lui Griff. După ce Griff îi puse în deget inelul pe care-l avea de la bunica sa, îi jură dragoste veşnică. În dimineaţa următoare, Griff avea o întrunire la primărie, aşa că s-au întors imediat acasă. Oricum, Sharron nu se supărase, pentru că şi ea avea ceva important de făcut. Îi spusese totuşi că nu credea că Griff va fi într-o stare corespunzătoare după o noapte întreagă nedormită.

Griff zâmbise şi replicase că, după ce îl culcau pe Harry, va încerca să-i dea ei toată energia pe care o avea, că restul nu mai conta. Nu mai era timp pentru glume când o porniră, mână în mână, către dormitorul lui Griff, unde se dezbrăcară unul pe celălalt şi alunecară sub cearşafuri. Nu mai era timp decât pentru dragoste.

Grifi se sculă devreme şi se îmbrăcă pentru întrunire, apoi o sărută pe Sharron în chip de bună-dimineaţa şi de rămas-bun.

— O sun pe doamna Claymore, ca s-o rog să vină să-l ia pe Harry într-o oră, ca să te poţi odihni puţin astăzi. Precis nu te deranjează să-i dai micul dejun?

Sharron, ivită dintre cearşafuri boţite, aruncă cu o pernă în el şi îi spuse să înceteze să o mai trateze ca pe un musafir.

— Sunt mama lui Harry, aşa că este normal să fac

astfel de lucruri.

— Atunci, data viitoare când mai sparge ceva, te las să te ocupi tu de el. Sharron mai aruncă cu o pernă în el.

— N-ar fi mai bine să-l las eu pe Harry la doamna Claymore? Am de umblat astăzi prin oraş. Grifi se declară de acord, apoi scoase dintr-un sertar un tricou şi i-l întinse.

— Pentru cazul în care Harry intră fără să bată la uşă, spuse el.

Îi dădu un ultim, lung şi înfocat sărut şi ieşi înainte ca ea să-şi vină în fire. Câteva clipe mai târziu, îl auzi pe Harry pe hol. Abia apucase să-şi tragă tricoul pe picioare când în uşă, apăru un ghem de energie, care îi trase o directă în stomac.

Harry nu observă că noua lui mamă avea o costumaţie foarte originală şi sumară, când se ghemui lângă ea.

— Ce facem astăzi, mami? Ne jucăm în grădină? Nu avea inima să-i spună că urma să-l ducă la doamna Claymore. Îl cuprinse în braţe şi se gândi că n-ar fi fost chiar atât de greu să-l ia cu ea, iar dacă era cazul, putea să şi anuleze programarea.

Doar era prima ei zi alături de noul ei fiu. Aşa că Sharron şi Harry îşi făcură planuri pentru ziua care începuse şi se despărţiră numai atât cât îi luă lui Sharron să se îmbrace. Alese o rochie albă de plajă. Îi era recunoscătoare lui Griff că se gândise să-i spună să îşi împacheteze câteva lucruri, pentru că rochia roşie era categoric nepotrivită pentru activităţile de dimineaţă. Harry se îmbrăcă cu pantaloni scurţi de culoare verde, tricou galben şi pantofi albaştri.

Sharron se întrebă cât va dura spectacolul, pentru că începuse deja s-o doară ochii când se uită la el. Cât timp Harry îşi mâncă brioşele şi îşi bău sucul de portocale, Sharron sună la clinică. Descoperi că lângă clinică era un centru de supraveghere a copiilor, unde l-ar fi putut lăsa pe Harry timp de câteva minute, cât dura testul. Îi explică lui Harry că avea o scurtă întrevedere cu doctorul şi el o linişti, spunându-i că nu se supără dacă îl lasă să o aştepte

la centrul de supraveghere, cu condiţia să se grăbească. Aveau o mulţime de lucruri de făcut.

Voia să cumpere film pentru aparatul de fotografiat, ca să poată face fotografii cu noua familie, şi prăjituri. Şi să meargă în parc. Şi la un picnic.

Sharron o sună pe doamna Claymore ca să-i spună că Harry nu mai vine la ea, apoi îl fixă pe Harry în scaunul de maşină special pentru el, pe care Griff avusese grijă să-l transfere în maşina ei. Se întreba dacă era într-adevăr însărcinată şi dacă Harry ar accepta ideea. Se întreba dacă era bine că-i spusese lui Griff.

Wagner era un oraş mic şi, cum se întâmplă frecvent în oraşele mici, nimic nu trece neobservat. Era ceva firesc să întâlneşti pe cineva întâmplător de mai multe ori în aceeaşi zi. Nu era deci nimic ieşit din comun că Griff ieşi din clădirea primăriei în momentul în care Sharron se îndrepta către o clădire care se afla pe partea opusă. Îi făcu semn cu mâna şi o strigă, dar traficul aglomerat care îi separa trebuie să-i fi acoperit strigătele, pentru că Sharron urcă scările şi dispăru în clădirea aceea, fără să întoarcă măcar capul.

Era în mijlocul străzii, încercând să traverseze, când îşi aminti că singurul lucru pe care putea să-l adăpostească această clădire era Centrul de Programare Familială. Planning familial”. *Ce caută Sharron acolo*?”, se întrebă el, în timp ce aştepta să treacă o maşină, înainte de a-şi continua drumul. Cu mapa într-o mână, Griff încetini pasul, mergând către clinică. Cabinetul lui Brent Lawrence era la câteva clădiri mai departe, într-un bloc care găzduia câteva cabinete şi farmacia. Ştia asta pentru că fusese nevoit să meargă acolo pentru loţiunea cu calamină a lui Sharron. Clinicile de planning ofereau o mulţime de servicii, ştia, dar unul singur dintre acestea era probabil că nu putea fi oferit de Lawrence, întreruperea de sarcină. Se opri brusc lovit de realitate. Sharron nu spusese niciodată că voia copilul lui. Nu rostise aşa ceva. Se căsătorise cu ea pentru că o iubea.

Şi ea se căsătorise cu el pentru că îl iubea… dar nu

avea destulă încredere în el, încât să-l ceară părerea.

„Un bărbat îndrăgostit habar nu are cine este aleasa lui. Istoria e plină de idioţi care au iubit pe cine nu trebuia. Am făcut o alegere greşită o dată. Nu spune nimeni că nu s-ar putea întâmpla şi a doua oară”.

Se repetă istoria. Simţi în gură un gust amar. Cum de se înşelase atât de tare în privinţa ei? Inima îi bătea să-i spargă pieptul în timp ce stătea pe trotuar şi o aştepta să iasă.

— Hei, tati!

Griff ar fi putut să jure că auzise vocea fiului lui. Întoarse capul şi îl zări pe Harry, căţărându-se pe un gard metalic. Privi cu luare aminte terenul de joacă din spatele gardului şi îşi dădu seama că era un centru de supraveghere a copiilor sau ceva de soiul ăsta. Nu putea să creadă că Sharron îl adusese pe Harry aici, să o aştepte până când termina ce avea de făcut. Consultaţia pentru întrerupere de sarcină, întrerupere de sarcină, oricum. Nu pomenise decât de unul din drumurile astea. Se forţă să zâmbească în timp ce se îndrepta către Harry, dar efortul era prea mare, aşa că renunţă.

— Ce faci aici, Sportivule?

— Mama are de făcut o consultaţie. Nu pot să intru cu ea. Nu era nicio glumă. Grifi se aplecă până la nivelul la care era fiul lui. Şi-ar fi dorit ca noaptea trecută să nu fi existat. Ar fi fost destul de greu s-o scoată pe Shawon din viaţa lui Harry.

Harry ar fi suferit mult.

— Mergi să mănânci cu tati? îl întrebă el, gândindu-se că trebuie să-l scoată pe Harry de acolo înainte ca Sharron să apară. În spatele lui Harry apăru o femeie care îi puse o mână pe umăr.

— Harry, îl cunoşti pe nenea ăsta? Harry chicoti.

— E tatăl meu. Vrea să mergem să mâncăm împreună. Femeia îi aruncă lui Griff o privire acră.

— Îmi pare rău, domnule, dar regulile nu permit acest lucru. Mama lui Harry nu a specificat pe altcineva pe hârtie ca să ia copilul, în afară de dumneaei. Nu vă pot lăsa

să-l luaţi.

— Dar este fiul meu.

— Este tatăl meu. Harry se smuci pe sub mâna femeii şi întinse braţul spre tatăl lui.

— Vreau să plec.

— Nu se poate, Harry, spuse femeia. Trebuie s-o aşteptţi pe mama.

— Nu mă puteţi împiedica, insistă Griff, scăpând mapa din mână în timp ce măsura din ochi înălţimea gardului. Dacă trebuie să vin acolo să-l iau, o voi face.

Pe faţa femeii apăru panica. Îl prinse pe Harry şi, în timp ce pleca în grabă cu puştiul, o nouă voce interveni.

— E în regulă, doamnă Kostler. Harry poate să meargă cu tatăl lui dacă vrea.

Griff nu o slăbea pe femeie din ochi. Nu îndrăznea să se uite la Sharron pentru că ar fi văzut dezamăgirea din ochii lui şi încă nu era pregătit să vorbească despre asta. Nu ştia dacă va putea vreodată. Doamna Kostler îi dădu drumul lui Harry, care alergă la gard.

— E prea înalt, tati. Trebuie să-l ocoleşti. Sharron îl atinse pe Griff pe umăr.

— Îl iau eu, Griff. Oricum trebuie să semnez. Mai bine ne întâlnim la maşină. Îi arătă cu degetul unde era parcată maşina.

— Îmi pare rău, doamnă Kostler. Habar n-am avut că soţul meu o să treacă pe aici. Data viitoare, n-am să uit să-l trec şi pe el pe listă. Doamna Kostler spuse ceva despre reguli, apoi îl urmă pe Harry care intrase în clădire să o aştepte pe Sharron. Sharron simţise că ceva nu era în regulă din momentul în care auzise tonul dur, încordat al vocii lui, când amenințase că escaladează gardul. Era mai mult decât mânia că cineva îl opreşte să se apropie de fiul lui.

Îşi dăduse seama că se întâmplase ceva grav după faptul că se ferise să se uite la ea. Trebuia neapărat să afle ce era.

— Ce este, Griff? ce este atât de cumplit încât nici măcar nu poţi să te uiţi la mine? Atunci, Grifi se întoarse

spre ea, privind dincolo de umărul ei, la clădirea din spate, clinica de planning familial. Dezorientarea ei nu dură decât până când îşi aminti ce alte servicii mai oferea clinica şi să le conecteze cu povestea personală a lui Griff. Oare se sfârşise mariajul lor înainte de a începe? îşi simţi gura uscată şi mâinile începură să-i tremure, în timp ce înfrunta privirea acuzatoare a lui Griff.

— Te iubesc, Griff. Tot ce pot să-ţi spun în legătură cu ce crezi tu, este că, dacă nu crezi în tine însuţi, n-ai să poţi crede niciodată în mine.

Grifi se încruntă şi rosti câteva cuvinte care semănau mai degrabă a mormăieli.

— Ce vrei să spui? Cum să cred în mine? Nu despre asta vorbim acum. Sharron strânse din dinţi. Era atât de tâmpit şi nici nu-şi dădea seama.

— Când ai divorţat, ai spus că n-ai să te mai însori niciodată pentru că nu mai ai încredere în instinctele tale. Aseară mi-ai spus că – te-ai înşelat atunci… şi am fost destul de proastă ca să te cred. Grifi se întunecă la faţă de furie.

— Ai fost în clinica aia…

— Da, Griff, am fost în clinica aia. Ochii lui Sharron se umplură de lacrimi, dar se împotrivi să le dea drumul, pentru că ar fi împiedicat-o să spună tot ce avea de spus.

— Am fost la clinica aceea, şi tu nu ai decât să întrebi de ce am fost acolo, iau eu am să-ţi răspund ce făceam acolo. Totuşi, chiar acum mă duc să-l iau pe Harry.

Ţi-l aduc şi apoi poate ai să-i explici tu de ce noua lui mamă nu merge acasă cu el. Se întoarse către intrare, dar Griff îi puse o mână pe braţ şi încercă să o oprească. Când se uită la el peste umăr, văzu confuzia întipărită pe faţa lui.

— Ce e, Griff? Ţi-e teamă că fiul tău n-ar putea înţelege? Clătină din cap cu disperare înainte de a adăuga:

— La urma urmei, n-ai decât să-i spui că Sharron nu este făcută să fie mamă.

Îşi smuci mâna din strânsoarea lui şi intră în clădire, întrebându-se dacă toată lumea avea parte de o asemenea zi la începutul căsniciei. Îşi aduse aminte apoi că dăduse

numărul de telefon al lui Griff la clinică pentru rezultatul testului. Fabrică un surâs pentru Harry şi inventă o scuză care să explice de ce trebuia să meargă în maşina tatălui său. Îl conduse apoi afară, la locul în care aştepta Griff. Fără să se uite la Griff, trase scaunul lui Harry din maşina ei şi îl puse jos pe trotuar.

Apoi, se întoarse la clinică, unde tăie numărul de telefon al lui Griff de pe formular şi îl trecu pe al ei. Numai Dumnezeu ştia cât îi va trebui lui Griff până ce îşi va veni în fire.

CAPITOLUL 14

Griff era convins că Sharron nu ştia că o urmărea. Îi era teamă că, dacă aşteaptă până ce ajungea acasă la ea şi încuia uşa în urma ei, s-ar fi opus să deschidă. În acest caz, ar fi fost nevoit să spargă vreo fereastră şi asta nu era în favoarea lui.

Oricum, ar fi făcut tot ce se putea face, pentru că erau câteva lucruri pe care voia să i le spună înainte de a ieşi cu totul din viaţa ei. Se gândise că dacă stătea aproape de ea, va fi nevoită să-l lase să intre ca să nu provoace o scenă pe pajiştea din faţa casei. O urmări pe când se întorcea la clinica de planning familial şi fusese izbit de un adevăr pe care îl ocolise până atunci. Sharron n-ar fi făcut acel lucru la care nici nu voia să se gândească fără ca el să ştie. Nu l-ar fi făcut deloc. Acest adevăr îi răsună într-o ureche, în timp ce cealaltă suportă ţipetele lui Harry, care se văicărea că îşi voia mama înapoi şi că nu mai vine odată. Griff credea în acest adevăr, credea în Sharron. Se ruga ca ea să poată găsi destulă îngăduinţă, ca să-l poată ierta când îi va spune ce măgar fusese.

Nu găsea niciun motiv pentru care ar face-o… decât acela că îl iubea. Sau se dusese pe apa Sâmbetei şi asta?

Îl calmă pe Harry cu promisiuni ispititoare, apoi îl lăsă la doamna Claymore, cu explicaţia că *„tati are nevoie să petreacă puţin timp între patru ochi cu mami"*.

Harry înţelesese, deşi nu uitase să-i spună că se ducea la culcare devreme şi îl întrebase când putea să se joace cu noua lui mamă.

Mai târziu, îi răspunsese el, apoi se grăbi către locuinţa lui Sharron. Se gândi că era norocos că o ajunsese din urmă la numai câteva case depărtare faţă de casa ei. Strângea volanul cu o forţă care îl făcu să-l doară încheieieturile degetelor.

Sharron opri maşina şi Griff o urmă blocându-i ieşirea, ca să nu plece înainte de a termina el ce avea de spus. Coborî încet din maşină şi se grăbi să o întâmpine în timp ce ea cobora dintr-a ei. Se aşteptase să o vadă cu lacrimi pe obraz, dar Sharron îi zâmbi cu căldură şi dragoste, făcându-l să se piardă. Îi ieşi din minte tot ce avusese de spus. Sharron se sprijini cu spatele de maşina ei şi îi înfruntă privirea derutată cu privirea ei uşor ironcă.

— De ce zâmbeşti? o întrebă el încet, apropiindu-se mai mult de ea când îşi dădu seama că asta şi voia. Îşi trecu braţele pe după gâtul lui, trăgându-i capul spre capul ei.

— Zâmbesc, Griff, pentru că ţi-a luat mai puţin de douăzeci de minute ca să-ţi dai seama cât de cretin ai fost. Mi-am închipuit că îţi va lua cel puţin o oră.

Îl sărută pe bărbie şi îl întrebă dacă n-ar vrea să îşi pună mâinile pe mijlocul ei să o strângă lângă el, bineînţeles, dacă nu îi este teamă de ce spun vecinii.

Vecinii erau ultimii din pricina cărora şi-ar fi făcut griji. Îi înconjură mijlocul cu braţele, apropiind-o cu grijă, temându-se să creadă că ea ar dori să fie îmbrăţişată de acest cretin care îi devenise soţ în urmă cu douăzeci şi patru de ore.

— Am greşit, spuse el, frecându-şi bărbia de creştetul capului ei. Am greşit, am fost un tâmpit. N-ai face niciodată aşa ceva fără să discuţi cu mine.

— N-aş face aşa ceva, şopti ea. Ai ştiut tot timpul acest lucru, numai că nu ţi-ai ascultat inima.

— Dar dacă… Sharron îi acoperi buzele cu degetele unei mâini, privindu-l neîncetat.

— Nu m-aş fi măritat cu un bărbat care nu crede în el însuşi. Nu a fost decât o chestiune de conştientizare.

— A fost o lecţie dură, Sharron. M-ai făcut să cred că

s-a sfârşit. Ea clătină din cap, cu o strălucire argintie în ochi.

— Tu ai privit lumea pe dos, iar eu am aşteptat ca să-ţi revii, s-o vezi aşa cum este. Îşi sprijini obrazul de pieptul lui, în care se auzeau bătăile inimii.

— Sunt fericită că nu ţi-a trebuit prea mult ca să-ţi dai seama cât de măgar ai fost. Gura lui trecu peste fruntea lui Sharron şi apoi peste genele tremurătoare…

— De când ai devenit aşa de deşteaptă?

— Nu sunt sigură că trebuie considerat deşteptăciune faptul că te măriţi cu un măgar. Grifi se aplecă şi îi acoperi gura cu gura lui înainte de a termina ce avea de spus, ceea ce era cât se poate de binevenit, pentru că oricum Sharron nu mai avea chef să vorbească. Voia să-l iubească pe bărbatul acesta care îi era soţ.

Pesemne că Griff simţise acelaşi lucru, pentru că o luase în braţe şi o dusese înăuntru… unde îi arătase între patru ochi cât de mult o iubea.

Nu rămăsese niciun dubiu în această privinţă între ei doi.

Nu trecuse foarte multă vreme până când ajunseră la doamna Claymore să-l ia pe Harry, şi totuşi se schimbaseră multe de când îl văzuseră ultima oară.

Şi Harry se schimbase. Sharron insistase asupra acestui lucru în timp ce îl gâdila, la picioare, la încheietura opusă genunchiului, provocând ţipete de bucurie de o stridenţă care te asurzea de-a binelea.

— N-am crescut, mami. Oamenii nu cresc aşa repede.

— Harry, sunt sigură că ai crescut, pentru că azi dimineaţă erai un simplu băieţel, iar acum ştiu precis că vei fi un frate mai mare. Cum s-ar fi putut întâmpla una ca asta dacă n-ai crescut?

— O să am un frăţior? întrebă el, făcând ochi mari de entuziasm.

— Sau o surioară. Mai trebuie să aşteptăm un pic până o să ştim.

Sharron aruncă o privire spre Griff, care părea încă sub stare de şoc. Îşi înfrânse lacrimile de bucurie care o

podideau. Harry scoase un chiot războinic şi îi înconjură gâtul cu braţele, apoi o trase la pământ. Sharron îşi dădu seama că era favorabil planului. Griff îi urmări pe cei doi rostogolindu-se pe iarbă şi îşi spuse că săruturile pe care i le dădea Harry lui Sharron acum, mozolind-o pe faţă, erau amintiri pe care le va purta în inimă întreaga ei viaţă.

Erau darul unui copil care devenise la fel de mult copilul ei pe cât era al lui. Apoi, pentru că anii petrecuţi alături de Harry îl învăţaseră că visele trebuie trăite, Grifi se târî până la cele două fiinţe pe care le iubea mai mult decât orice pe lume, şi lansă un atac prin surprindere. Sharron scoase un urlet, Harry ţipă, iar vecinii îşi închipură că sunt sunetele pe care le scotea o familie la joacă.

O familie gălăgioasă, dar o familie care cunoştea valoarea iubirii.

SFÂRŞIT